

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFKA

bi dünya...

MART 2022 Sayı: 90
Fiyat: 15 TL - KKTC: 18 TL



sen affetsen
ben affetmem

Farah Zeynep Abdullah • Nurgül Özkaya • Nihan Arslan • Mahir Üstüner • Deniz Çimen • Elif Şahin • Elif Sırdar • Umay Umay
Cem Güntürk • Bedia Güzelce • Kemal Sayar • Gökhan Çınar • Yekta Kopan • Nilay Örnek • Başar Başaran • Metin Uca • Can Yılmaz • Aslı Alpar
Ayta Dinçer Kurumcu • Erol Gökçü • Gökhan Dağıstanlı • Kaan Koç • Marcus Graf • Mert Dolapçıoğlu • Emrah Akbaş • Nur Atalay

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranley.org>

Sevdiklerimizle bağımız hiç kesintiye uğramasın

Türkiye'nin en geniş 4.5G kapsaması ile
kesintisiz bağlantı Vodafone'da

İLK FATURANIZA
KADAR
TAAHHÜTSÜZ
DENEYİN

Birlikte mümkün



vodafone

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

405364 300230 noktasında çekimiste. 4.5G planında hizmete başlandı deneyim. 4.5G'nin planında Vodafone'a yeni birim için müşteriye. İlk fatura d. 31/03/2022. Detaylar: vodafone.com.tr

Mehmet Ali & Aksam Serisi

YENİDEN MERHABA DİYECEĞİM GÜNEŞE

yeniden merhaba diyeceğim güneşe
 gövdemden akan ırmaklara
 uzayıp giden düşüncelerime benzeyen bulutlara
 bahçemde benimle birlikte kurak mevsimlerden geçen
 akkavakların badireli büyümesine
 gece tarlalarının kokusunu
 bana armağan getiren
 karga sürülerine
 yaşlanmış halim olan ve
 aynada yaşayan anneme
 yinelenen şehvetimin
 yanıp tutuşan derinliklerini
 yemyeşil tanelerle doldurduğu
 yeryüzüne
 yeniden merhaba diyeceğim

geliyorum, geliyorum, geliyorum
 yer altı kokularının uzantısı saçlarımla
 karanlığın kıvamlı tecrübesi gözlerimle
 duvarın öte yanından kopardığım çalılarla
 geliyorum, geliyorum, geliyorum
ve eşik aşkla doluyor
ve ben eşikte onlara, sevenlere
ve henüz orada
aşk dolu eşikte durmakta olan
küçük kıza
 yeniden merhaba diyeceğim



O AYRI, O AYRI

...YAŞAYAN SEN AYRI...



...YAŞAYIP ÜSTESİNDEN
GELDİKÇE OLUŞAN SEN AYRI...

...İNSANLARDAN
KAŞMAK İÇİN
ORDUGUN
DUVARLAR VAR...



...ÇÜNKÜ İNSANLAR İÇİN
YIKTIĞIN DUVARLARIN
ALTINDA KALDIN, O AYRI...

...SEN AYRI
KENDİN AYRI...



...KENDİNİ BAŞKASINDAN
BEKLEMENSE APAYRI...

...KAZANMAK
İSTEMEK GÜZEL...



...HERKESİ KAZANCIAM DERKEN
KENDİNİ KAYBETMEN AYRI...

...BUGÜN, O GÜN
OLABİLİR...



...GERÇİ ARTIK HANGİ
GÜN, HANGİ GÜNDÜ TAM
HATIRLAYAMIYORUZ O AYRI...

...BİR ŞEYLER TERS
GİDİYOR' DİYORUZ...



...BİR ŞEYLER TERS
GİDİYOR' DERKEN DOĞRU
SÖYLÜYÜZ O DA AYRI...

...BAZEN BİLMEK
İSTEDİĞİN...



...BAZEN DE ÇOKTAN
BİLDİĞİN İÇİN MUHTSUZSUN
AMA TABİİ O DA AYRI...

...BİRÇOK ŞEY İŞİN
BİRBİRLERİYLE BAĞLI
DEMİŞTİK...



MESELA BAŞIMIZA
GELENLER VE
KARARLARIMIZ...

...AMA HAYAT
ISRARLA ŞUNU
SÖYLÜYOR...



'O AYRI, O AYRI.'

Aylin Balboa



iyi ki doğdum be osman

Halledebilir miyim sence dedi. Halledersin dedim, hem ben seninle her yere gelirim... İnandım kendime inanır mısın? Onu diyorum işte, kendine inanırsan da kurtulursun Osman.

Hayatım bir mekânımsı da herkes içerdikçe dışarı çıkmışım. Dönen muhabbetten kafam şişmiş, kapının önünde peş peşe sigara içiyorum. Hava soğumuş ama içeri giresim yok, parti bitene kadar dışarıda takılmak istiyorum. Komple gitsen çok ayıp olurmuş ondan duruyorum. Dünyanın konularıyla ilgilenmiyorum Osman.

Bu gezegemin etrafındaki 365 günlük bir turumu daha tamamlıyorum bu ay. Bunun gibi 41 tanesini geride bıraktığıma kim inanır? Vallahi ben bir türlü inanmıyorum. Şikâyet ettiğimden değil. Aksine, badirelerin çoğunun ardında kaldığını düşünüyorum. Atlattım yani, atlattım insan rahatlığı çıktı üstüme yemin ederim. Bu kafaya gelmenin bedeli gençlikle ödünüyorsa eğer, birkaç kırışıklığın lafını etmek zaten bana yakışmaz Osman.

Yine de insan başka yollar arıyor tabii, ölümlülük kolay kolay kabullenilecek şey değil. Bir dönem reenkarnasyona inanmayı denedim bu yüzden, bir dönem dedim üç saat filan. Hayatımın ziyan olduğunu düşündüğün zamanlarda, bir şansının daha olması ihtimali insana iyi geliyor. Tefahi sınav gibi bir şey; bu sefer sıkı çalışırım kurtarıyorum diye ümitleniyorsun saf saf. Ama bence maalesef yok böyle bir olay. Elimizdeki tek seçenek bu hayat, her ne yaşayacaksa burada yaşayacağız Osman.

Sana inanan tek bir kişi varsa kurtulursun, ben bunu bilir bunu söylerim. **Bir kişi bile yeter insanın kara kara kuyulardan çıkmasına, gerçekten varsa yeter.** Hatta sana bir sır vereyim mi, o kişi gerçekten bile olablirsin Osman.

Bundan aylar önce, her şey gün gün kötüleşip de ben henüz daha da köküne gideceğini bilmezken, bir gece delirdim. Şaka yapıyordum gerçekten onun gibi bir şey oldu. Ağaç evdeydim. Bunalıncı bir sıcağın ardından gece hiç beklenmedik bir fırtına çıktı. Birden kapkara bulutlar sardı her tarafı. Yağmur başladı ama nasıl şiddetli, Şimşek, gök gürültüsü, rüzgâr... Ağacımla beraber ben de sallanmaya başladım. Hâlihazırda içim de sallanıyordu zaten. Kendimi balkona attım. Anında sırlışklaam oldum, anında üşüdüm, anında korktum. Tam içeri giriyordum ki "Gelse sen buraya!" diye bir seslendi. Arkam dönüp bir baktım; tövbe yarabbim, karşımdaki kendimdim! Dedim ya biraz patolojik bir olaydı kabul ediyorum. Yetkilileri arayıp beni ihbar etmeden önce, lütfen yazdıklarımın devamını da oku Osman.

İşte o gece bir güzel konuştum kendimle. Dedim kızım olay nedir? Dedi böyle böyle. Dedim ne yapmayı düşünüyorsun, bu şekil durup uzulecek misin? Dedi bilmiyorum, başka yolu var mı? Var dedim var, tane tane anlattım bütün yolları. Bir güzel dinledi. Önce hepsi zor geldi tabii, hepsi için belli bir

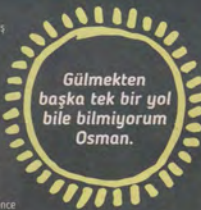
efor gerekliydi, hiçbirine hâlim yokmuş gibi hissediyordum kendimi. Ama fizik yasaları dedim, entropi dedim, matematik dedim, felsefe dedim, evrim dedim, denge dedim. Aklima ne geldiyse sayıp döktüm ispatlamak için. Bilimi, tüm muzıklanmalarına siper ettim. Epey etkileyici konuştum açıkçası. Yağmurun altındayım bir de böyle, istanmışım, şimşekler vuruyor yüzüme, bir hoş oldu içim. Mümkün olsa kendimi kendi dudaklarımdan öpecektim. Halledebilir miyim sence dedi. Halledersin dedim, hem ben seninle her yere gelirim...

İnandım kendime inanır mısın? Onu diyorum işte, kendine inanırsan da kurtulursun Osman.

O günden beri kendime kendimin en kral arkadaşı muamelesi yapıyorum anlayacağın. Acıncıca canı ne isterse onu ısrarlıyorum, bunalinca çıkıp bir hava aldırıyorum, kafası bozuka içmeye gidiyoruz beraber, ağlamaya başlasa bir komiklik yapıp güldürüyorum filan. Çok eğleniyoruz biz. İnsan bir dertle boğuşurken hiç geçmezmiş gibi hissediyor ya karargâhındaki o gece: hava bunalıncı bir sıcağın şiddetli bir fırtınaya döndüce, işlerin de nasıl şak diye değiştiğini tüm hücrelerimle gördüm işte. **Kendimi de şimşekler altında iyice gördüm. Bu yüzden gönül rahatlığıyla diyebilirim ki valia iyi ki doğmuşum be Osman.**

İyiyim yani bir problemim yok hiçbir şeyle. Kâlan zamanımın tadını çıkarıyorum. "Bundan beş yıl sonra kendini nerede görmek istersin?" diye sorarlar ya bazen. Bunu hiç düşünmüyordum mesela. Nerede olduğum önemli değil çünkü. Nerede olursam olayım, kıvr kıvr gülerken bulmak istiyordum ben kendimi. Aklim fikrim serserilikte. İnsanlar genellikle benim çok şey bildiğimi sanıyorlar... Hâlbuki gerçekten de gülmekten başka tek bir yol bile bilmiyorum Osman.

Bir de şunu biliyorum, her şeyin bir sonu var. Tartışmasız bir bilgi bu da, tartışmasız bilgilere bayılıyorum. İçimde yükselen tamtâm dansı müziğine bakacak olursak yakında bir şeyler olacak, havadan yakında bir şeyler olacaktımsı kokusu alıyorum. İstersen silahlarını kuşan istersen teslim ol, senin bileceğin iş, ben daha bilmiyorum. Ama sonumuz bu, her şey, hissediyordum Osman.



Nermin Yıldırım

3D SINIFINDAN **FİKRET**

UYKUSUZ HER GECE

El kadar çocuk niye uyuyamıyor, ömrünün bu en uyuyup da büyümesi gereken zamanında gözleri kan çanağı gibi sabahı bekliyor, bilen yok.

Sene 1991, mevsimlerden kiş. Mart kapıdan baktırıyor, kazma kürek yakıyor. Evdeki odun sobasının üstünde tatlı tatlı tüten mandalina kabuklarının kokusunu içine çekerek Fikret, henüz bu laftan bir şey anlamıyor.

Annesi Mintaze, sobanın bacasına taktığı tellere oğlanın sakız gibi beyaz fanilalarını asmış. Bu pazar gecesi minik penyeler burada kuruyacak. Fiko, bakır banyo kazanında ısınmış sudan tas dökündüğü haftalık banyosundan çıkar çıkmaz, annesi üstüne soba harında sıcak olmuş fanilardan birini atacak. Öyle ısınmış olacak ki fanila, Fiko'nun eti mangleda tavuk kanadı gibi cızlayacak. Uzandığı çekyatta kestane kemiren ergen müveddesi abisi Hikmet "Ne o, yandın mı oğlum Fiko?" diye sırtarak dalgasını çekecek. Fiko ona açıp da münasip bi yerine gelmesi gerektiğini usulünce bildirince, annesinden uzun menzilli bir terlik yiyecek. Sonra da küçük çekyattan kenarına dayayıp abisinin elinden kapığı közenmiş kestaneleri bir bir mideye indirirken, onunla Turbo sakızlardan koca araba modelleri hakkında köyü bir muhabbete girecek. Uzun bir fikir teatisinin neticesinde, Maykl Nayt'ın arabasının en güzeli olduğuna karar verecekler. Kara Şimşek'in eline kimsecikler sü dökmeyecek.

Bunlar pazar akşamıların olağan seyrine dahil edilebilir olduğundan, kimse yaşanan hiçbir anı zerrece harikesemeyecek. **Her şey olması gerektiği gibi olacak, herkese tam olarak böyle gelecek. Fiko'nun pazar akşamları yıllardır böyle geliyor, yine böyle gelecek.**

Ama eskiden olmayıp da yeni başlayan pek fena bir âdet var ki işte bu Fiko'nun hiç hoşuna gitmiyor, yine gitmeyecek. Eskiden pazar akşamlarının sonunda yatmağa gider, kafasını yastığına vurduğı gibi uyurdu. Ama bu aralar başına bir dert peydı oldu. Evvelce yüzünü bile bilmediği uykusuzluk nam bir yaratık. Dolandı kaldı boynuna; geçirdi uzun, kara tımkarların gırtlığına. Yalversa da kovsa da gitmiyor, ne tekdirden ne ricadan anlıyor. Bir süredir bu zorba canavar, başka işi gücü yok gibi geceleri gelip Fiko'nun başında oturuyor. Oturup kalsa gene iyi. Beyninin içinde volta atıp duruyor. Güya bir şeyler anlatır gibi yaparak, üfleyle üfleyle kulak kemiren fareler gibi, her yanını ince dişiyor. Uykusuzluk denen bu mülevves yaratık, elindeki diğ düşmanıbeyaz ışıklı feneri, bir o mevzuğun bir o mevzuğun üstüne tutuyor. Mevzuların han çığı birine bacaklarını şaşırın Fiko, o düşünceden bu düşünceye atlamaktan helak olup uykuya dalaçak dermanı bulmuyor. Böyle böyle bazı geceler gözünü dahi kırpamadan sabahı ediyor. Zerrece dinlenemediği için, sabahları yataktan işi boş bir korkuluk gibi kalkıyor.

Annesi Mintaze Hanım, lokma kadar çocuğun uykusuzluk derdi mi olumsuğu diye mahallede nam salmış bir hocaya götürdü Fiko'yu geçen gün. Neyse ki içine cin min kaçmamış. Dedikine göre hocanın, sadece büyümüş Fiko, bu garip halleri ondanmış. Hoş, anaçının tam içine sinmedi bu cevap. Yine de iyi saatte olsunlar evladından uzak tutsun diye bir muska yazdırdı çabucak. Evlatçığının ruhunu kendince sağlama aldı. Sağlam kafa sağlam vücutta diyerek oradan da eczaneye uğradı. Evladına her sabah zorla içirdiği balık yağının miktarını biraz daha artırdı. Şimdi Fiko sabahları o rezil şeyden bir yerine iki kaşık içiyor. Balık yağına muska,

midesinde vıcır vıcır yağ, heyhat gene de uyuyamıyor.

Ama sabahın ilk dersi için sınıftan içeri girmesiyle işler dermiş. Gece boyu mumla arayıp bulamadığı uykı köftehoru, sıraya oturmayayla birlikte zebella gibi üstüne köküyor. Göz kapakları ağırlaşıyor, parmakları uyuşuyor, beyni donuklaşıyor. Sabah derslerinde kafası sıranın üstüne düşü düşüyor. Filiz Öğretmen başlarda "Hayırdır Fikret, gece uykunu alamadın galiba" deyip geçiyordu. Ama baktı iş ciddi, annesini okula çağırdı. Ufak yolu çiklet edip oğlanın sınıfta hep uykuladığını, dersleri de boşadığını duyurdu. Annesi ne yapmış, şimdi öğretmene hoca muskasından bahsetmek olmaz deyip, balık yağı arırdığını müstuladı. O zaman "Evde her şey yolunda mı?" diye sordu Filiz Öğretmen. Anne, "Aynı," diye cevapladı.

"Aynı" dediği, her zamanki geçim derdi ama çocukların zihni açılın diyetahadabir muhakkak etti nohut yedikleri, bu bayramı da bayramlıksız geçirdikleri ama çocukları her zaman pırl pırl, hem temiz pak hem deliksiz söküksüz geçirdiği, işte öyle şeyler... Her zamanki gibi...

Peki el kadar çocukniye uyuyamıyor, ömrünün bu en uyuyup da büyümesi gereken zamanında gözleri kan çanağı gibi sabahı bekliyor, bilen yok. Soruna çözüm bulunamadan evlere dağıldı.

Bu pazar, Fiko banyodan çıkar çıkmaz, annesi üstüne soba harında sıcak olmuş bu fanilardan birini atacak. Öyle ısınmış olacak ki fanila, Fiko'nun eti azıcık cızlayacak. Uzandığı çekyatta kestane kemiren ergen müveddesi abisi Hikmet "Ne o, yandın mı oğlum Fiko?" diye sırtarak dalgasını çekecek. Fiko ona açıp da münasip bi yerine gelmesi gerektiğini usulünce bildirince, annesinden uzun menzilli bir terlik yiyecek. Sonra da küçük çekyattan kenarına dayayıp abisinin elinden kapığı közenmiş kestaneleri bir bir mideye indirirken, abisinin Turbo sakızlardan koca araba modelleri hakkında açmaya çalıştığı muhabbete dudak bükcek. "Maykl Nayt film icabı bi karakter" diyecek, "Kara Şimşek diye konuşan bi araba yok, sen de biliyorsun. Hem olsa bile bize ne abi, göremeden öleceğiz sonuçta."

Abisi gözlerini belirtir bakacak küçük kardeşine ve onun boynundan büyük laflarına. "Niye öyle dedin şimdi oğlum?" diye soracak, biraz da keyfi kaçmış olarak.

Fikret, abisine bakacak. Bakacak ve kıyamataca. Ona uykusuzluk fenerinin yaşından erken tuttuğu bazı kararlık köşelerde yatan derin meseleleri anlatmayacak. Demeyecek, bilmeyi musun abi, babamın fabrikasında yüz elli işi işten çıkırdı. Diyemeyecek, annem sırtına ben doğduğundan beridir yeni kaban almıd.

Diyemeyecek, iki bayramdır bayramlıksız geçiriyor der, annem bu bayram için tek altın bileziğini sattı.

Diyemeyecek, babam balık yemiyor ben her sabah balık yağı içeyim diye. Ama bu balıkyağı mereti öyle hızlı büyütüyor ki adamı, küçük kalıp da bunları düşünmememi daha beter engelledi işte. Aman be abi diyecek içinden. Baman be sen yine benden küçük kal, hep böyle tatlı uykulara dal. Sonra büyümeyecek ve rahatlatacak abisinin gönlünü.

Kara Şimşek en iyisi bence, tane daha kestane versene.

DiJiTAL SANAT- TA ŞİMDİ

ALTERNATİF
GERÇEKLER+NFT

NOW IN DIGITAL ART
ALTERNATE REALITIES+NFT

aliottoman "Nura Aliosman", Alp Tuğan,
Burak Beceren, Burak Şentürk, Can Büyükberber,
Candaş Şişman, Dist Collective, Dolce Paganne,
Ecem Dilan Köse, Elif Varol Ergen, Haydiroket, Juki,
Kien, Kübra Su Yıldırım, MEKAZOO "Derin Çiler",
Mert Tugen, Osman Koç, Ozan Türkkan,
Selçuk Artut, Selin Çınar, Tolga Tarhan, VAMK
"Uçman Balaban", Yağmur Uyanık, Yiğit Yerlikaya

Küratör / Curator
Zeynep Arıncı

Danışman / Advisor
Selçuk Artut

01—07
Mart—Mayıs
March—May
2022

AKBANK
SANAT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başar Başaran



Âşık kral'ın sabahı

İnsanın ağzının tadı yerinde ve yanında hoşbeş edeceği birkaç kişi de varsa hayat kötü bir yer değildir. Buna inanır Âşık Kral.

Âşık Kral sabahları uyanıp sarayının penceresinden memleketine bakarak, Bu dağlar, üstünde karları, kıvrılarak şehre inen yolları, kenarında nazlı salınan selvileri, eski sevgililer ve bir masal gibi geçen çocukluk günlerini düşünecektir. Sal Dere'nin Akdeniz'e kavuştuğu yerde dedesiyle yürüdüğü sabahları hatırlayacak, yerlere kadar eğilmiş dalların altında yattığı oğlen uykularında bir gün bu memleketin kralı olacağını gördüğü rüyalarını anımsayacaktır. Muz hevenlerini, çilek tarlalarını, güneşin sabah ışıklarını görecek, kulu, zaman zaman nekes olsa da tanırsı cömert memleketini ne çok sevdiğini bir kez daha coşkuya düşünecektir. Zaten ona göre coşku, heyecan, şükür ve sevinç bir ülkenin yer altı zenginlikleridir. Gün yüzüne çıkmaları için insanın kendi varlığının farkına, yeni bir haber almış gibi varacağı böyle iymser düşüncelere dalması gerekir. Âşık Kral bir derin nefes alarak, bunu nasıl yapacaklarını okullarda çocuklara öğretmek lazım diye karar verir. Öyle ya, kendikendine oyalanmayı ve sevdalanmayı bilen bir neslin sırtı asla yere gelmeyecektir, insanın başına ne gelirse yalnız kaldığında kendisiyle ne yapacağını bilememesinden gelir, bizi karamsarlıktan koruyan hüylardan kaçmamak gerekir. **Gökünüzde yıldızlar sönmeyecek, altında yaşam devam eder. Bitmeyen şeylerle beraber daha iyisini beklemek de bitmeyecektir.**

O sırada bir rüzgâr esecek, Âşık Kral telefonuna bakacaktır. Sevgilisinin kendisine hâlâ günaydin yazmamasının henüz uyanmadığı için olduğunu kendisini inandıracaktır. Ne başına bir şey geldiğini ne de kendisini artık sevmeyi düşünecektir. Çünkü Âşık Kral akına kolay kolay kötü bir şey getirmez. Ona göre aksi kesin olarak ispatlanmadığı sürece hayat daima iymser bir umut taşımaktadır. Hatta ispatlanmasa bile insan tersine inanmaya devam etmeli diye kendi kendine mirıldırır. Ne yapalım yoksa ölelim mi yani diyerek gülmeyecek, penceresinden odaya dolan yeni açmış bahar kokularını içine çekecek, ne de güzel bir memleketin kralı olduğu duygusuna kendisini bir kez daha şansı hissedecektir. Çünkü yönüttüğü bu gizemli topraklar, içinde böyle her durumda insanı kendine inandıran eşsizler taşır. Türkiye battığı gibi çilek bir güneş gibidir. Yandı dediğin yenile yeşeren, ağlatıcağın zannettiğin yerde güldüren, bir imbatla perdeleri havalandıran bir yaşamavaadını daima içine taşır. Eski bir sözü hatırlar, bu memleket hesaba kitaba gelmez, ona ancak imin edilir.

Zaten bu sayede Âşık Kral şu pencerenin kıyısına her oturdugunda olmuş bitmiş bütün durumlara karşın yine de kendisine "buralara bir şey olmaz" diye fısıldamaya devam etmektedir. Böyledir buralar diye düşünerek kahvesinden bir yudum alır. İnsanın ağzının tadı yerinde ve yanında hoşbeş edeceği birkaç kişi de varsa hayat kötü bir yer değildir. Buna inanır Âşık Kral. Gücünü sevimlilik ve ıstetilemek kabiliyetinden alır. Üstünde durduğu kara parçasının boyasına büyük yazılmış meftundur. Neler yaşamış insanlar der, sahafaları düşünür, üst üste yığılmış kitapları, çürümüş dirsekleri, şişe gibi gözükle, zindanları hatırlar, bu ülkeyi kendisine kadar ayakta tutmuş tutsak şairlerin misafirin miyadı eder, sıradan insanların sıradan hayatları düşünür. Bir koca bir dünya okur. Her köfteci vardı doksan yedi yaşında oldu. Dükkanını son gününe

kadaraını titizlikle açtı, revani tatlısının şerbetini, son otuzsenedir titreyen elleriyle hep kendisi döktü. Bunu analatılmıy insanlara der. Kim bilir bu memlekette kaç kişi, şu saattebir beraber dükkânından içeriye günaydin diye girdi, kimler tek yanagında köpük, incir çekirdeğini doldurmayacak meseleler hakkında hararetle konuşarak tıraşa durdu? Hayatın muhteşem sıradanlığının saat gibi işleminin, bir ülkede huzuru inşa etmek için ne kadar önemli olduğunu ta içinde hissettigini onlara söylemiyim.

Bu sebeplerdir, Âşık Kral'ın en ehemmiyet verdiği konulardan

birisiincir çekirdeğini doldurmayacak konuşmalar meselesidir. Ona göre birülkeninbaşınane gelirse ciddi meselelerin ağız dolusu konuşulmasından gelir. Binbir inançla küçük meseleleri konuşmak her zaman daha hayırlıdır. İnceliklerde oyalanmak incelikler getirir. Bir ülke ancak detayların hakkını verebilmekle yaşamaya devam edebilir. Kendisinin önceyaşanan büyük cahiliye döneminde herkesin büyük resmi görmek saplantısıyla nasıl helak olduğunu, memleketin ruh

safliğının tarumar olduğunu, en sonunda

ülkenin uzun seneler süren neşesizliğe mahkûm kaldığını büyüklerinden çok dinlemiştir. Zamanında çok tartışılan ama sonunda herkesin hak verdiği, "Neşe kaybetmek toprak kaybetmekten beterdir" sözünü bu tarihten ber alarak söylemiştir. Öyle ya **neşesiz ve büyük bir memleket olmaksızın küçük ama neşeli bir ülke olmaksızın yeğlenmelidir.** Tersinin denendiği yıllarda, ağaçların nasıl ampulsüz kaldığını en iyi yaşayanlar bilmektedir. Müzik susarsa neyeyar diye iç geçirecektir. Kahvesinden son yudumu alıp ayağa kalkacak, hadi içimize gücümüze bakalım diyecektir.

Bugüne kabine toplantısı, güney sınırında savaş tehlikesi, bir de ekonomik kararların konuşulacağı bir brifing tertip etmişler. Âşık Kral o anda gelen ceme düştü haberiyle hepsini iptal edecektir. Şu anda baharın gelmesinden daha önemli bir şey yoktur. İnsan ömründe kaç

bahar olduğu, kaçını layıkıyla idrak edilecek "değerli bahar" olduğu rakamlarla bellidir. Bir kralın görevi sıırlı kaynakları iyi yönetmekse, insan ömrünün daha sıırlı bir kaynak yoktur. Bu yüzden bütün konsantrasyon bu sıırlı kaynağın bıhakkın yaşamamasına hizmet etmek üzeredir. Hayatı ömrü süresine bölgürümeyen bir yönetimi benimsemek şarttır. Tam da bu yüzden Yaşamdın Tat Alma Bakanlığınkurmuş, sabahdan akşama eline geçen verilerle vatandaşın güzel gün geçirme sevgisini anbean tatır etmiştir.

Bugünü hemen tatıl inan edecektir, ceme düşünce-çalışacak kadar zengin değiliz diye bir demec verecek, fabrikalardan sokağa fırlayan insanlarla, ağaç dallarına ampuller asılmış bahçelerde pikniklere katılacaktır. Bu sonuncu durumdun da anında sıkılacak, ya banane vatandaşın eğlencesinden benim eğlencem ne olacak diyecek, sevgilim uyanıyorsa onu alayım da adaya kalvallya götürüym diye düşünecek, danışmanların sözlerini kulak arkasına asacak, kendisini ilk vapura atacaktır.

Vapurun molu denizlerde gezen bir ülkenin kralıdır o. Aşkına sarılacak, ona ağız dolusu seni ülkemden bile çok sevyorum diyecektir. Adada bir kırtasiyeden mandolin alacak, ona yeni bestelediği şarkısını söyleyecek, şarkıya eşlik edecektir. Yarn olmasa keşme diyecek sevgilinin dizinde uykuya dalaracaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://irantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Nur Atalay

istikrar fukarası



Bu gece uyuyamayacağımı belli çünkü seni gördüm. Sinirleniyorum kendime, madem bu hayranlığı kontrol edemiyorum, bari sandığım kadar dolu olmadığını bilmeseydim.

Tabutumun kapağını itersene kaldırıyorum kırk kiloluk yorganı üzerinden. Dokuzuncu uyanışım bu sabah. Biyolojik saatimin kurduğunu alarm çalmadan beni uyandırması, üç saniye içinde işsiz olduğumu hatırlayıp koşarak uykudandırmem hariç, sekişini. İlk dört kanşık, son dördünde aynı rüyayı devam ettirdim. Ben; rüya uzmanı, uykusuzluk profesörü Mithat. Kartvizitime eklesem mi diye düşünüyorum bu niteliklerimi, terlikleri ayağıma geçirirken.

Karşımdaki aynaya hiç bakmadan, atletimi pijamamın içine sokuşturarak odadan dışarı çıkıyorum. Yatağım, müteahhidin baklava yufkası kalınlığında yapıldığı mutfak duvanına dayalı olduğundan ablamın mutfakta olduğu bilgisine sahibim. Vakit gelmiş, artık kalkayım. - Günaydın, diyor ablam kordondan geçerken. Cevap vermiyorum. Oturmadan sifonu çekiyorum tertemiz tuvalette. Tiltiz sayılamam, ablam gıcık olsun diye yapıyorum bunu. Ellerimi yıkayıp ıslak işaret parmaklarını uçlarıyla göz pınarlarına dokunuyorum. Adam plana çok bile. Sen adam mısın Mithat? Gözümde bakıyor aynadaki.

Annem öncüne kendini evin aşısı ilan eden ablam çay çekiyor bardağıma, ölümden mükellef kahvaltı sofrası, babam başkoşeye oturmuş. Gözüm dalıyor zeytin tabağına; bugün nefret ettiğim o iş yerine gitmeyeceğim diye sevinsem mi, bir heves karşımdaki pencereden aşağı mı atlasam?

Sofrada babam, ablam, ben varız. İstedikim tek bir şey var; kavgı etmeden kahvaltımızı edip şu masadan kalkalım. Babam her zamanki gibi, işsizliğiyle bağdaştırıp masanın tam ortasına koyuyor anemim ölümünü. Ablamın sinirlenmesi saniyenin binde biri kadarlık bir sürede gerçekleşiyor ve hayırlı olsun; malum duvarlarımızla kompulşamızı; merakta bırakmayacak bir ses tonundayız ailecek. Ablam böyledir, sinirleri hep işkirdir. Lafı bana getirip, alaka kuramadığım bir biçimde "Sen de onun gibi olacaksın bu ayaş hâlinde", diyor babamı kastederek. **Yapma diyorur içinden, çiğnemekten yorulan çene kaslarını buna hazır değil ve pısmırlıklı ezizorum dışierim arasında; memlekette gelen ağır kokulu, bol tuzlu peyniri.** Nije yedim ki bunu şimdî? Iyice üzerine geliyor. "İçki içenin cezaze namazı bile kılınmaz", diyorlar. diyor: Kim diyor bunu, abla? Bu insanlar kim? Kendilerini Tanrı ile insan arasındaki geçi olduklarına nasıl inandırabilirler? Daha kötüsü, seni buna nasıl inandırabilirler? Hiçbir şey demeden kalkıp balkona geçiyoruz. Uzun, sivri yapıkları göge batan bir palmye; sırtında yukarılara taşımış evini, dögüp. Ben taşıyamıyorum. 29 yaşımda. İşsizim. Ben; boşluk uzmanı, deri fabrikatörü Mithat. Problem benim gök ablam.

Cebimdeki yirmi lirayla kendimi sokaka atıyorum. Bugün anemim düşünmeyecekmiş. Üst komşusun mimar kıç, yüz yılın sonunda annesini görmeye gelmiş gıcır arabasıyla İstanbul'dan. Yanımda duruyor. "Mithatçığım n'aber?" Benden altı yaş büyüksün, lise hayatına şaka harika eserler sandığım bok gibi şişiriyor. Üst komşu, "Mithat, senin bu kadar mimarlığı seni yüzünden seçtin. Yüz yıla bir aramıza gelmesen mi işsiz



yüzünü unutacağım. En büyük hedefim, senin kadar iyi bir mimar olmak değil: sosyal medyada hikâyene bakanlarda birinci sırada çıkmak. "1-lyilik Handan Abta, sen nasılsın?" Sordum ama biliyorum. Güzelin, zekisin, iyi kalplisin. Sana benzeyen arkadaşlarınla harika hayatını yaşırsın. Aşkın a'sından anlamazsın. Tek kitap okumazsın, Nâzım Hikmet'in bile sadece adından haberdarsın. Sana Piraye mi Vera mi desem, Piraye'yi seçersin. İlyas mı Cemşit mi desem, Cemşit'i seçersin. Sana üç yaşından beri aşığım Handan. Tüm sevgilerimden daha güzelsin.

- İyiyim ben de. Ziyarete geldim anemim, deyip gülümsüyör. İşleri soruyor, mitingün birinde kıçımı yırtarak yaptığım konuşma televizyonda çıkınca kovuldu, demiyorum, "Patronla anlaşamıyorduk, çıktım," diyorum. Bana iş bakacağını, ihtiyaç duyarsam çekinmeden aramamı ve ablama selamlarını söyleyip gidiyor. Anemden hiç bahsetmiyor. En anemim gömdüğümüz gün böyle durumlarda arayamadığımız ve çok üzgün olduğuna belirtiler bir mesaj atmıştı. Böyle durumlur mı? Anem öldü Handan, bana benzer durumların var olabileceğini düşünmen beni kahrediyor. Anemem seni çok severdi, onun sevgisini de hak etmiyorsun.

"İhtiyaç duyarsan ara." Sana ihtiyaç duymadığım bir an bile yok Handan. Neden sana olan hayranlığığımı geçmiyor? **Neden dinin dibini gördüğüm anlarda karşıma çıkıp daha da derinlere itiyorsun beni? Neden sana sarılmak imkânsız bu kadar? Anem ödül şimdî değilse ne zaman?**

Bu gece uyuyamayacağımı belli çünkü seni gördüm. Sinirleniyorum kendime, madem bu hayranlığı kontrol edemiyorum, bari sandığım kadar dolu olmadığını bilmeseydim. Sanmak, çoğu zaman işime yarıyor hayatımda. Beni yerden yere vuransa gerçeği bilmek belası. İşime yarayan gerçeği bilmek belası, insanın başına ne gelirse bilmekten geliyor. Uykı düğmesini "bilmek". Bir ölünün arkasında uyumayı bilmek, büyük bir yenilginin ardından uyumayı bilmek, kalbinden sevinç taşarken uyumayı bilmek. İnsan yaşadığı kadandıyla uyuyamamanın her türüsünü bildiğini sanıyor. Rendi ediyorum. Ben bu gece, yaşamadığım uykuların bilgisizliğim tanıdığım özgür alanda uyuyacağım. Bildiklerimin beni uyutmayacağı; daha büyüklerinin, mahvına daha büyük sevmek oluşturacağına inanarak meydan okuyacağım. Her şey inanmakla ilgili evet.

Ve "daha iyisi" hiç ihtimal dahilinde olmuyor benim için. Neyse, Tanrı'nın bana sözü mi vardı da gönül koyayım?

Yine de kızsam yaşıttıklarıma, Tanrı'yı kızdır mıyım? Geleceği biliyor gibi, beni kötünden emin kılan kibrimi nasıl törpüleyeyim?

Gördüğüm ilk bara girip soğuk bir bira sarımlıyorum. 29 yaşımda, sevmediğim bu dünyanın bir barında uykusuzluğumu düşünüyorum. Bu dünya diyor, bu dünyadan ibaret olsaydı sıkıldığını rüyaları olmasdı, içimden, eve dönerken koşmayı geçiriyorum. Aklımlı bırakmaya karar veriyorum. Son kez, bu barda içip eve koşacağım. Sonuçta her şeyi bir sonraki yapıpımsızda son kez yapmış sayılırız. Ben; karar alma uzmanı, istikrar fukarası Mithat. Uykusuzluk uzmanı demiyorum.

Not: Anemim hanç.

Sanmak, çoğu zaman işime yarıyor kafamın içindeki hayatımda. Beni yerden yere vuransa gerçeği bilmek belası.

Yüksek PDF Kitap Arşivi | ranteey.org

Mehmet Ali & Akşamsefası

KAFA Genç Öykücü Odulu yarışması: Ülkem'in derinleştireceği denemisi ediyor. Bilgi ve hoşvuru için: benayazim@kafadergi.com

Ayrıca yarışmada bu ay ilk üç seçilen yazarlar Yusuf Duruk ve Sevdâ Gülcü'yi tebrik ederiz.

Kaan Koç



TOPLUMSAL SÖZLEŞME 2.0: ÇOCUKTUNUZ

Her şeyden çok etkileniyordum ve gariptir, yetişkinleri de benim kadar çok etkileyen tek varlığın devlet olduğunu fark ettim. İşte o gün bende ipler koptu.

Yirmi Üçüncü Bölüm...

Çocuktum. Her şeyin tadı, kokusu ve rengi vardı. Varoluşlarını hayretle karşılıyordum, bunun bir hayret olduğunu bilmiyordum, hayretin ne olduğu konusunda hiçbir fikir yürütmüyordum. Hayret kelimesiyle tanışmamıştım. Toplumsal bir varlık değildim henüz; tüm insanları birbirine bağlı olduğunu biliyordum. Biri omuzlarımdan tutup da bana, "Hepimizin hayatları her birimizin eylemleriyle şekilleniyor, farkında mısın?" diye sorsa, zerre bir şey anlamazdım. Çemberin dışındaydım. Belki de çember benim dışındaydı. Küçük aile çevremdi beni bağlayan, yap dediklerini yapıyor, yapma dediklerini yapmıyordum çoğunlukla. Ama hayatımın ana hattını çizen, onların yapma dediklerini yaptığım, yap dediklerini yapmadığım anlar oldu.

Ailenin, toplumsal çember içinde var olabilmek için uyguladığı kanunlar vardı. Kimileri insanı zayıflatır kimileri insanı aşar. Zaman zaman başka aileleri eleştirmek ve kıyas usulü kendi odağını cılamamak yakışmayanlardan biridir ama elzemdir. Ya da fırsat ve imkân bulduka başkalarına yardım etmek, insanın insanı aşması için gereken diğerleri bir davranıştır ama bu yapılrken hissedilen tatminin açıklaması "hâline şükretmek" ise orada bir tehlike vardır. Orada, bir aile, usul usul itidatını serbest piyasa koşullarına göre köklendiriyor, emperyal bir tavırla duvarlar arasındaki tahmini yüzseğe taşıyor.

Çocuktum. Her şeyin benden bihaber işleyişi vardı. Sanki bir kaza sonucu düşmüştüm onto insanın arasına, bana gülüp geçiyorlar, beni ciddiye almıyorlardı. Sevdiğim başka hiçbirritiba uyandırmıyordum bende dünya çünkü her şeyden bir beklentim vardı. Her şey yeni ve benim gibiydi. Gökyüzünün ardına ulaşabileceğimi, okyanusların altında, sudan hiç çıkmadan tüm dünyayı turlayabileceğimi, bizimkilere bana bir bilgisayar alırdılabileceğimi, hep aynı coşku ve neşede kalılabileceğimi zannediyordum. Dilin sınırına dayanıyorum belki şimdi; sadece çocuklarda ve belki de şairlerde olan, "hayatın tüm gerçeklerini küçümseyerek, zaman ve mekândan bağımsızca, insanı her şeyin daima mümkün olduğunu inandıran garip düşünce yapısı" için bir kelime bulunmalı.

Çocuktum. Toplum, benim içinresmibir sözcüktü. Nüfus kâğıdını üstünde taşıyan garip insanlarınkonuştuğu bir kelimeydi. Devlet, bir televizyon yıldıydı. Ara ara, şğara dumanıyla uhrevi bir görüntüyü bürünen kahvehanelerde, çalınmasın diye metal kasaların içinekonan televizyonlara çıkıp konuşanbirişydı devlet. Babamın onu dinlerken küfrettiği ya da kendini iyi hissettiği bir patrondu. Her şeyden çok etkileniyordum ve gariptir, yetişkinleri de benim kadarçok etkileyen tek varlığın devletolduğunufark ettim. İşte o gün bende ipler koptu. Etkilenmenin ve kırılmanın, küsmenin ve idare edilmenin, geçirtilmenin ve bağımıolmanın ne olduğunuduşunuyordum, ben canlıydım.

Mehmet Ali & Akşamsefası

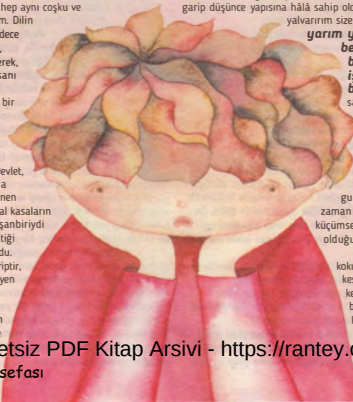
Devletlere bir tavsiyem var; ivedilikle bir Çocuk Bakanlığı kurulmalıdır.

Çocuktum. Aynımsı yetişkinlere yapabilen biri, korkunç bir güce sahip demekti. Şimdi, buradan, o çocuğa bakarakdevletlerebir tavsiyem var; ivedilikle bir Çocuk Bakanlığı kurulmalıdır. Çocuklar, bir süre sonra kucakına düşecekleri devleti bu kadar sağlıksız bir süreçle birlikte değil, doğrudan, muhatap alınarak tanımlıdır. Yoksa, en çok sizin zararınıza olan bu sakat doğan vatandaşlar ruhlar, gittikçe büyüyen bir orduyla başınıza ağırtacaklardır. Hele ki artık çocukların kamusal alanlarda değil de sanal meydanlar ve savaş alanlarında örüldüklerini düşünürsek, bu iş böyle giderse oy verecek vatandaş bile kalmayacaktır bir süre sonra. Ha,

bu ilk başkaya işinize gelecek gibi görünebilir. Fakat **lütfen bir düşünün; çalınacak zarflar, yırtılacak pusulalar, üzerinde oynamalar yapıla çok birtakım veriler olmazsa elinizde, ki me karşı galip geleceksiniz?** Otortemiz, şimdiye kadar daima birilerinin hizmete uğramasıyla büyüymüşken, zenginleriniz daha çok işçinin daha fazla fakirleşmesiyle ensellerini daha da yağlandırmışken ve en sıkıştığınız, en gülmek durumunda olduğunuz durumlarda kendinize derhâl bir muhatapbulup tekrar ciddileşmeye çalışıyorken, söyleyin bana, siz kimse kale almadığınızda bu işin içinden nasıl çıkacaksınız?

O yüzden, sizler ki gelecek yeni neslin, öğretmenlerin eseri olmaması gerektiğine kati suretle karar vermiş ve bunu uygulamaya çalışmışsınız fakat bu işi biraz yarım bırakmışsınız. Kurtarın Araf'ta kalmış bu vatandaş ruhları. Onları, yekten muhatap alın ve kısaca anlattığım o çocukluk evrenine sert bir giriş yapın. Bizi, yoldan çıkmış yetişkinleri, bizi, toplumun ucube meyvelerini, bizi, ailenin garip üyelerini, bizi, şairleri sarhoşları boş gezenerli, bizi, hayat planı olmayanları örnek alın. Bizi, ibret diye göstererek çocuklara, işe başlayın. Ama şu gerçeği iyi saklayın ki geri dönüşü olmayan bir hızla bize doğru koşmasınlar; kelime karşılığı bulamadığımız o garip düşünce yapısına hâlâ sahip olduğumuzu bilmesinler. Devletler, yalvarırım size çocuklar büyüsünler. **Sizin yarım yapmak, özsenize ve beceriksizce uyguladığınız bazı tutumlar yüzünden, işte böyle kimilerimiz, hâlâ bir türlü büyüyemedi.** Kirli sakallı Peter Panlar ve boyası gelmiş Tinker Belller olarak dolaniyoruz sokaklarda. Sanmayın ki mutluysuz bu noktadan. Çemberin, sırf dışında kalmış olak iyi, onun vüsâtından dahi habermiz yok bizim. Ara sıra sazla söyle, gururluğu tavırlar takınıyorsak o da zaman ve mekânı, şartları ve gerçekleri küçümseyip her şeyindaima mümkün olduğunainanıyor oluğumuzdan geliyor.

Çocuğuz. Her şeyin kokusu, tadı ve rengi var. Ya daha kesin biçimlendiren bu toplum, keskinleştirin neşterinizi, büyütün balıyozunuzu ve alın bu renkleri kokuyları tatları; böyle tanı ötesi bir gücünüz varsa. Ya da siz de ara bulucunuz, çocukluktunuz bir ara, teneyleyin zehrini.



Marcus Graf 

yeni dünyanın yeni ikonu

Sürekli başkalarını izliyor ve izleniyoruz. Peki bu popüler kültür dediğimiz fenomen ne zaman başladı ve bugün bizim için ne anlam taşıyor?

Günümüzde yaşam kitlesel medya, tüketim ve popüler kültürün büyük etkisi altında. Hepimiz ihtiyaçsız olmasa bile istediğimiz, sayısız miktarda endüstriyel olarak üretilmiş cisimlerle büyüyor. Toplumumuzun her alanına tesir eden güçlü bir görsel kültür de aynı zamanda yaşam tarzımızı etkiliyor. Sürekli başkalarını izliyor ve izleniyoruz. Peki bu popüler kültür dediğimiz fenomen ne zaman başladı ve bugün bizim için ne anlam taşıyor?

Bu sorulara yanıt vere bilmek için bu ayki Sanat Kafası'nda Andy Warhol'un "Blue Marilyn" (Mavi Marilyn), 1962' eserini inceleyeceğiz. 20'nci yüzyılın ikinci yarısına ait bu şaheser bir modern Hollywood sineması ikonunu resmeder. Sanatçı, resmi Monroe'nun itharıyla aynı yılda yaptı. Tuval üzerine serigrafi ve akrilik boya karışımı olan eser şu an Princeton Üniversitesi Sanat Müzesi koleksiyonunun bir parçası. Monroe'yu süperstarlığa ve öncesinde görülmemiş popülariteye taşıyan 1953 yılı filmi "Miağor"dan bir tanıtım fotoğrafını temel alan eser; şöret, cazibe ve ünlülerin medyada temsiline dair bir sembol haline geldi.

1928'de Pittsburgh'de doğan Andy Warhol, görsel sanatçı olmadan önce ilk olarak kariyerine başarılı bir şekilde 1950'lerde illüstratörlük mesleğiyle başladı. Warhol, hayatı boyunca çalışmalarında sanat, reklam ve popüler kültürü bir birine bağladı. Sıradan, gündelik nesnelerin önemini açığa çıkardığı eserlerinde bir yandan da Elvis Presley, Elizabeth Taylor ve Marilyn Monroe gibi ünlülerin çok bilinen imajlarını kullanarak şöret kültürünü ele aldı.

Monroe'yu çoğumuz filmlerden tanıyoruz. Ancak perde arkasında geçirdiği trajik yaşam sebebiyle şunu da kendimize sormalız: Ekranaya yansıtılan anıtlar gerçek yaşam öykülerini mi eşi değerdür yoksa Baudrillard'ın "Hipergerçeklik" diye adlandırdığı olgunun bir parçası mıdır? Medyanın bize sunduğu simülasyonlar gerçeklik algımızı şahsen yaşadığımız deneyimlerden daha fazlamı etkiler?

Blue Marilyn bize Warhol'un ilk (doğal) gerçeklik ve ikinci (medya) gerçeklik arasındaki karşılıklı ilişkiyi nasıldığını gösterdi. İpuçları vermektedir. Basın fotoğrafını alıp oyuncunun suratının tüm tuvali kaplayacağı şekilde kıran Warhol, fotoğrafı temelli ederek hazzı-yapımı gibi kullanır. Fotoğrafın altında görünen hâldeki omuzlarını silerek bizi yalnızca Monroe'nun yüzü ve yüz ifadesine odaklanmaya zorlar.

Sanatçının renk kullanımı sebebiyle doğalüst olmayan, çarpıtılmış bir görüntü ortaya çıkar. Monokrom açık mavi bir arka planı üzerinde saçlarıparlak altın rengi, cildi pembe, dudakları koyu kırmızı renge boyanmış ve gözlerinin çevresi açık plana benzer birrenk tonuna sahiptir. Saçın buklelerini ve boynu vurgulayan siyah çizgiler, arka planınsoğuk mavi tonuyla beraber surataltı sıkı tönlarla karşılık oluşturarak butonlarla ışıdıyan bir görüntü verir. Portre garip, yabancısı ve yapay görünür. Renkli kısımların yüzün çizgilerinden taşıdığı, mürekkebin kasten kusurlu şekilde kullanımı, Warhol'un fotoğraf üzerinde yaptığı estetik oynamaları daha da vurgular. Dudakların kırmızısı ağzdan taşar, saçın altın rengi arka planı ışıgal eder. Bu şekilde görünürtefratındaoluşan haleyle Orta Çağ dinikonlanmadair atıflar açığa çıkar.

Andy Warhol'un dindar bir ailede büyüdüğü ve Hristiyanınancının hem hayatı hem de çalışmalarında her daim büyük bir rol oynadığı bilinmektedir. Bu yüzden Blue Marilyn eseriyle sanatçımon popüler kültür üzerindeki etkandaki hayat ve gerçek hayat arasındaki karmaşık ilişkiyortaya koyan bir modernikon yaratmıştı iddia etmek mantıklıolmaz.

Pop art, 20'nci yüzyılın ikinci yarısının başında ortaya çıkan yeni bir yaşam tarzının ve alternatif bir sanat anlayışının ürünüdür. İngiltere'de, ardından Avrupa ve ABD'nin tamamında meydana çıkan bu yeni



Andy Warhol, Blue Marilyn (Mavi Marilyn), 1962
Tuval üzerine akrilik boya ve serigrafi boyası, 50.5 x 40.3 cm
1922 meşuresi Alfred H. Barr Jr. ve eşine hediye
Princeton Üniversitesi Sanat Müzesi

Warhol, hayatı boyunca çalışmalarında sanat, reklam ve popüler kültürü birbirine bağladı.

popüler kültür üzerinden gençler yaşamlarını kendi istedikleri gibi yaşıyama hıkm taleb ettiler. Bunun sonucunda müzik, film, edebiyat, moda ve yaşam tarzlanesası şekilde değışti. Andy Warhol gibi pop sanatçıları eserlerinde bu farklı kültürel ifade biçimlerini işledi ve çeşitli kavramsal, teknik ve estetik konularda yeni çözümler açtı. Warhol, mekanik üretim ve çoğaltım çağında Batı'da savaş sonrası yaşamaayına tutarak geleneksel sanat anlayışını değıştirdi. Değişime uğramış bir dünya için, yeni kitlesel medyanın görsellik ve medyada temsil üzerine kurulu yeni bir kültürel akımı tetiklediği alternatif sanat biçimleri ortaya koydu.

Andy Warhol 1987'de yaşamını yitirdiğinde, arında kitlesel medyanın gerçekliği yapılandırmanın üzerindeki etkisine yönelik erken dönem eleştirel bir çalışma bütününü bıraktı. Bunun yanı sıra sanatsal bir ifade şekiliolarak serigrafiye de yeni bir soluk getirdi. Warhol öncesinde serigrafi, çoğunlukla ticari üretim ve çoğaltımtetkniğiolarak kullanılmıktaydı. Warhol, insan dokunuşusuzreçten kaldırıp yerine makine koyarak sanata yönelik zanaata dayanan klasik anlayışın ziddına gitti. Bununla birlikte ticarisi sanat ve güzel sanatlar arasındaki hiyerarşiyi reddetti.

Böylece bu devrimsel sanat kavramı sayesinde, reklam estetiği kullanımı, gündelik hayattankonular işleyişi ve kitlesel medyanın sosyokültürel etkisini açığa çıkarşı sayesinde seçkin kültürü popüler kültüre birleştirdi. Warhol'dan sonrasıradanyeni kutsal, tüketimiyeni ruhani, profan yenisüçü, kitschsanatın bir parçası, Marilyn ise modern dünyada çağın yeni Meryem Anası oldu.

Özellikle yeni binyılı girdiğimizden beri, kitlesel medya ve sosyal medyanın sebep olduğu görsel bombardıman sebebiyle bunların gerçekliğiimiz üzerindeki etkisini kavraya bilmek kritik önem kazanmıştır. Günümüzde bizler, hem izleyici hem de sayısız ekran üzerinde bizi çevreleyen görsel veri akışı için gerçek üreticilerihâline geldik. Bir yandan da sürekli binlerce dijital göze maruz kaldığımız için, medya röntgeniciliğinin birer ürünü hâline geldiğimiz de unutmayalım. Bu bağlamda Andy Warhol'un Blue Marilyn eseri, her şeyin pop kültürünün bir parçası olduğunu ve bu kültürün aynı zamanda yaşam tarzını da belirlediğini gösteren bir erkenpüçü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteyp.org>

Mehmet Ali & AkşamEfsası

Bedia Ceylan Güzelce



kırılma noktası

Kırılma noktasını ararken buluyorum kendimi bazı günler böyle, neyi değiştirir bilmiyorum, beni değiştirmez, büyümesi durmadı daha gönlümün.

ve beyzadem,
karayı itekleye itekleye yer açar kendine su,
tarihte bundan hiç bahsedilmiyor.

Açıp eski şarkıları dinledim, ortasından başladım bu cümleyi kurmaya, kendimi ne kadar zorladyysam da nerede, nasıl tanıştığımızı hatırlayamadım, bulamadım. Ama nerede, neden ve ne zaman bir daha görüşemeyeceğimizi bilen gözlerle birbirimize baktığımızı hatırlıyorum, mih bir, bu an iki, çakılı durur göğsümdü. Bu değil midir "kırılma noktası"? Bir daha eskisi gibi olmayacak şeyleri başlatan tek bir işaret, altı çizilmiş bir satır gibi, kitabı eline her aldığımda kendiliğinden açılıveren o aynı sayfanın aynı yeri. Gözünden kaçması mümkün değil, defalarca okumak zorundasın, bu bir bahar aynıdır belki kırılma noktası, vedalaşışın ama ayrılammışsın, hep hakaratta takılı kalan bir şarkı, kırılma noktası işte, geri dönülemeyen, devam etme arzusu da vermeyen hatırlı bir günü hayatımdır.

Atına dikış atıp, savaş meydanından uzaklaşan bir komutanın hadidiyle, "aşk"ı istihdam sağlamsı metinler kurmanın utancıyla tarifini yapmaya çalışıyorum bu kırılma noktası denen şeyin. İnsan olmak, her adımı seni görmeyen birilerine mahcup olacağını düşünerek atmaktır. Belli bir yaştan sonra büyüme duruyor, büyümüyor ya insan, nereye gidiyor bunca yemek, bunca su, bunca kahır, sabır, eda, işve, naz ya da bunca aşk, sevdâ, niyaz, sanat, şarkı, resim, şiir, edebiyat?

Doğada büyümesi duran tek biziz galiba, bu bir akademik makale değil, beraber düşünmeye izin var. Doğup, büyüyor ve ölüyor diyoruz ya yaşam için, böyle değil işte. Doğup, büyüyor ve beklemeye öğreniyor canlılar. Vapur beklesin, kitaların birbirine yaklaşmasını, birbirinden uzaklaşmasını, avını, yemini, tuzaga düşmeyi, her sabah güzel şeylerden bahsetmeye dair inadını, suyun kaynamasını, demlenmesini, biri açık söylenmiş iki çayın masayla kavuşmasını, dolunay, dolunayın önünü arkasını, sıranın gelmesini, benzin fiyatlarının düşmesini,

M. Karamancı
İlkokulundaki öğretmenim sevgisizliğini, değişmesini, asla değişmesini...
İnsan bekliyor, zavallılığı öğreniyor ve böyle bitiyor hayat. Milyonlar içinde yüzerken, geçim derdine düştüğün bir gün vardı, o gün ruhundaki eksiği fark ettim, her şeyin vardı, yeteneğin, kalbin, beynin, bedeninin, aklın, parmakların... Ama gönlün yoktu senin, içine bir ömür sigdırarak, o ömre bedel insanlar koyacak, onlarla sofralar kurup o sofraları kaldıracak bir gönlün yoktu ve gönlünü yapacak kişi de ben değildim, asla. Yine de hatırlatayım Anadolu'nun insanlık antikamıdır bir zamanlar

Lidyalıların icat ettiği para, ben senin derdini...

Belki yüz defa söyledim, "Benim metinlerim yüksek sesle okunmak üzere yazılır" diye. Savrulmadan aldığım bir viray, Mart ayının 15'i. Baharı müjdeleyen bir ılık yağmur, ona adı "güneş" olan ama ısıtmayan bir turunculuk eşlik ediyor gökte. Yazdıklarımı içinden okuyor arkadaşlar, sesi olmayan şey bir his de yaratmıyor nasılsa. Sessiz söylenmiş, fıslanmış söz, neredeyse söylenmemiş kabul ediliyor.

"Seni seviyorum" derken kısılveriyorsa boğazında ve kısılveriyorsa ses tellerin, o da yalan işte, neredeyse yapılmamış bir itiraf, söyleyip söylemediğinden senin bile emin olamayacağın bir çürük laf. Bir kırılma noktasına dönüşmeden söküldüğü için kazağımın, terk ediyorum. Sadece ben değil,

güzel ve yalnız ölkem de terk ediliyor. Mesela bu yıl da kuşların bazıları buralara gelmeyi bıraktı. Aç kalınca kend i pışığını yiye kuşların sessiz sedasız çıkam aktı olduğu memleketim, memleketim, ahh memleketim. Aynadaki yüzümle defalarca çalışıp, karşısına geçtiğimde lal eden memleketim, toprak değil de ev, vatan mı bilmem ama yuva bize. Göç eder miyiz bir gün buradan,

haritalarımızdan siler miyiz bok yiye kuşlar gibi, bilemem.

Diyeceğim o ki kuşlarımız da kırıldı, geri gelemecekler artık.

Yine ortasından başlayorum cümleye ama yıllar sonra ilk kez iletişim kurmuş. "Özlem giderelim" diye yazmış, buluşmak için bir tarih aralığı vermişim. Ben özlemiştim, teşekkür ederim ve duygularının karşılıklı olduğundan yani benim de seni özlediğinden emindim, tebrik ederim. Giderilmesi gereken ve bunun ancak görüşerek mümkün olduğu bir özlemdir bu. Seni görmek istediğime o kadar uzun zamandır inanıyordum ki seni özlediğime o kadar çok düşünmüştün ki artık ikna olmuştu bunla. Neredeyse ben bile. Doldurulması gereken bir boşluk, kapatılması icap eden bir gedik, sömürüye sonsuza derece açık, yarım kalmış bir sevdâ. Bir tarih aralığı verirken de doğum günümü seçmem bundandı. Senin açından her şey çok netti, ölüyordum aşkımdan, kırıldığımdan her an geride kalmıştı ve "gel" dediğinde koşma koşma gelecektim sana, çüş. Yine de dönüp kalbime sordum, olur var mı bu işin diye. Yoktu.

Hatalara bırakılan bir pay var mühendislikte, kalbimde bir hata olarak bile yer yoktu sana. Kırılma noktasını ararken buluyorum kendimi bazı günler böyle, neyi değiştirir bilmiyorum, beni değiştirmez, büyümesi durmadı daha gönlümün. Kaç tarafı denizlerle çevrili olursa olsun, kırılma noktaları bir adaya dönüşmüyor, hiç kopmuyor ve uzaklaşmıyor sendem. Karayı itekleye itekleye yer açan suyum ben, tarihte bundan hiç bahsedilmiyor.

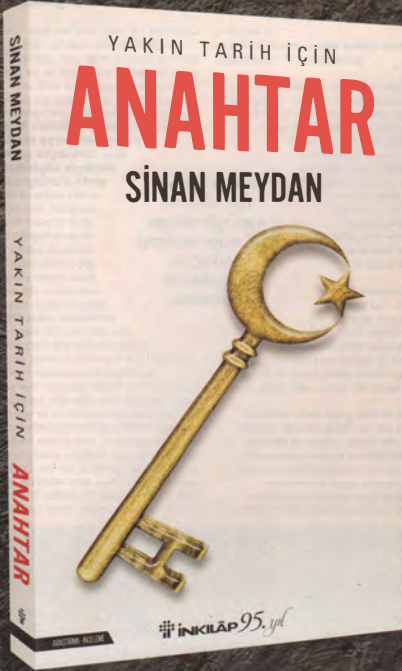
**İnsan olmak,
her adımını
seni görmeyen
birilerine mahcup
olacağını
düşünerek
atmaktır.**



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

Vincent van Gogh, Almond Blossoms (Çiçek Açan Badem Ağacı), 1890
Tutav üzerine göğü boyu, 73.5 cm x 92 cm
Van Gogh Müzesi, Amsterdam

TÜM KİTABEVLERİNDE!



Bu kitapla yakın tarihten önemli dersler çıkaracak,
Türkiye'nin bugünkü durumunu çok daha iyi anlayacaksınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İSTANBUL / Merkez Yayıncılık • İSTANBUL / Sanat Mübâzese • İSTANBUL / Farklı Hürriyet • İSTANBUL / Akademi Politen Müb • İSTANBUL / Akademi Çözümleri • İSTANBUL / Subaylarca Matbaası
İSTANBUL / Beykent Pedia Yayı • İSTANBUL / Akademi Müb • İSTANBUL / Çapıncılık Sirketi • İSTANBUL / Akademi • İSTANBUL / Etemiyet City Corner • İZMİR / Bulut • İZMİR / Çiğir



20 yaşına mekrup

Şunu biliyoruz ki hepimiz eşit bir dünyada, eşit haklara sahip bir hayat sürerek, istediğimiz biçimde, özgürce yaşamayı hak ediyoruz. Kaç yaşında ve hangi konumda olursak olalım, her durumda bunun için mücadele ediyoruz.

Ve bu yolda beraber yürüdüğümüz veya farklı yollardan gelerek karşılaştığımız kişiler, kurumlar, topluluklar çok kıymetli. Şimdi okuyacağınız sayfalarda farklı mesleklerden 11 kişi, 20 yaşına sesleniyor. O yaşlarımızdaki neşemizi, ümidimizi, heyecanımızı diri tutmak için çok çaba sarf ettiğimizi biliyoruz. Her genç kadına, topluma birileri tarafından zedelenecek/zedelenecek o cesareti hatırlatmak ve yalnız olmadığımızı bir kez daha söylemek istedik. Çünkü bazen birilerinin bunu hatırlatması gerekir ve bunu duyduk daha iyi gelir.

Bu sayfaya katkı sunan her bir yazara ve tüm şirketlerinde fırsat eşitliği kültürünü daha güçlü, daha kalıcı bir yapıya dönüştürmek amacıyla Yıldız Holding Kadın Platformu'na hayata geçirerek bu dosyaya destek veren Yıldız Holding'e özel teşekkürlerimizle.

Hazırlayan: Ayça Demir Akdoğan

'Deniz Ülke Arıboğaz, Akademişyon

20'li yaşlarımı düşünem kendime "korkma" derdim. "korkma ama aptal da olma". Hayatın planlanmasında stratejik bir yönetim gerektirir. Taktiklerde kaybolursanız, büyük stratejinizi, yani nasıl bir hayat inşa etmek istediğinizi unutabilirsiniz. Plansız cesaret, aptallardan başınsızlıkları meşguliyet sağlamakla kullandıkları bir araçtır. Alkışları hazırlanmamış bir yaşam, temelleri iyi atılmamış bir bina işaatinde benzer. Ne kadaryükselirseniz o kadar tehlikeli hale gelir; üstelik en kuşçısınsınızda bileyleklima ihtimali güçlenir.

20'li yaşlarda, 50'li yaşlarınızda nasıl yaşamak istiyorsanız onun temellerini atabınız zamanlardır. Sadece kendinizde değil, çevrenizde yatırım yapmalı, çevrenizi dostlarla donatmalısınız. Yeni şeyler öğrenerek, yeni yerler gezerek, yeni badirelerden geçerek çıkacaksınız. Eskiğin üzerinize büyük bir yük gibi gelir. Sizi depresyona sürükleyebilir, yer yer yavaşlayabilir şeyin altında hiç de o kadar önemli olmadığınız, yaşam denilen şeyin düşmek ve kalmak arasında bir yalculuk olduğunu fark edebilirsiniz. Fikri kapasiteniz azalabilir, psikolojik yetenekleriniz artabilir. Kökünü ayıklamayı öğrenirsiniz.

Haydi ıtırıf edeyim: 20'li yaşlarımda kariyerimde nereye savracağımı bilmiyem, doktora için sabırsızlar kadar çalışan ama kendini hep yetersiz hissedem, kucagında biri henüz bebek iki çocukta evde eşinin karmazdan veya deplasmandan dönüşünü bekleyen yapayalnız ve amaçsız bir kadımdım. İstedğim hiçbir şeyi eşime ya da aileme söyleyemem, birşey taleptenimayınay olduğunu düşünüyordum. 22 yaşında evlenmiş, 23 yaşında anne olmuşum. Asistanlık maaşım ancak yıl parama yetiyordu ve eşimin uygun gördüğü şekilde yaşamam dışında bir yıl bilyordum. Çok aşık ve çok tutkardım. Kendim çok mutlu hissetmem de fade etmenin yanlış olduğunu, sorunların olduğundabunların paylaşarak ailemi üzmenin çok ayıp olacağını düşünüyordum. Hep mutlu ve enerjik bir gençtim, vermedim. Sabırsız olmalarının değerini bilmek, bana yapılacak şekilde daha fazlasını talep etmemeliyim.

Tırtıldan kelebeğe dönüşme sürecim 35 yaşlarımda sona başladı. Üniversitemi değiştirdim kendime yeterli parayı kazanacağımı bir kuruma geçtim. Arkadaşlarımla dışarıya çıkmaya, iş organizasyonlarına katılmaya, uluslararası kurumların üyesi olmaya başladım. Eşimin hayatının figüranı olarak ona eşlik etmeye başladım kendim programımı yapmaya başladım. İlişkilerim dengye otırdı, de saygım güçlendi ve çocuklarının yaşamının bir parçası olmak yerine kend yaşamamı işi etmeye başladım. Sairine "insan kendinden ne yarattıysa ondan ibaretti" sözünü kendisi sloganım haline getirdim ve çabaladım.

Siz de korkmayın, geleceğe mutlu oluyun. Zorluklardan ve kötülüklerden, iyilikle mutluluk çıkartma işi size sizlere düşer.



Esra Gülsen, Yabancı

~~DERT ETME~~
~~ÜZÜLME~~
~~AĞLA~~

~~BU KADAR KAFANA~~

~~TAKA~~
~~KAYGILANMA~~

~~HEP KENDİNDEN~~
~~VERME~~

~~KENDİNDEN ÇOK~~
~~BAŞKALARINI DÜŞÜNME~~

~~BU KADAR HASSAS~~
~~OLMA~~

YAPMA DİYOLAR, SEN YAP.
15 YIL SONRAKİ ESRA'YI ANCAK
BÖYLE YAPACAKSINI.



Yenip Atakan, Yabancı

Mehaba 20 yaşım, ne kadar uzun zaman gibi ama daha dün gibi... Şimdi para bazı öğütlerin var. Sen hep öğüt dinleyen ama yine bildiğini yapan biriydin. Arada bir güveniğin birlerinden öğüt dinlemeyi denemeni istirdim. Bugünden sana vereceğim öğütler işe şöyle olurdu:

Öğrencilik işe hayatını yine biriktirebilirsin kesinlikle öneririm. Setlerde dikkat çekmek için kalcanı neredeyse dizine kadar örtenbol sweatshirtleri, dik yaka kazakları, çok sütyenleri kullanmanı asla önermem. İsimli kuyruğün korkusuyula, ücretsiz ya da çok az ücretle çalışmayı kabul etmemelisin. Öncevlik, sonaçoçuk soracaklar vesonaraçalışan anne olarak seni hergün suçluğun duyusuna itecekler. Ben o nedenle çocuğumu evde büyüttüm. Sen öyle yapmal. Çocuğuna al ve nereye gidersen beraber ol. Setlere, festivallere çocuğuna katıl. Fırsat eşitliğini sadece kadınlık için değil, toplumdaki her birey için var. Onun için bunun farkında ol. Gaslighting diye bir kavram var, farkında olmadan senin algına oynuyor ve kendine güvenini kaybetmene neden oluyor. Bunun farkında olmalısın, bu ciddi bir tuzak. Zaafıların senin zenginliğindir, onlarla barış ve yola bile devam et. Ruhun ve kalbin üzerine düşünün çalış. Ruhunun karank ve sevmediğini düşündüğün şeylerize doğru yol al ve öğütleriletin. Birlerinden "onay alma köleliği"ni bırak, "haye" demeyi öğrenmeye zaman ayır. Planlarında daha esnek olmayı, siyah-beyaz dışında da tonların anlamını kavra.

Doğda daha çok zaman geçir ve "mükemmel" olanı orada gözlemler. Şöydülerde straför üzerinde geceler geçir, yine çok çalış ve öğren ama gökyüzüne bakmayı, derin bir nefes almayı unutma... Toplumun sana dayattığı işe veya özel hayatı her şey için sen karar ver. Senin için, senin anneliğin, senin evliliğin, senin sevgiliğin, senin gecen, senin güdünzün, senin emeğin, senin ürettiklerin... Kimse senin için ne düşündüğün umurunda olmasın. Kimseye bir şey ispatlamak gibi bir derdinyok, iyi bir insan ol, dünyadaki kocaman ailenin içinde en ölmierdem kendin olmak ve topluma faydalı olmak.

O yüzden düvün, çevreni, yaşanıların farkında ol ve en çok sanata sarıl.

"Sen" biricik ve sana en önemli öğüdüm: Kendine şefkatli ol, özgürleş. Senden başka bir tanedaha yok. Hayat, her aşamada değeri ve deneyimleri dolu bir yaşamak. 20 yaşım, sarıason sözüm içindeki heyecan hiç bitmesin, neşen kuru Seni sevgi, saygı ve şefkatle selamlayorum.



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

20 yaşında üniversite birinci sıralıydım. Benim okuduğum ortaokul ve işe toplamlı sekiz sene olduğu için işe bitirdiğimde 19 yaşındaydım. Meraklım hayalim, hayallerim merakımı takip ediyordu. Bu öğrendiklerimi ne zaman kullanacağım, nerede işime yarayacak, neler yapabilirim, kabiliyetlerim ne öğrendiklerim ülkemde ve dünyada ne kadaryetleri olur? Ben 20'li yaşlarıdayken imkânlar çok değildi, internet yoktu, bilgisayar sadece okulda laboratuvarıda bilgi işlem dersi için vardı, yurt dışında okumak neredeyse imkânsızdı - bunu ailenize soramazdınız bile.

Ama merak ve hayaller vardı baktı. Yazları tatiller uzun gelirdi, ben de çalışma fırsatları yaratırdım. İş hayatını tanımayla başladım, yurt içinde ve yurt dışında çalışma, staj imkânları oluşturdum. Arkadaşlarım ve hobilerim, eğlenceli zamanlarım da oldu. Hepsi bir arada pekâlâ mümkün. Kendi kendime iş çevresi edindim. Almanca bildiğim için Almanya'daki büyük firmalara mektup yazıp staj imkânları araştırdım. Yaptığım stajlarla burs aldım, yüksek lisans yaptım ve çalışma hayatına merakım okul bitmeden bana çok deneyim kazandırdı. Birçok iyi insanla tanıştım; hepsinden çok şey öğrendim ve çoğu hâlâ hayıramdır. En çok da isteyipçalıştıktan sonra her şeyin mümkün olduğunu kendime ispatlamış oldum. Almanya'daki stajımdan sonra o büyük global şirketinCEO'sunun ve yönetim ekibinin bir yemek veripbana teşekkürettikleri ve burs verdikleri gün, bir sonraki stajım için trene binmişim. O gün trende hissettığım mutluluk duygusunu unutmuyorum.

Benim umutsuzluklarım uzun sürmez, bir çıkış yolu bulurum ve o gücü kendimde hissederim. Her şey mümkündür ama belki başka bir şekilde veya yeni yollarla giderek mümkündür. O yolları bulduca ve hayallerinize ulaştıca kendiniz daha da yakın olursunuz. Her işte bir hayır vardır, bunu çok söylerim. Bir olaybütün emeklere ve iyi niyete rağmen istenmeyen bir şekilde cereyan ederse, bunda bir hayırvardır. Başka çıkış yolları bulmanın zamanıdır.Yakınmak yerine, o hâlde o yeni yol nedir, bunu düşünmek lazım. Bir de çalışmadan bir şey olmaz. Ama hep, ben bunu yapabilirim diyerek. 20'li yaşma dönüp baktığımda "Aferin sana" derdim.



Hatta yaşamaktan korkma, öğrenmenin başka bir yolu yok. Yanlış kararlar alacaksınız, yanlış kapılar düşünmeden açılmayacak. Yanlışlayacaksınız, öğrenecek edineceğiniz olacaktır.

Duygun, tercinin, yönelimin neyse yüzünüz ve ifade et. Toplum baskısından çekinip der diye düşünün denemeyen korkma.

Fliört et, işi o hatta dibine kadar aşın açın çamaşır asla asla değeri bir olacak, bil ki bunlarla baş etmenin en önemli yolu ekonomik özgürlüğünü elde tutmaktır. Evlendim, çocuk doğuracağım falan deyip içini gülmeye başlamıştım, bir de imkân varsa savunma sporlarıyla ilgilen, bu ülkede maalesef buna ihtiyacı olacak.

Ne kadar cabalarsanız cabala, herkesi birden memnun edemeyeceğini aklından çıkarmayın; bu yüzden bazen de hayata alınmayla bırakmayı deneyin. Geçmişle takılmayın, geleceğe bakın. Geçmişle takılmayın, geleceğe bakın. Geçmişle takılmayın, geleceğe bakın.

Affedildi o, hem kendine hem de başkalarına. Anlaşıyor, biliyorsunuz senin yürüdüğün yolların başkalarının yürümeğe olduğunu göreceksiniz; sana verilmeyen fırsatları ver onlara. Birilerine umut olmanın, ruhuna ne kadar iyi geldiğini görüp şaşırabilirsiniz.

Geçmiş denem her şey geçiyor, tüm yaralar iyileşiyor ve en sonunda denem kalıyor insan, bir de bunu asla unutma.



Kubal Üreten, Yönetici

20 yaşım,eminimhiç hayalim yoktu, dinlemeyi de istemezdim. İhtiyaçlarını ve okuduklarımla hayatı oaktan gözden sen, gerekirse nasihatlerle aybedecek zamanıyok,çok hevesli... İlla konuşacakas, sen anlatan olmayı tercih edersinçünkü çok bilyorsun.

Dinle istersen beni... Aklından sorulan ve hiç olmazsa bir kısmının cevaplarını biliyorum, kendine sakladığın reddetti, tedirginlik ve güvensizlikleri belki hafifletebilir anlatıcağım. (Zaten çok uzatamam, ya da uyardı beni bu konuda.)

İyi haberlerim var. Hayat sana karşı cömert davranıyor, doğru yolda gitmeyebaşladın, kaçabilir ailen, şahane arkadaşlarıne sevdğin,daha önemli anımlı olduğunuduşduğün bir in var. Geçen 30 yılın zorlukları da oldu elbette, düşünüyör, kalyor ama durmuyorsun. Korkuyorsun, çölölüyorsun, cann sıkılıyor ama irli ufakmühtülüklerle geçiyor hepsi. En zoru sevdiklerinin kaybıyla başa çıkabiliyorsun; güzel anılarında yaşayorsun onları ve avutuyorsun kendin. Zaman akıyor işte, güzel şey güzel oluyor, güzel olaylarıda geliyor.

Sen sabırsızlanma... bazen yaşayayıp nefes al, hattaaraada bir iki adım geri çekmekte de sorun olmaz, böylece büyük resme bakma imkânı bulursun. Büyük resim önemli, terinde düşünceler değeri.

Aburcubundan uzak dur,kalemini ısıрма, sakın sigaraya başlama, sporyap, hobi edin, r koleksiyona başla, az ya da çok bulurum yap, birikimlerini kayafetler için değil, yeni deneyimler içinmek için harca, mesela seyahat et, imkânlarını değerlendir. Her sene fidan dik, ilk fırsatta bir d sahıpları sokaktan. Çevresoruları giderek cddileşiyor, doğaya karışorımsu davranmayı hiç mal etmez. Günlükte, okuduğun kitaplarıdan, izlediğin filmlerden notlar al kendin için.

Değerlin bilmiyorsun olur ya da haddini aşan, gereğini yaparsanzaten. Kimisinin kendine ön güvenini sarsmasınazın verme. Bildiğin yap tabii ama anne ve babanı dinlemeyi de ihmal etme. Nasihat edenlere kızma, sadece seni de bol bol, her fırsatta, sıkıciolma risikini al ama aksaksı verecek, yol göstercek, öğütlerini alayacaksın çünkühülaçak bildiğindünüyorsun. Çalışmam yidir, eğlenmeyi unutmazsan. Başkalarını düşünmek de yidir, kendini unutmazsan.

Ve sana teşekkür ederim bugünüm için, bence harikaydın.



Deniz Dalgacığı, Terzik Üreticisi

Sevgili Deniz, Seni uzun zamandır düşünmüştüm. İnsanlar böyle işte, herkes kendisinin farkı olduğunu sanır da kişileri doğru kıyoryoz her hikâyemizle. Gözden uzak olan gününle de uzaklaşıyor zamanla. Ben de aramıza zaman girinceunutmuyormuşsın. Bir insana söylenebilecek en ağır iki kelime bu sanırım. "Seni unuttum."

Özürdilerim, arayı bu kadar açmamıştım. Üstelik en büyük korkunm ne olduğuna biliriken Akşam olup tüm dünya evne çekildiğinde aklında birini taşıyarak, kimsenin zihninde kendine yer bulamamak. Sanki bir sokak oyununda herkes birini seçip eşleşmiş de tek sen ortada kalmışsın gibi. Küçükken böyle olduğunda birden aklına bir şey gelmiş gibi yapıp, kosarak evegiderdin. Şimdi de aynısı, değişmedi. Sevimliye ispalamayla çalışyorsun dünyaya, acıyarak bakmasınlar diye tam tersini ispalamayla çalışyorsun dünyaya. Karını sevgiye fazlasıyla tok, tek derli kendini unuttak kadar eğlenmek olan, sefsatsız bir genç kadının rolünü oynuyorsun. Birinin seni kıracağına hissettikçiden ondan önce davranıp sen kırıyorusun onu,parmparça ediyorsun. Bunu almanayı ayaklarımla üstüne basarak eziyorsun,parmparça ediyorsun. Bir seni alıyormun Deniz ama sence sana yaklaşmak isteyen anlayabilir mi? Bir kedi gördüm geçen gün sokakta. Aslan gibi bakıyordu bana. Vardı, çok komik bir tipti. Heyecanla elimi uzattımsevmek için. Daha ona dokunamadım suratımın ortasına bir çizik attı. Elime yüzümü üzerindek yarıyı fark bagdım "Neden böyle yaptın?" diye. O sırada başının üzerindek yarıyı fark ettim. Bir benim gibi yaklaşıyor ama ve saldırmış. Bir kedi ya da bir insan, bilmeyorum. Çok da fark yok bence zaten aramızda. Ve işte o kedi, evet, kimsenin ona yaklaşılmamasını istemiyor. Bir daha yara almamak için. Evet, muhtemelen bir daha yara almaz böyle yaptığın için. Ama bu şekilde kimsenin onu sevmesi de mümkün değil. Kedilerle aramızda en büyük fark bizim düşünebiliyor olmamız sanırım. Bu işi bir düşün Deniz. Ben de seni daha sık düşünüyorum. Sevgili Deniz.



ONEO ANINDA FERAHLATIYO



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

ÜLKER
ONEO

Gökhan Çınar



ahkâm

**Ben daha o eski yıkık evimin temelinden yeni evler yapacağım.
Ne kadar acı verse de çocukluğumdaki evimin kitabını yazıp
öğrenene kadar onu okuyacağım.**

Geşalt Duası

Ben kendi işime bakarım, sen de kendi işine bak.
Ben bu dünyaya senin beklentilerini yerine getirmek için gelmedim.
Sen de benim beklentilerimi yerine getirmek için gelmedin.
Sen sensin ve ben benim.
Eğer tesadüf eseri olarak birbirimizi bulursak bu çok güzel olur.
Ama bulamazsak da yapacak bir şey yok.

Fritz Perls, 1969

Sen benim yolundan yürümedin. Umutlu bir sabahın, kendime ve hayata rağmen gözlerimi nasıl kamaştırdığını bilemezsin. Simsiyah bir gece beni içine çekerken ve ben yaşamaya inancımı kaybetmekten korkarken orada değildin. Benim yolumdan yürümedin. Çıkamaz sokakların sonunda ümitsizliğinden hıbaberdin. Yokuşu tımanırken kesilen nefesim değildin. Uçuşumun kenarında kalp çarpıntım değildin. Yorulduğumda ağrımadın. Düşüğümde kanamadın. Şimdi sen benim yoluma "yol değil" derken seni mi dinleyeceğim ben? Yolunda dönmeyi istiyorsun ya! Sana mı soracağım? Gel bir bak gözlerime. Çekimne, yakından bak! Gözümün önünde duran ama yol zorlaştıkça gözlerimi kaçırın arkadaşlarımı görüyor musun? Yan yana yürümeye sözü olan, yol ayrımlarında ortadan kaybolan yoldaşlarımı görüyor musun? Hadil! Dünyaya üstüme yürükten elimi bırakan o sevgiliye tanış. Hayata onun için direnirken hayattan giden o kardeşi izle. Yol kenarında yıkılmış evimi gör. Vedalaşmadığım mezarlıklarda yürü. Canımı yakanların ıssız sokaklarına gir. Tityreye tityreye aştığım sınırlarda dolaş. Yuvarlandığım boşluklardan dur. Hadil! Gel de yarğılarının caddelerime sigirdi! Üçşüz bucağısı geçmişim al da nasihatlerinin kalbına sıkıştır. Hayatımı hayatın zannettiğin haritaları gel de yoluma uydur! Yapamazsın. Sen ezberlenmiş ışıklı yolların ahlak bekçisisin. Peki, bilmediğin kararlılıklarda başıma gelenleri biliyor musun? Güya yolsuzların yol göstericisisin. Peki, kendi içimde kayboluşlarımı biliyor musun? **Aciysızla tatlısıyla ve düşe kalka benim daha geçecek yolum var. Kusura bakma! Hayatımla ilgili kestiğin ahkâm yüzünden senin haphişanede yatmamışım.**

Sen benim evimde yaşamadın. Çocukluğum en masum yerlerinden kırılıp odama bırakılırken orada değildin. Sen bir koltuğun arkasınasaklarınp kulaklarını tıkayan o çocukla tanıştın mı? Annesinde kaybettiği şefkati, babasında yitirdiği güveni tekrar bulmak için evini altüst eden o çocuğu tanıdın mı? Evdeki savaşınsorunaldaiymişgibi yapma oyunu oynayan o çocuğu... Zamanla halının altına süpürülen derterin kokuşunda boğulan o çocuğu... Dünyaya getirilmesinin hesabını sormaya dili dönmeyi edicek sessizleşen o çocuk hâlâ orada. En çok korktuğu o anne, babayı, en çok sevdiği o annesiyle karşılaşma arzusuyla...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranetop.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

çocuk hâlâ orada. Pencere önünde ellerini açıp Allah'ın kendi evine de uğramasını bekleyen çocuk hâlâ orada. Büyüme, paramparça edilmiş çocukluğumu parça parça yerlerden toplamak demekti benim için. Kaybettiklerimi arayıp, bulabildiklerimi yetiştikliğime yapııştırıp bir bütün olmaya çalışıyorum şimdi. Sen, sözlerle beni bölemezsin. İçimdeki onca öfkeye, insanı insanlıktañcarakak bu kadaraniya rağmeninsan olmaya çalışıyorum. Sen benim vicdanımı köreltemezsin. Hayatın beni tanımadığı ve tanılamadığı yerlerden yaşamayı öğrenmeye çalıştım. Sen bana nasıl yaşayacağımıöğretemezsin. Bana ayna tuttuğunu zannettiğin çerçevede senin yansıman var. Ben sen değilim. Bana model gösterdiğin kahrmanda kusurlu bir kususuzluk var. Ben o değilim. Beni dâhil etmek istediğin kalabalıklarda zorunlu aidiyetler var. Ben onlar değilim. Yanlışlarımdı gözüme sokuyorsun ama nedenlerini bilmiyorsun. Dikenlerini kesmek istiyorsun ama köklerini tanımyorsun. Beni

farklıklarından vuruyorsun ama özümün farkında değilsin. Ben daha o eski yıkık evimin temelinden yeni evler yapacağım. Ne kadar acı verse de çocukluğumdaki evimin kitabını yazıp öğrenene kadar onu okuyacağım. Kusura bakma! Hayatımla ilgili kestiğin ahkâm yüzünden senin bildiğini okumayacağım.

Sen benim acımı çekmedin. Çok yüklüyüm, sırtım ağrıyor. Dokundun mu hiç? Çok yürüdüm, bacaklarım sızıyor. Hissettin mi hiç? Çok düştüm, dizlerim kanyor. Sarıldın mı hiç? Çok yorulmuş, kollarım tutmuyor. Sarıldın mı hiç? Gidenlerin arkasından bakakalmaktan tutulan boynumun ağrısını ben çekiyorum. **Sindiremediğim üzüntülerden bulanan midemi ben biliyorum. Varlığım dünyaya sıkışıkça sıkışan göğüsümü ben feralahıyorum.** Nasıl başım ağrıyor biliyor musun? Ağrı kesicilerle de geçmiyor. Ağrıyı sonra dinmiyor. Yıllarca sürüyor. Yaşım kadar başım ağrıyor. Başımı bekliyorsun ama dertini bilmiyorsun. Bazen kalp atışlarının hızına yetişemiyorum. Geçmişimin geleceğimi elimden almasından korkuyorum. Sağa sola çarpıyorum, kalp çarpıntılarında çrpınıyorum. O yüzden yere düşüyorum. Düşüşlerimi yarğılıyorsun ama nasıl düşüğümü anlamıyorsun. Senin de canın kanyor belli ki. Canımı

yakmandan anlıyorum. Canı çok yanarın can yakma isteğini tanıyorum. Eski tanıdıklarından aldığın yaraların, yeni tanışıklarının canını yakarak tedavi olacağını zannediyorsun. Can yaktıkça daha çok hastalanıyorsun. Yapma!

Ben senin geçmişinin tedavisi değilim. Ben yapamadıklarının ve olamadıklarının telafisi de değilim. Sen sensin, ben benim. Başka geçmişlerden kırıldık, başka gelecekler için endişeleniyoruz. Hırsları seni kendine benzetemeyecek. Öfken beni öldüremeyecek. Bağlamaya çalıştığın ipler beni tutamayacak. Kurmayla çalıştığın o tek tip düzünü beni tutamayacak. Kalabalıkların önüneatarakbeni yalnızlaştıramazsın. Yarğılardan doğduğun çezalandırmalarla beni vahşetleştiremezsin. Evime kapatarak beni evcilleştiremezsin. Beni bırak! Bırak da acılarının biricikliğine ne olursam olayım, kendim olayım. Bırak beni kendimi yaşayayım. Kusura bakma! Hayatımla ilgili kestiğin ahkâm yüzünden senin haphişanede yatmamışım.



BERGEN

Sonunda kavuştuk. Bergen filmi, tam zamanında ve en iyi hâliyle izleyiciyle buluştu. Senaryodan müziğine, her detayına ayrı ayrı saygı duyduğumu bir proje. Bütün ekibi tebrik ederim! Ama biri var ki onu ayırıyorum. Farah Zeynep Abdullah, bizzat şahit olduğum müthiş bir özveri, çalışkanlık ve fedâkarlıkla bu filme her şeyini verdi. Biz de "Kaderde en yakın arkadaşta röportaj yapmak da varmış" dedik, oturduk, biraz sohbet ettik. Umarım seversiniz, iyi okumalar!

Röportaj: Ayça Derin Karabulut



Nasıl oldu bu hikâyeyle buluşman? Bunu anlat istiyorum çünkü bu benim bir gece yarısı seninle eyde otururken diletiğim bir şeydi. Aylar sonra Bergen sana teklif edildiğinde en çok sevinenlerden biri de ben oldum bu yüzden. Sen ilk teklif geldiğinde ne hissettin? Benim hiç aklımdan geçmemişti açıkçası Bergen. Bir de o kadar çok haber almıştım ki filme ilgili, sadece o haberlerden bir fikrim vardı. Sen söyledin bile: "yok canım" falan deyip konuyu kapatmıştım. Çünkü ben arabeskle pek ilgili olmayan bir insanım. Kulagım dolu değil o tarza. Yapar mıyım yapamaz mıyım bir tereddüt ettim tabii.

Nasıl geldi sana bu teklif, temmuzdu yanlış hatırlamıyorsam...

Evet, Bodrum'daydım tabii. Hattâ teklif gelmeden iki gün önce o zaman yarımında olan başka birisi daha "Yiğle Bergen'i sen oynasan..." demişti. İkinci defa ondan duyup yine pek ilgilenmemiştim. Çünkü ortada böyle bir şey yoktu. Fakat iki gün sonra teklif geldi. Şöke oldum. Eylül-ekim gibi çekim dediler, olur mu olmaz mı, nasıl hazırlanacağım derken... Bir süre düşündüm, baktım; 17 Ağustos'ta, doğum günümde imzayı attık.

Bergen'i çok iyi tanıyıyoruz aslında, hepimiz ucundan kaytsından bir şeyler biliyoruz. Sen Bergen'i çalışmaya başlamadan önce onun hakkında ne biliyordun?

Ben, yapar mıyım bir hikâyenin içindeki, kendime her zaman bir çığı çekmeye dikkat ediyordum. Şahsen gördüğüm sadık kalmaktan ziyade, senaryoda yaratılan dünyaya ilgileniyordum. Çünkü o kişi hakkında öğrendiğin bir bilgi senaryoda hiç olmayabilir. O bildiğini oraya katmaya çalışsan yaratılan dünyaya bozabilirsin. Bu, ince bir çığı. Kişileştirmemek ve iyi ayırt etmek gerekiyor.

Bergen'de nasıl işledi bu süreç?

Bergen'i herkes "acıları kadını" olarak biliyor, evet, öncesini çok az kişi biliyor. Biz bu filmde Bergen'in genç, köylüden, o zamanki hayallerinden, hayatı yolculuğundan bahsediyoruz. Bunu hangi açıdan anlattığın bir seçim. Sadece sen bir senesini anlatmak isteyen başka biri, bu hikâyeyi bambaşka anlatabirdi. Fakat biz, onun bütün hayatının seyrini anlatmak istedik. Ben bu fikri çok sevdim.

Ben Filmden Bergen'e dair çok şey öğrendim. Mesela konservatuar sınavını birincilikle kazandığını, cello çaldığını hiç bilmiyordum. Senin Bergen'in müziğiyle ilişkin nasıldır?

Alper Aytekin'le çalgılık bu süreçte. Kendisiyle benim zaten bir müzik ortaklığım vardı. Saki Çimen de Alper'i tanır, onun fikrini onunla çalışmak. Bergen'i taklit ederek başladık, sonra kendi Bergen'imizi bulduk. Çünkü çok hassas bir müzik, aynı olamasa bile Bergen gibi duygulmalı. Ses rengimle onununki ne kadar yaklaştırabilirsek yaklaştık. Çünkü arabesk gibi gönlüden, içinden söylenen bir tarzda çok teknik meselelere takılmamak gerekiyordu. Bergen ilk sahne aldığı zamanlarda cover yapıyor, sonra sonra kendi şarkılarını söylüyor. Biz de bunu ele alarak, onun ses yolculuğunu yansıtmaya çalıştık.

Farah, her hikâyenin öğretileri bambaşkadır elbette, Bergen Film'i sana ne öğretti?

Ben, şiddet bu kadar net ele alan bir projenin içinde hiç bulunmamıştım. Bergen filminde olmak bana fiziksel şiddet dışında, psikolojik şiddetin de ne demek olduğunu öğretti. Çünkü fiziksel şiddet net bir şekilde görülüyor ama diğeri öyle değil. Seninle bir akşam oturup Mor Çatı'dan şiddet barınlarını ve biçimlerini okuyup tartışıp, farkında olmadığımız şeylere şaşırarak, Mesela, barının her gün kapına gelip çıkıp bırakmasının, istemediğin hâlde seni sürekli aramasının, bulunduğu yere izinsizce gelmesinin, rahatsız etmesinin bir tür şiddet olduğunu daha iyi öğrendim. Daha doğrusu bunun hepimizin başına geldiğini, yaşadığımız ya da yaşıyor olduğumuz şeyler arasında farkında bile olmadan bu tarz şeylere maruz kaldığımızı anladım. Tam olarak şiddet mi değil mi açıklamıyorsun bazen ama orada bir sorun olduğunu fark ediyorsun. İşte bu tarz çığı şeyi anlamlandırmamı sağladı.

Bu film, her ne kadar öyle bir misyonu olmasa da mutlaka belli mesajları da içeriyor. Sen bu filmi izleyen kadınlara ve erkekler ne hissetsin istersin?

En az benim kadar bazı şeylerin farkına varırsan ve kendi içlerine dönüp baksanlar isterim. Nasıl bir çoukuk kazandılar, neyi neden yapıyorlar, kendilerini de etraflarını da rahatsız eden şeyler oluyorsa bunu sorgulasınlar, sorunu bulmaya çalışsınlar. Şiddet bizi sandığımızdan, düşündüğümüzden çok fazla. Her yarınmış şiddetin biçimleriyle dolu. Ve bunun için kadın-erkek medenî mücadele etmeliyiz. Benim çok yakından şahit olduğum bir evlilik oldu. Orada bir sorun olduğunu görüyordum ama bu kadar bilinci değildim. Elmden geleni yaptırı yine de. Ama belki o arkadaşım o zaman bu filmi izleyeydi, bir işik



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oluşurdu kafasında. Tabii ki bu bir film; sadece mesaj kaygıları değil, sanatsal kaygılar da barındırıyor ama bir kişiye bile bir farkındalık yaratsa gerçekten çok sevinirim.

Nasıl bir kadın Bergen?

Bergen, şarkı söylemek isteyen, hayati müzik olan ve hayallerini de bunun üstüne kurmuş genç bir kadın. Kötüluğa görünce onun kötü olduğuna ihtimal vermeyen çünkü her şeyi iyi görmek isteyen, umutlu, beklentileri yüksek biri. Çok içimden biri, bizden. Biziz Bergen.

Ortak yapımcı olduğun ilk film. Filmin her detayıyla ilgilendin, hâkimsin. O tarafta olmak nasıl bir deneyimdi?

Yapımcıyız Mine Şengöz gözünü karartıp, bütün varlığı ve ruhuyla kendini senelerdir bu projeye adanmış. Sağ olsun, bana ortak yapımcı olmam konusunda güvendi ve benimle bunu paylaştı. Bunun için minnettarım. Ben ezelden beri yalnızca oyunculuk yapmak değil, bir sinemacı olmak istiyordum. Bu anlamda benim için önemli bir adım oldu. İlk defa bu kadar içineydirdim bir projenin; montaj, ses, afiş, fragman vb. Mine ve Orchestra Content'in, filminizin yeri bende her zaman ayrı olacak.

Senaristler Sema Kaygusuz ve Yıldız Bayazıt, yönetmenler Mehmet Binay ve Caner Alper... Nasıl bir ekip çalışması oldu?

Yıldırım çalışılıyor bu projeye... Hikâyeyi en doğru şekilde aktarmak için çok emek verdi herkes. Örneğin; çok önemli bir soru sordu: Şiddet ne kadar gösterilecek? Hepimizin kalben buluştuğu noktalardan birisi, şiddeti somut bir şekilde göstermeden hissettirmekti. Acınacak bir kadın portresi değil, hepimizin kendini kolayca yerine koyabileceği bir insan portresi çizmek istedik.

Erdal Beşikçioğlu, Tilbe Saran... Şahane bir kadro var. Onlarla çalışmak nasıldı?

İnanılmazdı! O kadar mutluymuş ki, ilk okuma provasında Erdal'a bakıp "çok teşekkürler" dedim. Çok mutlu oldum onu görünce. Ve onun rolü o kadar biçimsiz ki! Çok zor, çok ustalık gerektiren bir işçilik. Onun hem yanında olmak hem de izlemek çok çok güzel bir deneyimdi. Ben çok endişeli çalışmıyordum. Sürekli ona ve Tilbe Abla'ya soruyordum "oluyor mu?" diye. Erdal bana oynarken "merak etme, olmazsa benden anlarsın" diyordu. Bana güvendiğini hissediyordum ve Erdal Beşikçioğlu'nun bana güvenmesi beni çok mutlu etti elbette.

Tilbe Abla da keza o kadar tatlı ve tiz bir oyuncu ki... Bir senaryo var elinizde sonuçta, sonsuz seçenekle oynarsınız. Tilbe Abla bunların hepsini eleli, en doğrusunu bulup, öyle bir savunuyor ki... Yani oynuyor ki, Bana çok yardemcisi oldu işi de. Benim için çok özel bir tecrübeydi. Ben bu yardımlaşmayı çok seviyorum.

Nergis Öztürk'ü de konuşalım isterim. Özellikle Bergen ile Nadire arasındaki o dayanışmayı, yoldaşlığı, dostluğu gözlemekten dolayı çok mutlu oldum.

Ben Nergis'i ayrı, Nadire ve Bergen'i ayrı arkadaşları olarak ayrı sevdim. Enerjisi

muhteşem biri. Onunla çalışmak çok özel hissettirdi, cennet gibiydi benim için set ya böyle iyi oyuncularla. Belgin ve Nadire kalben birbirlerini çok hissediyorlar. Benim de en sevdiğim sahnelerden biri onların kafede derleştikleri sahne.

Peki gelelim Bergen şarkılarına... "Çok sevdim" dediğin oldu mu şarkıların arasından?

Bana Neler Vadedtin... Çok çok sevdim.

Bergen inandığı bir duygu uğruna hayallerinin seyrini değiştiriyor. Aşk ve güven uğruna feda ettiği şeyler oluyor. Ne söylersin bu konuda?

Adam hayallerinin seyrini değiştirmek çok, o hayallere saygı duyup ortak da oluyor gibi gösteriyor kendini. Güvenini kazanıyor Belgin'in. O da ödem duyduğu baba sevgisini onunla tamamlamaya çalışıyor. "Müziği bırak demiyordum ki güzelim ben," diyor.

"Bırakma tabii ama daha iyilerini yaparız" Kız da hâlâyle güvendiği için hayatını bir adama emanet ediyor. Bundan sonrasıya artık manipülasyon ve saf kötülük. O yaşı anlamak zordu belki bunları ama Belgin zamanla anlıyor. Öyle korkutuk, aptal

aşk da değil. Hissettiren ama katlanarak bekliyor. Neler yapabileceğine bakıyor, planlıyor. O arada sarırlıyor, bilimsiz bir depresyona giriyor. Sorguluyor, kabuslar görüyor. Bir okey yüzü anıyor. İçinde bulunduğu cehennemden kurtulmak, hapishaneden kurtulmak kadar zor. Ve o sevgi değil. O sevgiden başka her şey.

Sence aşk nasıl bir şey?

Ben hâlâ aşka ve aşkın türlerine inanıyorum. Ağın aynı zamanda bir yol arkadaşlığı da olduğunu düşünüyorum. Bence gerçek sevgi, iki insanın birbirine en dürüst hallerini sunmasını gerektirir. Uğruna senin hayatını oluşturan şeylerden vazgeçmek zorunda bırakıldığın şey aşk değildir. Bu gerçekten iyiliğin için bile olsa buna kendin karar vermelisin. Biri için bir şey yapmayı pek gerçek bulmuyorum ben. Ne yaparsan kendin için yapıyorsun günün sonunda. En sevmediğim cümlelerden birinde Bunu senin için yapıyorum. Yapma. Bunun pek kıymeti yok, aksine çok da uzulu. Sen gerçekten istiyorsan yapmalısın. Zaten gerçek bir yol arkadaşysan ve ortada gerçekten aşk denen duygu varsa orada hesap kitap olmaz, beraber mutlu olmak için karşılıklı emek harcarsın. Yazar bell hooks der ki, "Sevmek zorunda değiliz, sevmeyi tercih ederiz."

Hayatının nasıl bir dönemindeyin? Nasıl gidiyor?

Çok kafama göre olduğum bir dönemdeyim. Biraz uyuyacağım sonra da müzik için çalışmaya başlayacağım. Durmak yok, benim kafam hiç durmuyor.

Bir albüm hayatın var biliyorum; seni müzik yaparken görmek, heyecanına ortak olmak da şahane. O noktada geleceğe dönük planların, hayallerin neler?

Var bir albüm planım, evet. Alper ile birlikte karar verdikmiş bir şarkıyla uğrayoruz. Bir iki aya o şarkıyla hayatını kurtardığım bir klip çekmek istiyordum. Doğru bir zaman oldu çünkü önümüzdeki sene yaptığım şeyleri insanlara paylaşıma vakit var.



KALP-BEYİN-İNSAN



KALP SAHİPLENDİRME MERKEZİ

AA ÇOK TATLI...
NEYLE BESLİCEM
BUNU

SEVGİYLE



Yüz Yüz...YÜZME BİLİYOSUN
SEN...EHEH...



GEÇMİŞ
VE
GELECEK DENİZİ

BENCE BU KAOTİK
DÜNYADA KENDİMİZE
ÇOK FAZLA YÜKLENİYORUZ



NEREYE BAKSAM
KENDİSİNE YÜKLENİP
MUTSUZLAŞMIŞ İNSANLAR
GÖRÜYORUM



O YÜZDEN TOPLANIP
HER AY BİR KİŞİ SEĞİP
ONA YÜKLENELİM



SANA AKIL VERMEKTEN ÇOK
SIKILDIM...DİREKT BEYNİMİ HEDİYE
EDİYORUM SANA...



SEVDİĞİN KİŞİNİN SON
FOTOĞRAFINI GÖRDÜN MÜ?

GÖTSÜN YA...



Sunay Akın



fırçam, bir ağacın hasta dalı...

Okullarda okutulan edebiyat kitaplarında "şair" olarak yer alsada da Tefvik Fikret'in resim sanatına olan sevgisi ve ilgisi şiirden önce olmuştur.

Hüseyin Bey'in, kentin hizmet işlerini yürütmekle yükümlü makamolan İhtisap Ağalığı'ndan el çektilerimeneçuk uzulan arkadaşları, yeniden bu göreve getirilmesi için bir çare düşünürler. Sonunda,padişahın huzurunda bir ortaoyunu düzenlemeye karar verirler.

Sultan Abdülaziz'in yerini almasıyla başlayan oyun bir pazar sahnesiyle açılır. Orta oyununun ilk karakteri Kavuklu ve Pişekâr, tezgâhlarının arkasında satış yapan esnafı canlandırırken, birdenbire telaş içinde bağırıp çağırırlar. Bu vevle içinde padişahşâhınlıkla sorar: Hayrola, ne oluyor? Etrafındakilerin yanıtı hâzırdir: Efendim, İhtisap Ağası Hüseyin Bey geliyor, ondan bu telaş.

Daha da şaşırın Abdülaziz "Esnaf bu kadar çok mu çekiniyordun Hüseyin Bey'den?" deyince de ağzıbirletmiş olan saray şürekâsı kör hâlinde "Evet efendim" yanıtını verir. Bunun üzerinepadişah, kuralılarına esnafın uyduguna, çarşıda pazarda sözü geçtiğine ikna olarak Hüseyin Bey'in görevine iade edilmesi emrini verir.

İhtisap Ağası Hüseyin Bey'in torunu Hatice, 1867 yılında bir erkek çocuk getirir dünyaya. Mehmet Tefvik adındaki çocuk, Aksaray'daki evlerinin penceresine şunu yazar bir gün: Ressam Tefvik.

Hatice Hanım erkek kardeşiyle gittikleri hacdan dönerken kolera salgınınayakalanırlarve kurtulamazlar. On iki yaşında annesini kaybeden Mehmet Tefvik'in babası saraya jurnal edilecek, dönem padişahı II. Abdülhamid tarafından Antep'e sürgüne gönderilir. Kız kardeşiyle beraber bakımını anneannesinin üstlendiği Mehmet Tefvik'in babası sürgünden dönmeyecek ve 19 yıl sonra orada ölecektir.

Mehmet Tefvik çocukluğunu İsmail Hikmet Ertaylan'a şöyle anlatır:

Çocukluğunda hoşan ve garamazdım. Hele bir vakitler askerliğe heves etmişim. Bana bir paşa elbisesi, kılıç, kalpak aldılar. Askerlik aşkı bende o kadar ileri gitti ki bir oraklı, büyüdüğüm zaman kılıç talemilerine kalktım. Kimseyi görmeden harem tarafındaki misafir odasına gider, kanepelerin örtülerini kaldırır kılıcımı üstlerine hücum ederdim. Paralamadığım minder, öldürmediğim kanepeler kalmamıştı. Kimsenin kahramanlığında haberi yoktu. Bir gün evde temizlik yapıyordum. Misafir odasını boşalttılar;kanepelerin örtülerini çıkardılar, işte o zaman her şey meydana çıktı. Lime lime kumşarlar, yığın yığın kıtıklar yerlere yayıldı. Bu faciadan sonra askerlikten vazgeçtim.

Başından geçen bu olay üzerine asker olma isteğinden uzaklaşan Mehmet Tefvik, Galatasaray Lisesini birincilikle bitirir. **Bir yandan şiirler yazarken, öte yandan okulun resim öğretmenleri Fransız Habet ve dönemin ünlü ressamı Şeker Ahmet Paşa'dan dersler alır.** Lise son sınıfta kara kalemle yaptığı, bir

İstanbul kabadayısının portresinin güzelliği, tüm okulda dilden dile dolaşır.

Mehmet Tefvik diye sözünü ettiğimiz ünlü şair Tefvik Fikret'ten başkası değildir. Her ne kadar şair yönü öne çıksa da dönemin en başanlı ressamlarından biridir. Öyle ki kendisi de hem şair hem de ressam olan Bedri Rahmi Eyüboğlu şu değerlendirmeyi yapar onun için: Fikret'e şiir yazmayı kesinlikle yasak etseiler, şiire harcadığı emeği resme katmasın! zorlasalar, yalnız memleketin çapında

ressam olurdu.

"Resim Yaparken" adını verdiği şiirine Fırçam, kurumuş birağacın hasta birdalı/elimde şikayetçi heyecanlarla titriyor dizeleriyle başlayan Tefvik Fikret, konuları birbirinden farklı pek çok tablounun altına imzasını atar. Fransa'da her yıl düzenlenen sergilerdeki resimlerin yeraldığı "Salon Illustré"ün 1892 yılında basılan katalogu geçer eline. Bu katalogun sayfalarında gördüğü ressam P. Peelfin, yılanmak istemedikleri için bir parçanın arkasınasaklanan iki çocuğu resmettiği eserinden etkilenerek "Çocuklar" tablosunu yapar. Resmi yaparken fırçasını bırakır ve kalemine sarılsaklar bir şiir yazar.Tabloyu ve etrafına yazılı şiiri Tefvik Fikret'in müze olan

Aşyan'daki evinde görülebirsiz. 1950'li yıllarda, sanat galerilerinde moda olan resimli şiir sergilerinin öncüsü olarak,TefvikFikret'in bu eserini örnek verebiliriz. Toningazetesini birlikte çıkardıkları yakın arkadaş HüseyinKâzım Kadri'nin babasının türbesini gösterenresimnaltındada okuruz

Tefvik Fikret'in imzasını.Türbe, Kadri Paşa'ya aittir ve arkadaş görünen kent,vali olarak görevyaptığı Trabzon'dur. O yıllarda tablolarda boy gösteren kent İstanbul'dur. Az sayıyada olsa tuvallele yansıyan Bursa ve Edirne esintisinin yanı sıra, ressam Fikret uzaklardan, Karadeniz kıyısından bir kenti de taşımıştır.

Tefvik Fikret'in bilinmeyen bir özelliği de emlak pazarlama alanındaki öncülüğüdür! Şakacılığımızavermemiz gereken bu ifademizin gerekçesi yanı da yok değildir. Beşir Ayvazoğlu'nun "Fikret" kitabında, ressamımızın kayınpederi Mustafa Bey'in Rumelihisarı'ndaki yalısının kiraya verildiğini okuruz. Ne var ki istenen bedelin yüksekliğinden dolayı yalı boş kalır, uzun süre... Ve bir gün, yalının önünden geçenler, camında, Tefvik Fikret'in el yazısından çıkan şu şiiri okurlar:

Gelberi cebinde varsa para;
Verilir işbu yalı icara.
Evvel on altın idi şimdi sekiz,
Sahibi bakmıyor artık kâra.

Tefvik Fikret'in,Padişah II. Abdülhamid'ekarşı yazdığı "Sis" şiirinden etkilenerek,Abdülmedid Efendi'nin aynı adı taşıyan bir resim yapması, Tefvik Fikret'le aynı düşüncede olduğu gerçeğinin çerçevesini duvaraasılamasidir. Tefvik Fikret'in 1897 yılında, Galatasaray Lisesinden istifa etmesi emsile okulu boykot eden öğrencilerden biri de Abdülmedid Efendi'nin oğlu, Şehzade Ömer FarukEfendi'dir!

Okullarda okutulan edebiyat kitaplarında "şair" olarak yer alsada Tefvik Fikret'in resim sanatına olan sevgisi ve ilgisi şiirden önce olmuştur. Karısının yaptığı ankette yer alan "Nasıl ölmek istersin?" sorusuna şu yanıtı verir: Resim yaparken!

Resim yaparken ölmek ama son nefesini vermeden önce ressam Mihri Müşfik Hanım, Tefvik Fikret'in kara kalem portresini yapar.

CemalSüreya,söhbetlerinden birindeSunayAkın'a, Tefvik Fikret'in "Nasıl ölmek istersin?" sorusuna şu yanıtı verir: Resim yaparken!

Karısının yaptığı ankette yer alan "Nasıl ölmek istersin?" sorusuna şu yanıtı verir: Resim yaparken!



Tefvik Fikret'in "Çocuklar" tablosu ve çevresine yazdığı şiir

İş Sanat KAFA'sı

CAHİT BERKAY İLE CENGİZ ÖZKAN İLK KEZ AYNI SAHNEDE

Anadolu rock müziğinin süyeni **Cahit Berkay** ve Türk halk müziğinin deinde gelen isimlerinden **Cengiz Özkan**, **11 Mart Cuma, 20.30** da İş Kulübü Salonu'nda "Anadolu Ozanlarının İzinde" başlıklı konserde bir araya geliyor. İlk kez aynı sahnede paylaşıp iki usta konserde halk ozanlarının onur takip edecek.

Solist **Elif Buse Doğan**'ın da konuk olarak yer alacağı konserin kiletleri, İş Kulübü Ana Giriş ve Çam Dikizi satışı mekânlarından temin edilebilir.



ALAMANYA GÜRBET TÜRKÜLERİ KONSERİ İŞ SANAT YOUTUBE KANALINDA

Türkiye'den Almanya'ya çalışmaya giden gurbetçilerin gerçek hikâyelerinden yola çıkarak hazırlanan **Almanya: Gurbet Türküleri** konseri geçmiştiz yayıncılığıyla buluşmuştu. Yoğun ilgi gören konseri, **1 Mart Salı saat 20.30** da İş Sanat'ın YouTube kanalında seyredebilirsiniz. **Diaspora Türk**'ün gurbetçilerin gerçek hikâyelerinden derlediği metni, **Yiğit Sertdemir** yönetmenliğinde tiyatro oyuncusu **Gülçin Kültür** ve **Şerif Erol** seslendiriyor. Konserde Neşet Ertaş, Ali Ekber Çiçek, Arif Sağgibi Türk halk müziğinin usta isimlerinin eserleri **Coşkun Karademir** ve **Ayfer Vardar** in sesile hayatbuluyor. Konserde solistlere eşlik eden müzik topluluğunda başında ise **Çenk Erdoğan** yer alıyor. "Gurbet Treni" ve "Alın Yazım" şarkılarıyla gurbetçilerin yalnızlığını paylaşıp, dönemin ünlü ismi **Gülcan Opel** ise konuk sanatçılarakuzun bir aradan sonra ilk kez bu konserde sahne alıyor. Konser ilk gösterim tarihinden itibaren İş Sanat'ın YouTube kanalında ücretsiz izlenebilir.



İş Sanat'ın yeni dizisi "Çocukken Büyüdüm Ben" seyriscisiyle buluşmaya hazırlanıyor. Semaver Kumpanya'nın İş Sanat için hazırladığı video serisi mart ayında İş Sanat'ın YouTube kanalında yayınlanacak. Terzi Mahmut Bey ve dükkânına gelen kukla İhsan'ın günlük hayat

İŞ SANAT'IN YENİ VIDEO DİZİSİ: "ÇOCUKKEN BÜYÜDÜM BEN"



İş Sanat'ın yeni dizisi "Çocukken Büyüdüm Ben" seyriscisiyle buluşmaya hazırlanıyor. Semaver Kumpanya'nın İş Sanat için hazırladığı video serisi mart ayında İş Sanat'ın YouTube kanalında yayınlanacak. Terzi Mahmut Bey ve dükkânına gelen kukla İhsan'ın günlük hayat

hakkındaki sohbetlerine yavaş yavaş kasabanın diğer kuklaları ve insanları da katılmaya başlar. Leyla Hanım, Birgül Ana, İhsan'ın arkadaşları Erkin, Süde ve Buse, Hüseyin kaptan, sütcü Salih, aşçı Hatice, dedektif Marlon, tiyatro oyuncusu Sarp, izleyenlere kuklalarla insanların "varoluş" farklılıklarına rağmen, birlikte yaşayabildiklerine tanıklık etme imkânı sunuyor.

İlk bölümü **8 Mart Pazartesi, saat 15.00**'te yayınlanacak video dışında **Hakan Tahvan** tarafından yazılan oyunun yönetmenliğini **Volkan M. Sarıöz** üstleniyor. Dekor tasarımı **İsmail Hazır**, kostüm tasarımı **Sema Düzgün**, ışık tasarımı **Kaan Akgüç**, kurgunun **Caner Kaya**'ya ait olduğu dizinin oyuncu kadrosunda ise **Sarp Alpağın**, **Onur Şenol**, **Sibel Altın**, **Onur Yalçınkaya**, **Nilsen Yenilgi** ve **Metin Alpağın** yer alıyor.

MAHMUT CELAYİR'İN "PEYKERUN" SERGİSİ İŞ SANAT KİBELE SANAT GALERİSİ'NDE

İş Sanat Kibele Sanat Galerisi, Mahmut Celayir'in "Peykerun" başlıklı sergisine ev sahipliği yapıyor. "Simgesel, mitik ve düşsel bir varoluş alanı" olarak tanımladığı Peykerun'da sanatçı, 1970'lerden günümüze uzanan doğa manzarası üstüne temellenmiş eser üretiminin önemli bir kesitini sunarken, yerel mültezmeden yola çıkarak çağdaş bir de duşturmanın panoramasını da çiziyor. Sergi, 16 Nisan tarihine kadar



KLASİK MÜZİKSEVERLER İŞ SANAT'IN YOUTUBE KANALINA

İş Sanat, **9 Mart**'ta YouTube kanalında Özcan Uluçarı (Kemân), İmge Tülin (Kemân), Ulrich Metin (Viola), Gözde Yaşar (Viola) ve İnci Yakar Bırol'un (Piyano) müzikal birlikteliklerinden oluşan **Ensemble Appassionata**'yı konuk ediyor.

Romantik dönemin en önemli bestecilerinden Antonin Dvořák'ın bir başyapıtı niteliğindeki 2 numaralı piyano kantatını seslendirecek topluluğun konseri, **9 Mart Çarşamba, saat 20.30** da ilk gösterim tarihinden itibaren İş Sanat'ın YouTube kanalından izlenebilir.



ORHAN VELİ'NİN DİZELERİNE MÜZİK EŞLİK EDİYOR

Edirne'den İstanbul'a müziklerini müzikle buluşturduğu dizilerde bu ay **Orhan Veli** nin şiirleri edisyonlarıyla İş Sanat'ın YouTube kanalında buluşacak.

Altın Birkiye nin düzenlediği, müzik yönetmenliği **Serdar Yalçın** in editörlüğü ve **Mehmet Birkiye** nin yayıncılığıyla, "Gün Olur, Alır Başımı Güderim" adlı dizilerde, şairi **Metin Belgin** seslendirecek.

28 Mart Pazartesi, 20.30 da ilk gösterimi yapacak diziyi **Deniz Erdoğan Likos** (soprano) ve **Zafer Erdağ** (bari) eşlik edecek.



"ZAMANIN HAZİNESİ" SERGİSİNİ ZİYARET ETMENİN TAM SIRASI

Seramik sanatçısı **Senen Genç'in**, Antik çağlardan günümüze para örneklerini seramikten tasarlayarak bir araya getirdiği "Zamanın Hazinesi" başlıklı sergi Türkiye İş Bankası İktisadi Bağımsızlık Müzesi içerisinde yer alan **Yeni Seramik Sanatı** bölümünde ziyaretçileriyle buluşmaya devam ediyor. 3 Nisan

Pazar gününe kadar ziyaret edilebilecek sergide Antik dönem sikkelerinden Reşat altınına, erken Cumhuriyet döneminde bugünün kriptoparalarına kadar geniş bir zaman dilimini kapsayan bazi para örnekleri sergileniyor.



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Kemal Sayar



kibir ve tevazu

Narsist için âşık olmak, ben libidosunun nesneye doğru akışını içerir. Bir narsist bir zamanlar olduğu, artık olamadığı şeye ya da kendisinin asla sahip olamayacağı üstünlüklere sahip olan kişilere âşık olur.

"Kibir en sevdiğim günahı" diye konuşur şeytan, Şeytanın Avukatı adlı filmde. Kibir, bir anlamdahaddini aşmış ve yolunu şaşırmış bir öz sevgidir, kendisinden başkasını sevmeyişin ıstırabıdır. Kendilik sevgisi ve öz güven hepimize varılması gereken, bizi hayattakalmaya ikna edecek temel duygulardır. Özünü sevmeyen başka hiçbir şeyi de sevmeyiz. Temelde "hastalıklı narsist" dediğimiz kişi, özünü sevmeyen insandır. Gerçeğe uygun olmayan şişirilmiş bir benlikle ikame eder bu sevginin boşluğunu. Kibir ve narsizizm ise bir unutulmuş, başkalarının da bizim gibi güçlülere sahip olduğunu unuttu şeklimizdir. Öz güven, (öz) kendilik sevgisinden farklı olarak, hayatın içinde zorluklarla başa çıkabileceğimiz, kendimize bu gayretimizle beraber güvenebileceğimiz bilgisini öğrenmektir. Bir çabanın ve sinamışlığın mahsulüdür. Bireyin gelişmesi, birincil mutlak narsizmden, nesne (öteki) sevgisi geliştirme yetisine doğru bir evrimdir. Yine de bu yetenek belirli bir sınıra gelip dayanır. **Freud'un gözlemine göre "normal" ve "olgun" kişi narsizminin bütünüyle yok eden değil, toplumca onaylanan aşgari duruma indirilmiştir kişidir.** Öyle anlaşıyor ki her insanda ulaşamayacak, her türlü çözüme çabasına karşı direnen narsist bir çekirdek kalır." Christopher Lasch, *Christophe Lasch Kültürü* adlı kitabında, çaresiz bir bebeğin gerçek varlığını ve sınırlarını tefrik edebilen, kendisinin dışında, kendisinebağılı olmayan şeyler de olduğunu inkâr etmeyen bireye dönüşümünde kritik rolü oynayan kurum olarak aileyi işaret eder. Ve narsizminin, tam da bu geçiş sürecinin sekteye uğradığı, eksik kaldığı noktada kendini ortaya çıkardığını söyler. Bunun anlamı şudur; mitolojide kendik güzellighinden ötesini bilmeyen Narkissos'un derdi, çok güzel olması değil, kendi dışındaki şeyleri inkâr etmesidir. Narsizminin göstergesi, fazla gelişkin bir benlik değil, sadece kendisinin bilinciyle var olmaya çalışıp da var olamayan, doğamamış bir benliğin oluşturduğu boşluk hissidir.

Narsizminin patolojik hâlleri, toplumun her kademesinde oldukça yaygın olarak görülebilen bir kişilik bozukluğunu gösterir. Kişilik bozuklukları, istatistiksel olarak kültürle göre değişen bir yoğunlukla gösterebilir de hemen her toplumda örneklerine rastlanır. Bazı kültürler, belirli kişilik bozukluklarına karşı daha dirençlidir. Bireyci kültürlerin narsisti, kendini "Tanrının dünyaya armağanı" olarak tanımlarken, kolektivist toplumların narsisti "Tanrının ulusa armağanı" olarak tanımlar.

Rainer Funk, Ben ve Biz, Postmodern İnsanın Psikanalizi eserinde postmodernyaşam koşullarının insanların hissetme, düşünme ve eyleme biçimlerini gittikçe değiştiren yeni bir psikik yönelim kazandırıldığını, "ben odaklılık" şeklinde bir karakter eğilimi yarattığını bahsediyor. "Yeni bir kişilik tipi gitgide yaygınlaşıyorsa, bu onun kıskırtıcı bir kencilikçe sahip olduğu anlamına gelir, işte bu tip insanların somut düzeydeki ayıncı özelliği bu kıskırtıcı kenciliktir" diyor. Ben odaklılık, narsizm tanıyı koyulmasını gerektirecek bir kişilik bozukluğu değilse de narsististik tarza ait bazı özelliklerin kültürel olarak normalleştirilmesi kavramdır.

Kişilik bozukluğu olanlar ile narsististik tarzı olanlar arasındaki farklar şu şekilde özetleniyor; "Diğer tanı kriterleri de normallik yelpazesine uzeri yerleştirilebilir. Bozukluğu olanlar özel maddeler

görmeyi hak ettiklerine inanırlar, tarzı olanlara alçak gönüllülüğü ortadan kaldırmayı tersine önerileri açan bir öz güvene ve duruşa sahiptirler. Bozukluğu olanlar başkalarını kendi amaçları doğrultusunda kullanırlar,

tarzı olanlara çevrelerindeki güçlülardan yararlanırlar ancak onlardan aşırı zaman ve çaba gerektirecek taleplerde bulunmazlar. Bozukluğu olanlar başkalarının duygularına empati göstermezler, tarzı olanlara kendi zihinsel mesguliyetlerine mesafe alıp başkalarına hassasiyetle yaklaşırlar. Bozukluğu olanlar genelde daha başarılı kişilere hasetle yaklaşırlar, tarzı olanlara başkalarına hayranlıkla bir rol model olarak bakabilirler. Son olarak bozukluğu olanlar kibiri veya mağrur davranışlar sergilerler, tarzı olanlara sadece öz güvenidir ve cömertlikten veya diğer kalmaktan aciz değildirler."

Narsistler, pek çok seferinde antisosyal kişilik örüntüleri gösterebilir, kindar ve ilkesiz olabilir. Narsistlerin birçoğunda normal bir süpergo gelişimi gözlemlenmesine rağmen bu türden ilkesiz narsistlerin içselleştirebildikleri değer sayısı bir hayli azdır. Özellikle lafzafı ve kırklığın kişileri tespit edip avlamakta, onları sömürmekte bir mahzur görmezler. **Karen Horney "tıpkı ekonomik enflasyonda olduğu gibi, araların gerçekte olanlara daha büyük değer taşıyor muyu gibi göründüğünü" söyleyerek narsizmi bir "özenflasyon" olarak tanımlıyordu.** Narsistler, sadece eleştiriyi yüzleşmeye alınganlık göstermeleri yüzünden değil, kendilerini

eleştirebilme yetisinden de mahrum olmaları nedeniyle ağır derecede mızah duygusundan yoksundurlar. Sahici ilişkiler kuramayan narsistlerin benmerkezi dünya görüşü, muhataplarını istismar ettiklerini fark etmelerini imkânsız hâle getirir nerdedeyse. Narsist için âşık olmak, ben libidosunun nesneye doğru akışını içerir. Bir narsist bir zamanlar olduğu, artık olamadığı şeye ya da kendisinin asla sahip olamayacağı üstünlüklere sahip olan kişilere âşık olur. "Benin bir ideal oluşturmak için eksikliğini duyduğu mükemmeliyete sahip olan kişiye âşık olurun" der Freud Schreber Vakasında. Narsizminin en trajik bedeli, bu "güdüklülüğü sevmek kapasitesidir." Bir başkasını sevebilmek gelişimsel bir başarıdır. Hepimizde aslında zaman zaman narsistik bir tarafvar, hepimiz zaman zaman kibre mağlup olabiliriz. Temelde narsistlerin zararından mümkün olduğunca korunmak için mesafeyarını iyi yapmak, onu sizi ilhak ve ıgal edecek yakınlıkla tutmamak, "Hayır" demek, "hayır"ınızda ısrarlı olmak ve kendi özerkliğini korumak gerektir. Sadi-i Şirazi kavince "Meyveli bir ağaç dallarını eger: Mütevazı insan başını eğer insandır, başkalarına diklenen insan değil, köprü insandır mütevazı insan; köprüler kuralım.

Tevazu, benliğini sessize almak, etrafı gürlütye, velveleye vermemektir. Seni duymak için "ben'i" geri çekebiliriz. Ego sistemin ekosisteme, "başkalarının gözünden ben" yerine "başkaları için ben" felsefesine geçelim ve başka insanlara nasıl daha hayırlı olabileceğimizin düşünö kuralım. Düşmanlığa karşı dostluk, nefrete karşı sevgi, kibre karşı tevazu. Böylebölse olmaya başlarız.

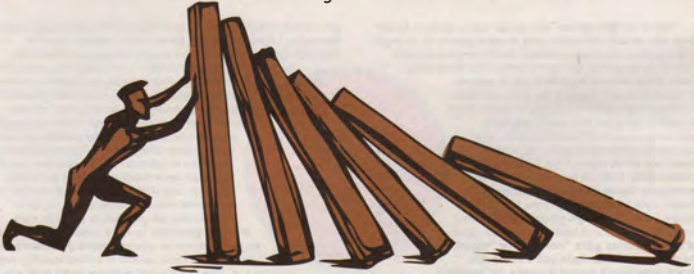
Çretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası



hayat sana güzel

Travmatik deneyimlerden iyi bir şey çıkacağını hayal etmek çoğu zaman zor olsa da dayanıklılık oluşturmak, karşılaştığınız zorluklarda olumlu şeyler bulmanıza yardımcı olabilir.



Son zamanlarda, dünya bir krizden diğere koşturop duruyor. Küresel bir pandemi, günlük yaşamlarımızı yürütme şeklimize tatlı dokunuşlar yapıyor. Pamuksaçı nimenize hasret günler, gözümüzün önünde yitip gidiyor. Ekonomik belirsizlik, siyasi ve sosyal kargaşa ve bir dizi doğal afet, kısası ver Allah'ım ver' tadındaki günler her birimizin kucagina nur topu gibi birer travma bıraktı. Bunlarla baş edebilen mutlu azınlığa bonus olaraksevin birinin kaybı, kötüleşen sağlık, işsizlik, boşanma,şiddet içeren suçlar, trajik kazalar gibi hoşluklarla son kaleyi de travmanın dibine gömdük. Birçoğumuz için bu, benzeri görülmemiş bir mücadele gerektirdi, kimimiz stres ve kaygıdan sağlığını kaybetti kimimiz tatlı bir deliliklealınan darbeleri göğsünde yumuşatıp rakibe gol fırsatı vermedi.

Şu zalım hayatta kederden, sıkıntıdan kaçınmanın bir yolu olmasa da sert suları yumuşatmanın ve kontrol duygusunu yeniden kazanmanın yolları var. Adam başı yıllık gelirin 74.000 dolar olduğu minik ülkenin güzel dili Norveççeden çevrilmiş 'Toz Pembe Hayat Ne Kadar Minnos' tadında kitaplar okuyarak değil elbet. Daha gerçekçi yaklaşımlarla... Sangül efekti gibi olacak ama "Tek Çare Dayanıklılık"

Dayanıklılık oluşturmak,yaşamı değiştiren olaylara daha iyi uyum sağlamanız, çalkantılı zamanlarla başa çıkmanız, zorluklardan ve tabii ki kaçınılmaz trajedilerden kurtulmaya yardımcı olur. Neden bazı insanlar bu sıkıntılı zamanlarda diğerlerinden daha iyi başa çıkıyor? Dertli tasayı, yukarıda bahsi geçen tatlı delilikle, "hallederiz sorunuz"la biliçaltının en gerilerine itmeklede mümkün, "ulan dert, sen mi büyüksün ben mi" diyerek travmaya efelemek de. **Herkese durumu farklı olsa da dirençli insanların, zor zamanların yarattığı duygusal sıkıntıya karşı daha yüksek tolerans gösterme eğiliminde oldukları muhakkak.**

Ne kadar esnek olursanız, travma ve sıkıntılara eşlik eden stres, endişeşev üzüntü duygularına o kadariyi tahammül edersiniz. Esnekliği 'gelen ağam giden paylaşım' tadında anlamak da bir fikir elbette. "Esneklik ve direnç aynı bünyedeolursa tadındanyenmez, âdetla helva gibi olursunuz" demiş Fransız bir sosyolog, benim bu anlamı çıkardığım 438 sayfalık kitabımda. Hayatınızda dahaönce zorluklarlakarşılaşılmıyorsanız- ki bu topraklarda mümkün değil, dayanıklılık geliştirme ihtiyacına veya fırsatına sahip olmanız pekolası değildir. Biz bu "ihtiyacımıyok" faslını hızlı geçiriyoruz,zira fena hâlde ihtiyacımız var. Göbekbağımızın kesildiği andanmusalla taşınayatma ve mezarla tahlallerin dizilme abidesiyle karşılaşacağız.

Travmatik deneyimlerden iyi bir şey çıkacağını hayal etmek çoğu zaman zor olsa da dayanıklılık oluşturmak, karşılaştığınız zorluklarda olumlu şeyler bulmanıza yardımcı olabilir. Cümleleri yazarken de okurken de "hadi lan oradan" dememek mümkün değil ama vaziyet maalesef öyle; dayak yiye yiye kazanılıyor bu dayanıklılık, sağlı solu tokatlarla uyanıyor bilinc, yediği darbelerle elektrik alıyor beyin, dayanıklılık öğreniliyor veyahut seve seve öğretiyor hayat.

Dayanıklılığın ikiz kardeşi esnekliği yazdık mı bir kenara, aman onu ihmal etmeyelim, yeni deneyimlerden veya belirsiz bir gelecekte korkmayalım, belki de belirsiz olmasıdağa iyidir. "Köşeleri belli hayattan ne gördük ki be kardeş" esnekliği en güzeli. Batı literatüründen hızla aparılmış "konfor alanı" geyiğinden hiç hazzetmem ama konfor alanı denilen mayınsız bölgenin dışına doğru yapılacak minik adımlar, esneklik adına güzel hamleler olabilir.

Bir kere ilk yapılması gereken, kabul etmek. Hepimiz stresli olaylara farklı şekillerde tepki veririz, çoğumuz olan bitene ilgili gerçeği kabul etmeyi reddederek kendimizi korumaya çalışırız -ki çok öyle bir yöntem, tır üstüne girirken gözünü kapamak ne kadar işe yararsa reddetmek de o kadar işe yarar. Abartılı kadercilikten söz etmiyoruz ama "olan da olmuş, kontrol bende" aytağa yatpaslında etraftakontrol edilen bir şey olmadığının görmek emin ol daha iyidir. İnkar güzel şeydiçözümde yerde hayat da kurtarır ama hareket geçmeyi engellerçare aramayı ötele, hiç gerek yok, yol yakından gel kabul et başına ne geliyde.

Değişim, hayatın kaçınılmaz bir parçasıdır ve değişen dünyada olup biten birçok olay bizim kontrolümüzde değildir. Hatta bizi yönetenlerin bile kontrolünde değildir. O yüzden fazla da dert etmeden, "neden ben?" sorusunu diilimize pelesenk etmeden "kabul ederek" ama teslim olmadan direneceğiz. Etrafımızdaki sosyal değişimi fark edip geride kalmadan dahil olacağız, enerjimizi boşa harcamadan, yeni durumlara ayak uyduracağız. Başımıza geleni kabul edip kontrol altına alacağız, kontrolümüz dışındaki koşulların enerjimizi tüketmesini izin vermayacağız. İsyen etmek dayanıklılık değildir. Lüzensuz gerilimlerle hayat denenil şş kısa durakta sinirlerimizi germeyeceğiz. Esneklik, "affet abi bi daha olmaz" da değildir. Hayatın için kimseden af dilemek zorunda da değildir. Şöyle düşün: "çok kafaya takardı rahmetli" cümlesindeki rahmetliğin kafaya taktığı her şey şş anda tatlı bir anı

Dayanıklılık öğreniliyor veyahut seve seve öğretiyor hayat.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://arantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Aslı Alpar



KALBIMIN
SESINI
DINLIYORUM...

TÜRKİYE POP
BALIYO YA...



CEMRE
COVID-19'A
MI
DÜŞTÜ YA?



SİZCE
EN GÜÇLÜ
YENİLENEBİLİR
ENERJİ
KAYNAĞI
NEDİR?

KUTUP
DÜŞMÜK...



Nihat Sırdar



ÇEKMECE

Büyükçekmece'nin varlığından haberdardım ve çocuk aklımla "Küçükçekmece böyleyse, Büyük olanını da buranın büyüğü gibidir herhâlde" diye düşünüyordum.

Bu bir kulis yazısıdır. Aslında birçok yazımı kimi tiyatro kulislerinden veya kulis süsü verilmiş yerlerde yazmışım vardır. Bu kez Büyükçekmece'de bir kulisteyim. Yazıyı yazdığım yerin 100 metre ötesinden 90'lı yıllarda defalarca denize girmişimdir var. Aslında "Çekmece"lerle ilişkim daha da eskiye dayanıyor.

İsmi hep ilgi çekici gelen bu semtlerle ilişkim "çüçük" olarak başladı. Yazıları babamın bizi ailece denize götürdüğü Menekşe istasyonunun bir sonrası Küçükçekmece istasyonuydu. Sütannem Sabiha Teyzeler Sefaköy'de oturduklarından Samatya'da trenle binip Kanarya'da iner, Menekşe ile Kanarya istasyonları arasındakı Küçükçekmece istasyonunu hep bir geçiş noktası olarak görürdüm. Büyükçekmece'nin varlığından haberdardım ve çocuk aklımla "Küçükçekmece böyleyse, Büyük olanını da buranın büyüğü gibidir herhâlde" diye düşünüyordum.

Yıllar geçtikendi kendimize denize girmek için bir yerlere gitmeye başladığımız zamanlar, önce Menekşe'nin ötesinde Avcılar, Ambarlı gibi yerlerde denize girebileceğimizi öğrendiğimiz, sonra da "Ölm Büyükçekmece diye bir yer varmış. Denizi mis gibiymiş" şeklinde geçti. Bir de ailenin en zengini balıkçı Saim Erişte, Gürpınar'da bir yazlık alınca Büyükçekmece benim gözümde iyice bir sayfiye yerine dönmüştü.

Beylikdüzü'nün isminin bile geçmediği o zamanlar tam da "babama zamanında Büyükçekmece diye bir yerde üç kuruşa arsa satmak istemişler, bizimki almamış. Alsa bugün zengindik" dedirten zamanlar istedi.

Ulaştığımızın em temiz deniz o yıllarda Büyükçekmece'nin denizi idi. Aksaray'dan kalkan Büyükçekmece veya Silivri otobüslerine biner, "Silivri otobüsüne binmişken niye oraya gittiyoruz? Büyükçekmece böyle temiz ve güzelse kim bilir oranın denizi nasıl temizdir" diye sorgulamazdık bile. Eniştenin yazdığı Gürpınar tarafındaydı. Etrafında tek tük evlerin olduğu, evden çıkınca iki dakikalık bir yürümeyle ıssız bir kumsala indirdiğimiz, pırl pırl denizin içinde siğ ve kumluk alanda

yüzmeği öğrenmedenemeleri yaptığımız bir yerdi.

Bugün tüm bu anılatığım yerler kocaman kocaman siteler, acayip yüksek binalarla dolu. İyot kokusunu iyot olarak değil de deniz kokusu olarak içimize çektiğimiz Büyükçekmece'de kurulanyeni marınanın içindeki gece kulübünde birkaç saat sonra sahneye çıkacağım ve "Çok yakınızaten, atladık geldik" diye binanın girişinde konuştuğumuz Silivri, Tekirdağlı, Çorlulu, Edirneli dinleyicilerimle buluşacağım. İstanbul'a öyle uzak, Trakya'ya bu kadar yakın Büyükçekmece.

Artık bu kıyılarda temiz bir denize girmek için önce gideceğimiz yerde müsajlar var mı yok mu diye araştırma yapmamız, sonra orada denize girebileceğimiz kıyı var mı diye öğrenmemiz gerekli.

Büyükçekmece çoktan İstanbul'un bir parçası olmuş, buradaki kıralar çok pahalı olduğu için insanlar daha da ilerilere taşınır oralar da yaşamaya başlamışlar. **İnsanoğlunun nasıl çoğaldığını ve nasıl çekirge gibi her yeri istila ettiğini anlamanın en güzel yolu aslında "Çekmece" isminin nereden geldiğine bakmak.**

İki gölün oluşturduğu boğazları geçmek için kıyının iki tarafına kazıklar çakılmış ve bu kazıklarab bağlanan iplerle sallır çekilmiş zamanında buralarda... Batıya gidecek konvoylar bu yolla ulaşmışlar karşı kıyıya. Bu "çekerek" karşı kıyıya geçme işi o bölgenin Çekmece, göllerin büyüklüğüne ve mesafeye göre Büyük ve Küçük Çekmece isimlerini almasına yol açmış.

Bugün o göllerin üzerinde köprüler var. Osmanlı zamanı yapılan köprülerhâlen ayakta dururken günümüz teknolojisiyle ve mühendislik bilgisiyle yeni yapılan köprüler aşırı yağlılarda ya yıkılıyor ya su altında kalıyor.

Bu iş bilmezlik yetmiyor; bir de üstüne yeni köprüler yapılacak, tarım arazilerini yok edecek, çekirge sürülerinin istila edeceği yeni uydur kentler yapılacak bir "kanal" inşasının peşinde koşuyorlar. Fiziksel olarak İstanbul'un sonu bir türlü

gelmiyor, sürekli büyüyor.

Ancak yaşanabilecek bir şehir olmasının korkarım sonuna geliniyor.



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşam

Yekta Kopan



çocukluk kahramanının langetol

Genç ve yakışıklı Fransız ajanı Langetol'nun akıllamaz maceraları beni kısa sürede büyülemiştir. Üstelik kitapların yazarının adı bile gizemliydi: Tegmen X.

Yeni bir yaş kutlayacağım mart ayına çocukluk kahramanlarımı düşünerek başladım. Liste uzun: Koroağlan, Kara Murat, Robin Hood, Superman, Mr. Spock... Kuvayro filmlerine olan tutkumu söylemeye gerek yok, bu uğurda türlü kaza geçirmiş bir çocuğum. Sadece televizyon-sinema kaynaklı değil kahramanlarım, bir de çizgi roman dünyası var: Tom Braks, Kızılmasko, Mister Mo, Red Kit, Tenten, Asteriks... Sözün özü, bilmek bilmeyen bir macera tutkusuydu. Bir de bu listeye kitapların dünyasından sızan çok özel bir isim var: Langetol.

Çocukluğu 70'li yıllarda geçmiş olanlar Baskan Yayınlarının yeşil kenarlı, cep boyu kitaplarını hatırlayacaklardır. Ben bu kitapları, ablamın kütüphanesindeki "Kare AS" ciltleri sayesinde keşfettim. Odette Sorensen imzalı bu seri, her biri iskambil kâğıdının bir "as"ı olarak anılan dört kızın maceralarına doluydu. İtiraf edeyim; bir ilkököl öğrencisi olarak kızıl saçlı ve çilli olan kızdan "hoşlanıyordum."

Langetol'ya da tam o dönemde tanışmıştım. On sekiz yaşında gizli ajan olmayı başlamış bir yetimdi yeni kahramanım. Süper gizli bir Fransız istihbarat servisi olan SNIF için çalışıyordu. James Bond serisinde olduğu gibi megaloman kütülseler de vardı Langetol romanlarında: Çiğlin bilim adamı Mister T, uluslararası casus karteli SPHINX, gizemli ülke 4584, boşahın Cordovan gibi... Bir de orada bir ortaya çıkan sevgili adayı Corinne...

Genç ve yakışıklı Fransız ajanı Langetol'nun akıllamaz maceraları beni kısa sürede büyülemiştir. Üstelik kitapların yazarının adı bile gizemliydi: Tegmen X.

Tegmen X 1932 doğumlu Fransız yazar Vladimir Volkoff'un takma adı. Baba tarafından Tatar kökenli olan Volkoff, arabacıyarak geçimmeye çalışan bir Rus göçmeninin oğlu olarak Paris'te doğmuş. Evde hem ana vatan anıları anlatılır, büyük büyük büyük dedesi olan Çaykovski'nin eserleri dinlenirmiş.

Başarılı bir öğrenim hayatı olmuş Vladimir Volkoff'un, Sorbonne'da ve Liège Üniversitesindeokuduktan sonra, bir süre İngilizce öğretmeni olarak çalışmış. Cezayir Bağımsızlık Savaşı sırasında Fransız ordusunda istihbarat subayı olarak görev yapmış Volkoff. Savaşın sadece alanlarda değil, kapı arkalarında, elçilik koridorlarında ve gizli ajanlardayken yaşadığı nasıl yapıldığını da görmüş. Zaten tam bir "soğuk savaş" insanı denebilir onun için.

Savaşın sonra, Fransız ve Rus edebiyatı öğretmek için Amerika Birleşik Devletleri'nin yolunu tutmuş Vladimir Volkoff. O tarihte henüz 31 yaşında. Bir yandan ders vermiş bir yandan çevirmenlik yapmış bir yandan da romanlar yazmış. Amerika bölgesine büyülemiş ki genç maceracıyı, 30 yılını orada geçirmiş. Açıkçası hayat hikâyesini okuduğunda hep "soğuk savaş dönemi casusu" olduğu hissine kapılmışımdır. Belki de 1992'de, Fransa'ya dönene kadar "görevli" olarak kalmıştır Amerika'da.

Benim ajanlık yakıştırmamı şimdilik bir kenara bırakıp devam edelim. Daha ilk kitaplarıyla dikkat çekmiş Volkoff. 1963'te Jules Verne Ödülü'ne layık görülün sürrealist bir hiciv romanı yazmış. 1965'te

Yayinevinin ünlü Bibliothèque verte (Yeşil Kütüphane) serisi için Tegmen X takma adıyla Langetol karakterini yaratmış. İşte **ülkemezi Baskan Yayınlarının çıkardığı yeşil kenarlı kitapların orijinali, Hachette'in 1923'te yayına başlayan bu serisi.**

Şimdi sıkı durun... Çünkü Volkoff tam 40 cilt yazmış bu seride.

1965'te başlayan yolculuk 1986'da son bulmuş. Bazı yıllarda iki, hatta üç cilt yazdığı olmuş. Öyle büyük bir ilgi varmış ki bu hızlı üretim kaçınılmaz bir hâl almış. İlk 32 kitapta aynı çizimler, Maurice

Paulin'e çalışmış. Son sekiz kitabıysa Robert Bressy resimlemiş. Çocukluğumda dört beş sayfada bir karşıma çıkan o illüstrasyonlara bakıp ne hayaller kurardım...

Baskan Yayınları, serinin on kitabını Türkiye'de yayımlamış. Şu anda kütüphanemde bu on kitabın yedisi var, bildiğinizi hazine yanı. Serinin Türkiye çevirileri de büyük bir ilgi görmüş. En azından benim gibi hayalperest çocukları yeni dünyalara taşıtmayı başarmış. (Kitapları karıştırırken, "bugün tekrar basılısa ilgi görür mü" diye düşündüm.

Bugünün çocukları-gençleri böyle bir serinin okuru olur mu? Açıkçası net bir şey söylemek mümkün değil. Ama hayali bile güzel.)

İlginç bir kişilik Volkoff. Sadece Tegmen X olarak değil, adının

harflerini karıştırarak yarattığı *Lavr Dıvımlıkoff* gibi başka takma adlarla da yazmış. Çok ürettim. Biyografiden tarihsel romana'her alanda kalem oynattım. Soğuk Savaş, güçler dengesi, jeopolitik durumlar, ABD-Rusya (elbette önceleri SSCB) karşıtlığı, manipülasyon teknikleri, etki savaşları ve dezenformasyon eserlerinin çoğunda yer alan temalar. İstihbarat subayı olarak başladığı meslek hayatında farklı dillerde, farklı coğrafyalarda ürünler vermiş. Hırslı bir eskrimciymiş ayrıca, üstelik eskrim sporunu yabancı bir lejyonda görevli olduğu günlerde öğrendiğini iddia edermiş. Boşuna "ajan" olduğunu düşünmüyorum anlaşıyor. Bu yorumumu hâlâ tartışılabilir için şunu da söyleyeyim: Berlin Duvarı'nın yıkılmasından sonra eserleri Rusya tarafına da açılmış tabii ki. Otuz yıl ABD'de yaşayıp batıyı övmelere doyamayan Volkoff, 2000'lerde Rus tarihi üzerine yazarak köklerine dönmüş. Ve bu tarihlerde Vladimir Putin'in politikalarını desteklediğini açıkça ilan etmiş.

"Gizemi ve verimli yazarımız" a 1995 yılında "Chevalier de la Légion d'honneur" unvanı da verilmiş. Volkoff'un 73 yıllık hayatı 14 Eylül 2005 yılında son bulmuş.

Langetol serisi çocukluğumda beni maceradan maceraya sürükledi: Langetol ve Sari Denizaltı, Casuslara Karşı, Timsahlar Arasında, Sabotajcıların Peşinde, Profesörün Peşinde, Langetol Sanık, Langetol Yankesici bugün elimde olan ciltler. Hepsi, bu ciltleri bana ulaştıran dostlar ve sahafalar sayesinde...

Aslında sahafalara olan sevgimi anlatmaktamı bu yazıda. Dolaylı bir anlatım oldu belki ama sahafaların değerini bilenler ne demek istediğimi anlamıştır. Kültürel değerlerin has kalelerinden sahafalar. Kimi zaman size çocukluğunuzu yeniden kazandırır. Yeni bir yaşa "merhaba" derken, yetişkinliğin yükünü daha rahat taşımayı sağlayan bütün sahafalara

On sekiz yaşında gizli ajan olmayı başarmış bir yetimdi yeni kahramanım.

LANGETOL CASUSLARA KARŞI

TEGMEN X



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası Tegmen X, Langetol Casuslara Karşı, Baskan Yayınları, 1962

Cem Davran



yazmak için

İnsanların anlatmadığı, sözünü etmekten kaçındığı şeyler, yazmak için çok kuvvetli bir sebep bana. Öylesine geniş bir arazi ki bu, hiç ayak izine rastlayamadığım engebeli ve oksijeni az, bilinmeyen bir gezegen gibi.

"Söylemekle başlayan veda, yazmakla son buluyor. Anlatmak hep anlatmak keskin virajlı uzupuz bir yol sadece ama yazmak, sahici bir veda. Buna ayrılık diyenlere çok kıyıyorum, ne ayrılığı? Unutmak diyen de var, silmek diyen de. Çok acayıp, bunların hiçbirini değil ve bu kadar karmaşık da değil. Basitçe, el sallayarak, gülümseyerek uzaklaşmak her nereye takılı kaldıysa ruhunuz."

Konuşmaya böyle başladı, buna benzer bir anlatımla bitirdi. Deri ceketini katlayıp koluna astı, çantasını aynı elle kavrayıp salondan çıktı. Çok fazla katılımın olmadığı, "yazmak için" başlıklı seminere birkaç kere daha rastlamışım ama ilk kez baştan sona dinledim. Uzun uzadıya içerikten bahsetmeyeceğim; çoğu bildiğimiz, hissettirdiğimiz şeyler ama bu yaşlıca adamın seminerinde söylemediği, anlatmadığı bir şeyler var sanki. Sıfırlı konuşuyor bir sebepten, "cümlelerin arasında saklı olanları bulun, bir araya getirin ve gerçeğe ulaşın, keşfedin" der gibi. 60 yaşını henüz geçmişe benziyor. İnternet taramasında birkaç tane tarih buldum, ortalamasını aldım. Aynı araştırmada hayatı hakkında boş bir dönem yakaladım ya da bana öyle geldi. Suraya gitti, bunu okudu, evlendi, ayrıldı bilgileri bir türlü kronolojik bir sıraya oturmuyor. Belli ki paylaşılmadığı şeyler var. Anlatıklarında keşfettiğim boşlukla biyografisindeki boşluk birbirine çok benziyor.

Yazatölyelerinden birinde, katılımcılardan 15 dakika içinde çok özüllükleri bir şeyler yazmasını istedi. Süre dolunca herkese yazdığını okuttu. Bazıları okurken ağladı. "Ağlamak çok yanlış oluyor bazen, hep yüceltilir ve pırlanta masumiyet tacı takılır ya ağlamaya; işte bu çok saçma hatta sahte. Yazdığını ağlıyorsan henüz onu yazmamışsındır," dedi. Bu kadar kopuk değildi elbette konuş, zaten bir bölümüne yetişebilmişim ama ben de yazdım bir şeyler. Hayır, ağlamadım çünkü yazdıklarının tamamı yalandı. Bunu ona söylemek, sormak istedim hep, bir gün tartışmak istedim. Ağlamıyorsan yalandır yazdığın demek istedin. Yazmak, yalanla kardeş o hâlde, ne yapmalıym diye sormak istedim.

**Tembellik
kapısına
yaptıklarıyla
değil,
yapmadıklarıyla
ulaşır insan.**

Kenarda köşede kalmış, bir sebepten yeterli bir kalabalığın dikkatini çekememiş üretimler hep cazip gelmiştir bana, insanlar da öyle. Sessiz sedasız şiir yazmaya devam eden ve bunu çok uzun yıllar yapan şairler, ısrarla ilk ve son romanını bitirmek için acı çeken yazarlar, saklı korunaklı hayatından seçilmiş birkaç cümleyi paylaşmaya karar vermiş düşünce insanları. Üzülerek mi yapıyorum bunu yoksa derin bir merak mı bilemiyorum. Bazılarının gizemli bir cazibesi oluyor, kendine yarattığı küçük adacığında özellikli anlamlar geliştirmiş oluyor. Belki de onları başkalarından önce keşfetmek dürtüsü, şahiden bilemiyorum. Felsefe olmadan nasıl yaşanır dedi bir keresinde. Yerine koyabilecek bir şey var mı insanın? Sonra harika detaylarla kısa bir felsefe sunumu yaptı.

Tembel olmadığını söyleyen insanların genellikle çok tembel olduğunu, tembel olduğunu düşünenlerin de aslında hiç de öyle olmadığını ve bunun üzerine yazmayı denememizi istedi. Tek ayrımı; tembellik iyi midir kötü müdür, ölümlü müdür yerilmi miydi sorularından uzak durun dedi. Benim yazım söyle bitiyordu; tembellik kapısına yaptıklarıyla değil, yapmadıklarıyla ulaşır insan. Yine başka bir gün lütfen kimse çocukluğundan dem vermasın, oralara dokunmasın dedi. O kadar güvenli bir alanda dolaşayım, hiç değile bugünü yazın, şimdiyi yazın. Bir aktör gibi oynama ya çalışın cümlelerimizin içinde, rolden role girin, sizin özür dünyanız önündeki kâğıt, parmağınızın ucundaki klavye, Allah'ım çok karmaşık bir adam bu ama nedense bana çok öğretici, yok gösterici geliyor. Basitlin büyü mü yoksa ne?

Küçük sanat merkezine birkaç kez daha uğradım ama ona rastlayamadım. Aylık programlarda ona ait bir etkinlik de olmadı. Sanki kaybolup gitti. Aradan biraz daha zaman geçince bana neyi kazandırıldığı fark ettim; düşünce karmaşık bir şey ve bu kötü değil hatta zihnimizdeki hiçbir karmaşa kötü değil. İkilemlerin, kararsızlıkların, serbestçe şaşmalara nimen korkulacak, reddedilecek bir yanı yok. Sonuç hiç olsa da yazmayı başaramasak da muhteşem bir kavga bu.

İki üç yıl sonra Beyoğlu'nda küçük bir meyhanede uzaktan gördüm onu, biraz daha yaşlanmıştı. Kendi yazılarda kadınlı erkekli bir gruba yine bir şeyler anlatıyordu, masadakiler güliyordu. Sonra bir özel üniversitenin tanıtımında, bir kere de küçük bir televizyon kanalında genç bir sunucunun sorularına yine karmaşık cevaplar verirken gördüm. Geçenlerde yakın arkadaşları olduğunu düşündüğüm bir gazetecinin sosyal medyadaki paylaşımları gözüme çarptı, ölmüştü, ondan ilk gençliğimden cesur düşünce arkadaşları, felsefenin yorgun savaşçısı diye bahsetmişim. Son yıllarımda iyice köşesine çekilmiş, bir ara İzmir'de yaşamayı denemiş, başaramamış tekrar İstanbul'a dönmüş. "Denemeler" adı altında dört tane kitabı çıkmış, son kitabının adı da "Yazmak İçin". Ne kadar basılmış, satılmış herhangi bir bilgiye ulaşamadım. Elbet bir yerlerden elime geçer, çok merak ediyorum çünkü.

İnsanların anlatmadığı, sözünü etmekten kaçındığı şeyler, yazmak için çok kuvvetli bir sebep bana. Öylesine geniş bir arazi ki bu, hiç ayak izine rastlayamadığım engebeli ve oksijeni az, bilinmeyen bir gezegen gibi.

Fransızfilmlerinden fırlamış bir akademisyene benzenen bu adam gerçekte var mıydı yoksa sadece zıfıfrenik bir görüntü müydü? Geçmişte tanıdığım onlarca kişinin özeti miydi? Bu soruları henüz cevaplayabilmemiş değilim. Tek bildiğim "yazmak için" onun varlığına ihtiyaç duyuyorum. Kim bilir belki de yazarak ona

Bepanthol® D E R M A

Onarıcı Bakım Merhemi

Dövmeler Bakım Rehberi



1. Dokunmayın

Boşuna bandajın altına bakmaya çalışmayın! Dövmeler sanatçınız size aksini söylemediği müddetçe minimum 2 saat bandajınızı kapalı şekilde koruyun.



2. Bandajı Çıkarın

Bandajınızı çıkarırken, lütfen nazik olun. Eğer bandaj cildinize yapışarsa, ılık suyla bandajı ıslatmayı deneyin, böylece daha kolay çıkacaktır.



3. Dövmenizi Yıkayın

Bunu yaparken biraz kan görebilirsiniz bu normaldir. Cildinizi yumuşak bir sabun kullanarak, temiz bir suyla hafifçe yıkayın.



4. İyice Kurulayın

Cildi temiz bir kâğıt havluyla kurulayın ve sürtünmemesine dikkat edin. Dikkat etmediğiniz takdirde, cildi tahriş edebilir veya kanamasına neden olabilirsiniz.



5. Nemlendirin

Cildinizi korumanız çok önemlidir. İhtiyaç duyabileceği nemi sağlamak için bölgeye eşit olarak bir miktar uygulayacağınız Bepanthol Derma Onarıcı Bakım Merhemi ile dövmeli cildinizi sık sık nemlendirin.¹



6. İlk Günkü Gibi

Bepanthol Derma Onarıcı Bakım Merhemi ile dövmeli cildinizi nemlendirmeye devam ederek ilk günkü parlak görüntüsünü koruyabilirsiniz.¹



Dövmeli Cildinizi Nemlendirerek Canlı Görünümünü İlk Günkü Gibi Korur.¹

#sonsuzakadar
bepanthol.com.tr

¹ Olaszky R. et al., Skin barrier restoration upon topical use of two 5% dexpanthenol water-in-oil formulations on freshly tattooed skin: results from a single-blind prospective study. Wounds Int. 2019; 10(1): 33-39.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dövme Sevdası

Çok eski zamanlardan beri hayatımızda var olan simgelerdir dövme... Karakterimizi, ruhumuzu, duygularımızı ve de sevdiğimiz her şeyi; çizgilerle, desenlerle ve renklerle hayata ve insanlara yansıtma sanatıdır. Dövmelerimiz, kimi zaman bir harf kimi zaman da bir sembol olarak derimize dövülür ve daima bir parçamız olarak yaşar bizimle... Sonsuza kadar vücudumuzda taşıdığımız dövmelere iyi bakmak, onları vücudumuzda taşımaya karar vermek kadar önemlidir.



MINİMALİST DÖVMELER

Minimalist dövmeler şıklığa, sadeliğe, bireyselliğe önem verenlerin, kendini ufak ama belirleyici şekilde ifade etmek isteyenlerin tercih ettiği bir dövme çeşidi. Bu dövme türünde daha çok uğurlu eşyalar, şekiller, isimler, lakaplar, burçlar gibi şahsa özel semboller kullanılıyor. Minik olmasına rağmen vücudun her noktasında ilgi çekici görünüyor.

ANTİK YUNAN DÖVMELERİ

Antik Yunan dövmeleri çoğunlukla, yaratıcı, hayal gücü ve spiritüel yanı yüksek olanların tercih ettiği bir seçenek. Bu seçenek, melekler, canavarlar, tanrıçalar, tanrılar, ölümler, doğumlar, üstün güçler, olağanüstü olaylar gibi temaları kapsıyor. Yunan tanrıçası Athena, denizlerin tanrısı Poseidon, mitolojideki bir canavar olan Medusa bu türe örnek gösterilebilir. Ebat olarak da oldukça büyük olan bu dövmeler, zihni ve ruhu sihirli bir dünyaya doğru yolculuğa çıkarıyor.



SULU BOYA DÖVMELER

Boyalarn suyla karıştırılarak yapıldığı dövmelere belli bir karakter üzerinde değil ama birçok farklı karakterde rastlayabiliriz. Minimal dövmeler kadar popüler olan, görsel olarak da bakıldığında insanları mutlu eden dövmeler bunlar. Bazısına çocukluğunu bazısına rüyalarını anımsatıyor âdeta. Renklerle yaşayanların favorisi, film ve çizgi film karakterlerinin baş tacı olan bu dövmeler, renkli bir ruhu ve kültürel olarak bilgili insanları yansıtır. Bu türün tek dezavantajı, vücuda işlenmesinin zor olması.



Dövmelerinize "sonsuz kadar" iyi bakmayı unutmayın!



GELENEKSEL / OLD SCHOOL DÖVMELER

Bu dövmeler genelde Amerikan kültüründen gelir. Rapçiler de de sık rastladığımız, vücudu boydan boya kaplayan, koyu renklerden, kalın çizgilerden, kaba figürlerden ve kadın portrelerinden oluşan bu dövmelere; eğlenceli, isyankâr, kendi gibi olan biri gibi bir insanlarda denk geliriz. Başladığımız gibi, görüşlerini önemsemeyen asi ruhların vazgeçilmez tarzı.



GEOMETRİK DÖVMELER

Keskin ve net çizgiler, insan vücudunun dairesel şeklinin aksine bir zıtlık ve bu zıtlıkla beraber yüksek bir estetik yaratıyor. Geometrik dövmelerdeki bu belirli çizgilerden de yola çıkarak kararlı, net, kendinden emin, öz güveni yüksek ve cesur karakterlerin bu dövmeleri yaptırıldığı görüyoruz. Aynı zamanda geometrik dövme yaptırانların minimalist dövmelerden de hoşlandığı biliniyor.

Emrah Akbaş



“tiyatrodur,
iyidir”

Erken Can



hayatta kalma savaşı: taxim

Baba Sahnede dört yıl sonra yeni bir oyuna seyirciye buluştu. 2017 yapımı İspanyol filmi El Bar'dan uyarlanan, Taksim'de bir bistroda geçen olayları anlatıldığı komedi ve gerilimin ön planda olduğu oyunu Şevket Çoruh'tan dinledim.

İlk olarak merak ettiğim bir şey var. Baba Sahnede elektrik faturası ne kadar geldi? Bu şartlar sizi, tiyatroyu nasıl etkiliyor?

Son gelen faturamız 29.350 TL. Çok fazla değil, birkaç kişinin aldığı milyonlarca liralık öğrenim burslarının yanında para bile değil. Bu faturalar nedeniyle tüm ülke gibi biz de elektrikten çarptık. Bu yüzden son oyunumuzun ikinci perdesini lambalar eşliğinde oynuyoruz. Tabii için şakası bir yana, elektrik artık çok ciddi bir maliyet haline geldi, tiyatromuzun seyircisinden başka destekçisi olmadığının düşünülünce her maliyet artıştı tiyatroya yapmaya zorlaştıran bir durum olarak karşımıza çıkıyor.

Taxim perdelerini açtı geçen ay, seyircisiyle buluştu. Bir Baba Hamlet'in kapalı gişesi gibi Taxim de çok ilgi gördü ve kapalı gişe başladı ilk aydan. Dönüşler nasıl, insanlar en çok ne söylüyorlar?

Baba Sahnede açıldığında beni seyircimiz bizi hiç yalnız bırakmadı, sadece Bir Baba Hamlet değil, Don Kışot'un Ben ve Konlu Komedyo "Caligula" da kapalı gişe oynuyor. Taxim de yeni başlamasına rağmen seyirci tarafından ilgiyle karşılanan bir oyun oldu. Seyircinin beğenisi ve takdirinin yanı sıra, tiyatroya oyunu izlemelerine rağmen "tiyatroya gibi değil, çok farklı bir oyun" söylemleri dikkatimizi çekti. Bunda oyunun temposu ve olay örgüsünün hiç durmadan yükselen bir grafikte devam etmesi önemli bir unsur.

Siz izleyici ne hissedersin, buna sorgulansın istediniz?

Taxim oyununda, ölüme burun burnu gelindiği anda insanların neler yapabileceğini, ne kadar insan kalabileceğini sorgulamaya çalıştık. Sanırım seyirci de bu sorgulamayı kendi içinde yapıyor. Düşündüğümüz zaman insan için en ciddi sınav ölüme yüzleştiği an. İnsanların imajları ve normal hayatlarında giydikleri maskar, ölüme yüzleştikleri anda değersizleşiyor ve gerçek kimlikleri ortaya çıkıyor.

Taxim oyunu ne anlatıyor?

Taxim önce devlet tarafından öteleştirilen ve tecrit edilen insanların ölümleri karşılaştıklarında, birbirlerini öteleştirmesini anlatıyor. Karakterler "Kim hayatta"



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteoy.org>

Fotoğraf: Emre Mollaoglu

kalmalı?" ve "Yaşamayı kim hak eder?" gibi sorgulamalarda bulunuyor. Konunun pandemiden üzerinden işlenmesi daha da ilginç ve tanıdık hâle getiriyor hikâyeyi.

Bu oyun, İspanyol filmi El Bar'dan uyarlanmış. Nasıl karar verdiniz bu hikâyeye? Türkçe yazılmış bir metin yerine yabancı bir metni uyarlamayı tercih etmenizin sebebi nedir? Hikâyeye ilginç geldi. Yalnız küçük bir detay vereyim. Biz bu filmi izleyip oyun olabileceğini düşündüğümüzde ortada henüz global bir pandemi yoktu. Pandemi de yaşanınca kesinlikle bu oyunu sahnelemeliyiz diye düşündük. Biz, Baba Sahnede oynanacak oyunları seçerken oynamamış oyunları oynamaya özen gösteriyoruz; çünkü bu hikâyeye benzeri oynamamış yerli oyunlar bulabilmek. Bu düşünceyle bir oyun yazma yarışması bile açtı Baba Sahnede.

Uyarlama yaparken nelere dikkat ediyorsunuz?

Uyarlama sadece yabancı oyunlar için geçerli olan bir şey değil. Ben bundan 20-30 yıl önce yazılmış oyunların da günümüzde uyarlanması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü o günden bugüne çok fazla şey değişiyor ve bu değişime metnin de ayak uydurması zorunluluğu var. Yabancı bir metni uyarlarken bizim dikkat ettiğimiz ilk şey yerleştirmek, bunun en güzel örneği Can Yücel çevirileridir. Çevirenden çok uyarlamadır onlar. Biz de metni seyirciye dokunacak hâle getiriyoruz. Taxim oyununu özelleştir, karakterleri daha derinleştirme ve bazı karakterler için yeni ilişkiler yerleştirmeye çalıştık. Seyirciye değmeyen oyunlaştırmalar ister istemez oyun ile seyirci arasında bir mesafe koyuyor.

Oyunun iki perdesi iki farklı mekânda geçiyor. Başarılı bir sahne tasarımı var. Tiyatro salonlarının zor günlerinde böyle büyük bütçeli bir prodüksiyon hazırlamak sizi nasıl etkiledi?

Evet, bizim için büyük bütçeli bir oyun oldu fakat yaptığımız her oyunu hak ettiği biçimde sahneleyebiliyoruz. Bunu yapmak zorundayız, bu seyircimize ve tiyatroya karşı sorumluluğumuz. İşe hak ettiği değeri vermemiş, birtakım hesaplarla yola çıkmamanın için kalitesine ve ruhuna zarar verdiğini düşünüyorum. Oyunun özünü gösterdiğimiz özeni, biçimi için de göstermemiz gerekiyor. Bu, dramatik bir oyun ve mümkün olduğunca inandırıcı sahnelenmeliydi. Bu yüzden sahne üzerinde yaratılan dünyanın gerçekçi olması önemliydi. Sahnede neredeyse birebir bir bar ve depo kurmamız gerekiyordu.

Seyirci olarak farklı bir deneyimi yaşıyoruz. Daha koltuklara yerleşirken oyun çoktan başlamış oluyor. Bu fikirler nasıl oluştu?

Oyun, ön oyunda başlıyor. Nihat Sırdar oyunun başlangıcında barda çalışan bir radyonun sunucusu olarak oyuna dâhil oldu. Oyun öncesi anonslarını, Nihat Sırdar kendi anlatımı içinde yapıyor. Seyirci "Telefonlarımızı kapatınız" uyarısını, bir anons olarak değil, Nihat Sırdar'ın radyo programının bir parçası olarak dinliyor. KAFA Radyo bizim medya sponsorumuz, ıy bir iş birliği içindeyiz. Bu oyunda böyle bir imkân olunca değerlendirmek istedik.

Baba Sahneden bir sonraki projesi nedir? Projelere siz mi karar veriyorsunuz?

Taxim daha yeni dünyaya geldi, önce onun ayakları üzerinde durduğunu görelim, ondan sonra elattığı yeni projeler olacak. Ancak Baba Sahnede işlen bir kişinin; yazar, yönetmen ya da tiyatroya sahibinin güdümüyle ortaya çıkıyor. Bu yüzden adı Şevket Çoruh Tiyatrosu değil, Baba Sahnede. Kışileme odaklı bir tiyatroya istemiyoruz, bizi olmasın da bir kurum olarak ayakta kalabilmek bir düşünceyle çalışıyoruz. Bu yüzden bütün oyunlar Baba Sahneden ortak aklının



KEŞKE HERKE OKUSA

Ursula K. Le Guin, Lavinia, Metis Yayınları, 2010
Çeviri: Gürol Koca

En yüksek perdeden "keşke herkes okusa" diye bağırarak istediğim çok özel bir kadınla karşındayım: 20. yüzyılın en büyük yazarlarından biri, hatta bana sorarsanız çağımızın en büyük kadın yazarı, eserleri, politik tavrı ve fikirleriyle son derece ilham verici bir kadın: Ursula K. Le Guin. Lavinia, pek çoklarının "bilim kurgu ve fantastik edebiyatın ecesi" olarak tanınan yazarın feminist tavrını en net şekilde görebildiğimiz kitaplarından biri. Le Guin, Vergilius'un ünlü destanı Aeneas'ı, "kahramanın" gözünden değil, aklın eserde belirgin bir rolü ve sesi olmayan karısı Lavinia'nın ağzından yeniden yazmaya soyunuyor. Sırf bu tercih bile başlı başına bize ne çok şey söylüyor aslında: erkeklerin yazdığı ve erkekleri anlatan tarihi yeniden yazmak zorunda olduğumuzu hatırlatıyor Le Guin.

Lavinia bir anti-kahramanlık destanı. Vergilius'un eserinde "önemsiz" ve muhtemelen "ihtisamsız" yazıp aktarmadığı gündelik olayları, duyguları, yani aslında geçişin diğer yüzünü anlatıyor yazar. Le Guin, kitabı yazmaktaki amacının Vergilius'u "yermek" olmadığını, onu duymanın en büyük şairlerinden biri olarak gördüğünü söylüyor ve kitabı da kendisine "bir minnet borcu" olarak yazdığını ifade ediyor. Nitekim Vergilius kend yazdığı destanın alternatif bir dünyadaki bu karşılığının da kahramanı oluyor bir noktada. Kahramanımız Lavinia, kendisine ses veremeyen şairle tanışıyor, yeraltı ülkesi Hades'ten gelen bir ölü suretinde karşısına dikilen şairle konuşuyor. Vergilius, Lavinia'yı tandıkça onu eserinde sadece Aeneas'la evlenen bir figüran olarak anlatmış olmaktan pişmanlık duyuyor. Şairle kendi destanını tartışan kahramanımızın eleştirileri karşısında Vergilius, "bazi bölümleri değiştirebiliriz" diyor - Lavinia "sizi engelleyen ne?" diye sorduğunda ise "Tanrılar, kaderim, dostlarım, Augustus" yanıtını alıyor. Yazar böylece bize tarihin kimler bütünü o tez canlılıklarına rağmen neyse odur, bu yüzden katliğı bir erdem haline getirirler.

Lavinia'nın hayatının türlü dönemlerine ve kendisinin türlü rollerine tanıklık ettiğimiz ve bilinen tüm türdeşlerinin aksine- erkekdeğili dişi bir destan olan bu anlatının bir yerindeşuñları söylüyor kahramanımız: Biz kadınlar hayatımızı, varlığımızı değiştirebiliriz, istesek de istememek de değiştirebiliriz. Ay değiştiği halde nasıl tekse, biz de bakire, eş, anne, büyükanneyizdir. Erkekler ise bütün o tez canlılıklarına rağmen neyse odur, bu yüzden katliğı bir erdem haline getirirler.

Edebiyatın büyüünün de yardımıyla savaşın yıkıcı doğasını, erkek-egemen toplumu ve tarih anlatısının paramparça eden, özellikle bu ülkenin kadınları olarak tabi tutulmakta olduğumuz zorlu sınavın karşısında biraz umut duymak, gücümüzü hatırlamak ve tarihi yeniden yazabileceğimizi kendimize anımsatmak üzere bene tam da mart ayında okunması gereken bir eser Lavinia. Bitirirken sözü sevgili Ursula'nın senin olduğu Lavinia'ya bırakmak - ve ihtiyacımız olan "yeri ve havayı" elde etmek için Lavinia gibi yüzcüler yi bekleme zorunda kalmayacağımızda duyduğum inancı yinelemek istiyorum: Varlığımız güzellik boyu süreceğe eğer, en azından bir kerelik ortado çıkp konuşmam gerekir. Şair'in bana hiç söz hakkı tanımadı. Sözü ondan almak zorunda kaldım. Bana uzun ama küçük bir hayat verdi. Yere ihtiyacım var, havaya ihtiyacım var.

8 Mart kutlu olsun!

ZORUNDA MIYIM?

Laura Esquivel, Acı Çikolata, Can Yayınları, 2021
Çeviri: Havva Mutlu

8 Mart münasebetiyle bu ay sayfada iki kadın yazar ağırlamak istedim ancak maalesef ikinci kadın yazarla ilgili hislerim ve fikirlerim ilkinden ziyadesiyle farklı. Bu kitabı sevenlerden (yani sanırım herkesten) peşinen ötür diyorlarm ancak uzun zamandır okuduğum en kötü kitaplar listesinin tepesine yerleşiveren bu kitabı yazmasam olmazdı.

Mevzubahis kitap, Meksikalı yazar Laura Esquivel'in Acı Çikolata'sı. Konu ne zaman büyüü gerçekliğe gelse hemen ismi zikredilen ve çok sevilen bir kitap olan Acı Çikolata'yı okumaya büyük beklentilerle başladım. Aslında kitap çok heyecan verici bir fikir üzerine kurgulanmış; bir ailenin birkaç kuşaklık tarihini, ailede pişirilen geleneksel yemeklerle eşleştirilerek anlatmak. Her bölümdeki hikâyenin içine bir de yemek tarifi yerilmiş durumda, evin kalbi olan mutfak, kitabın da kalbi olarak kendine yer buluyor.

Fikir çok heyecan verici olsa da uygulaması için aynı şeyi söylemek zor. İlk bakışta büyüü gerçekçi unsurlar taşıyor gibi gözükten kitap bana sorarsanız bu türde aile de değil. Büyüü gerçekçilik, yalnız sihrili unsurları öyküye yedirmekten ibaret değil, bu yazım türü aslında biraz da baskıcı yönetim nedeniyle alışılmış biçimlerde tariflenemeyen toplumsal olayları anlatmak için icat edilmiş bir yöntem. Latin Amerika'nın kanlı coğrafyasının derinlerini büyüü gerçekçi eserlerde sıklıkla görürüz. Bu kitapta da arkaya yerleştirilmiş bir iç savaş - Meksika devrimi hikâyesi var ama ziyadesiyle zayıf yer verilmiş ve kiptakti her konu gibi o da ağır, ağdalı, tuhaf bir romansla süslenmiş.

Herkes tarafından

"masal gibi" diye tanımlanıyor Acı Çikolata ancak "masalsı"lık böyle bir şey değil; gerçeklikle hiçbir ilişkisi olmayan, irrasyonel şeyler yazmaktan ibaret olmamak masal. Kitabın her yerinden akan tuhaf, dozu hiç ayarlanamamış bir erotizm de cabası. Seks soslu oryantalist bir Cindarella'yağküsü diyebiliriz bu kitap için. Öyle ki basbayağı bir tecavüz playn "aşk ve tutku patlaması" gibi lanse edilip romantize edilecek yer alıyor kiptakta.

Karakterler fazlasıyla derinlikless, hepse tek yönlü, neredeyse karikatürize diyebileceğimiz bastıkile. Ne içkideki aşk hikâyesi ne toplumsal tarafı ne kahramanların motivasyonları ikna edici; sıklıkla zorlama ve fazlasıyla şiş. Hepsinin üstüne, yazarın dili de yalınlık sınırını aşp basitlik seviyesine inmiş.

Anlayacağınız, ne içkik ne di olarak tatmin etmeyen bir kitap bu. Dünyaaya, aşka, sevgiye dair temelden yanlış fikirler üzerine kurulmuş; ne mesajı doğru ne de edebi açıdan bir kıymete sahip.

Bir beyaz diziden hâllice bir kitap olan Acı Çikolata'nın bu kadar okunup bu kadar sevilmesine itiraz ediyorum ve asla ve ka'ta tavsiye etmem. Eğer meraklıysanız, benim neticedindiriyorum.



Gökhan Dağıstanlı



gerdâniye

Sana bir şey söyleyeyim: Hayatın acı gerçeklerine yüz çeviriyorsun. Baksana, üzerinde anlaşılmadığımız her konu ıssız. Gecelerden bir gece çekiyoruz, bahtımız kara.

Yalnızlığında ne var biliyor musun? Susulmuş notalar var. Günler, geceler boyu sessiz. Şarkılar okşar derterin sırtını. Hâliyle bütün acılar yurtsuz. Sana bir şey söyleyeyim: Hayatın acı gerçeklerine yüz çeviriyorsun. Baksana, üzerinde anlaşılmadığımız her konu ıssız. Gecelerden bir gece çekiyoruz, bahtımız kara. Kıyamet gibi dökülüyor üstüm öze kadehler. Yüzümüze gözüm öze buluşuyoruz. Olmadık şeyler düşünüp canımızı sıkıyoruz. Sonra üşenmeyip önüne kâğıt kalem koyuyorsun. Ayağı aklıma takılıyor düşlerimin. Önce yıkılıyor her şey; aklımız, beynimiz kan revan. Sonra dehşetli uyanıyor hislerimiz. "Gül yüzün dönme benden" deyişin, beni yok canından esigeyiş n... O gün çoğu zaman yaptığın gibi kusursuz geldin, beni beraber iki alt sokağından aldın. Denedik, eğlenceli bir şarkıyı paylaşmadık. Şaşkın bakışların arasında indik arabadan. Bodrum katın demir kapısı ağır ve rutubet kokuyor merdivenin altı. Bunu hep bakışarak söyledik birbirimize. **Sevdim kırılmasın diye sustuklarını yüzün bağışının senin. Bunu hiç söylemedim sana, biliyorum. Al işte, şimdi söylüyorum. Bu bir suçlama değil, art niyetsizim inan.** Evden içeri girince, bütün uzlaşmazlıklarımızı dışarıda bıraktık zaten. Özendik, güzel bir sofraya hazırlandık. Türküler dinledik, nasıl olduysa küsmeyen tartıştık. Ben senin yerine düşündüm, sen kıydın. Bu, en acizinden bir anlaşabilmeye girişimiydim. Sadece kendimle olan uzlaşmadan utandım ve üzüldüm buna. Bu iki his ardışık çalışıyor zihnimde. Bir ara kadeh vurumluk duraksadık, belki de fazla hissetmekten uyuştuk. Üzerinde Metallica tişörtü vardı, üç şarkısını sayalım dedik, sayamadık. Yine bir kahkahanın saçığında buluştuk.

Yalnızlığında ne var biliyor musun? Çarpışarak çekilmen ve kırıp döküklerim var. Sabahlara kadar acıklı ve hüsrân. Zaten bütün anılar hisli, gelecek kalsız. Söz gelimi istemediğin bir şey oluyor.

Önce durup hüznüle yüzüne bakıyorsun. Sonra azya alıyorsun gemi. Seninle aynı

fikirden olmaktan asiyorsun beni. Beceremediğimiz ne varsa yerde paralanıyor. Kendimle aynı fikirden olamamak kalınca bana, mecbur tekmiyorum sıkı sıkı tuttuğun sandalyeyi. Bir ağrı bırakıyorsun alnımın çatısına, bir ceset yatağın tam ortasına. Gece vakti çekip gidiyorsun. Bütün kapılar pencereleşiyor. Çekmede iç çamaşırın, dolabın içinde eşofman üstün... Terliklerin başıma bela oluyor sen dışlarını sıkıp gittiğin zaman. Özenle 360 derece yerleştirilmiş izlerin surat asıyor. Normal olarak her şeye arkamı dönemiyorum. Kapatıyorum gözlerimi, dünyanın ilk uykusunu uyuyorum. Gece gündüz demiyoruz, köz gibi tüte tüte yanıyoruz. Üstümüz başımız delik değil. Benim hâlim yok savaşmaya. Baltamı görmüyorum ardından. Ama sen öyle misin? Sevginin gücü başka senin. Her gün yeni bir umut kuşanıyorsun. Bir süre yıpratıyoruz ya kendimizi, çok geçmiyor ihtiraslarımızı kılıfını yeniliyorsun. Çokkun sabrını açna a gün batımı lodos u gibi dayanıyorsun pervazlara. Kır dök diyor şeytan ne varsa. Elimi tutuyorsun. Bu yaralı ellerimde hep tırnaklarının izleri... İsteyerek yapmadın, biliyorum beni seviyorsun. Ateş ediyorsun şarkıların tizleri. Bir serseşi kurşun dönüp dolaşıyor beynimin ucunda. Ağır ağır soluyor yüzüm. Ölüyor muyum ne? Kaderim avucunda.

Yalnızlığında ne var biliyor musun? Asten yüzünden pahalı şirler var, göçmüşüz bir kuşa küş günü verilişmiş her gün hayatı, takvim yapraklarını üçer beşer koparıp gibi sabırsız. Canımı çekipstir durma. Ben oldum olası yaşamayı hiç olmadığım yerlerde sanıyorum. Böyle böyle çoğaltıp zihnim, fikirlerimi taşıyorum. Böyle bir pazar yerinden çelişiksiz bekleyemeyiz. "Çoğalmak neyse ne, azalmak zor!" diyor Atilla İhan, ben mutluluğu bilmem nerede arıyorum. Senin neyin yetmez ki yaşamak için birine muhtaç insana? Örneğin bir hayvan acıkmıştı, sen hemen oracıkta bitersin, artık Allah ne verirdiye ya da bir ağaç saçlarını dökmüştür misal, tutar sonbahara öfkelenirsin. **Ne düşün halayı sensiz olur ne cenaze merasimi. Yakışır sen kalbinden hissettığın her duyguya. Bu herkesin harcı değildir.** Tepesinden bakılmış her canlı biraz muhtaçtır sana. Hayır, tövbe etmeyeceğim. Çünkü sen bir vücut altında sevgiyi, merhameti temsil ediyorsun. Güneş gibi vurduğunda üşüyen ellerime, görmüştüm bunu. O gün deniz kıyısındaydık ve ben bunu ancak sana bakıp anlamıştım.

Yalnızlığında ne var biliyorsun. Tünelin ucundaki gibi bir ışık, geceyi zor da olsa bitirmiş bir umut var. Kolumda gençliğin cesareti, önümde hazin hikâyeleri yağlılarım. Corpe diem diye yırtsak da kendimizi, bunlardan arı karar vermem zor. Evet, bu anlattıklarımı dahil sevmeye ve hep kısa düşüyor düşlerimiz. Gerçeklerimiz fena hâlde yangın yeri çünkü. Bir kaçış yolu bakıyoruz sırf yaşayabilmek için. Öte yandan zifiri karanlıkta uyanıp el yordamıyla bulamamak seni, her an beynimi yararcasına düşünmek bir koltukta, beni kendimle ölümcül bir kavgaya çağırmaktadır. Ne biliyim? İşte böyle böyle yitiriyor sevdayı. Beceremiyoruz gelişine yaşamayı, bu topraklarda zor. Sonrası günler geceler boyu süren bir ıssızlık. Başka bir vücutta başka bir hayat vardır yalnızlık.

Ben oldum olası yaşamayı hiç olmadığım yerlerde sanıyorum.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Nilay Örnek



iyi ki doğdun Füsun Sayek!

Vefatları ardından insanların anmanın farklı yolları var... Türk Tabipleri Birliği Başkanlığı da yapmış olan Doktor Füsun Sayek, yıllardır ailesi ve sevenleri tarafından, doğum gününde onlarca etkinlikleniyor.

Hatay'ın Arsuz ilçesinde neredeyse tüm bir aya yayılan ve gölen havasında geçen etkinliklerde sağlık taramaları, konserler, bir bölgenin yemek kültürünü yansıtan lezzetli panayırlar, çarşı dükkanları, heykelden fotoğrafa pek çok alanda sergi ve söyleşiler, atölye çalışmaları, kısa film gösterimleri, tiyatro gösterileri yapıyor; her sene-çoğunlukla-40 öğrencilerine burslar veriliyor...

Size bu ay, hayatlarını insanları iyileştirmeye, çevrelerini değiştirip güzelleştirmeye adanmış bir çitlen ve her yıl çocuk, genç, yaşlı, hasta ve sağlıklı yüzlerce insana dokunmuş Füsun Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleri'nden bahsetmek isterim.

EŞE, MESLEĞE VE YÖREYE AŞK

Dr. Füsun Sayek'te Hacettepe Tıp Fakültesi dekanlığı da yapmış olan cerrah Prof. Dr. İskender Sayek, tıp fakültesinde tanışıp evlenmiş. Alanlarında tanınan, pek de sevilen insanlar. Birini siyasetçi olarak tanıdığımız iki de kızları var; Selin Sayek Böke ile Aylin Sayek Beyazıt. İşleri nedeniyle uzunca süre Ankara'da da yaşamışlar ama İskender Bey'in memleketi Hatay'ın Arsuz ilçesine karşı da her daim bağlılık, sevgi ve sorumluluk hissetmişler.

İskender Bey'e Aylin Sayek Arsuz'daydı, ben İstanbul'da; görüntülü konuştuk... Her şey başlatırsınız diye yaş gününelekinliklere giden süreci Aylin anlatır:

Annem 2004'te babamın 60'ncı yaş gününü sinema kapatarak, babamın hayatını anlatan film hazırlayarak, kalabalık ve şahane bir sürpriz partyle kutlamıştı. O gün babam da annem 60'ncı yaş gününde onu şaşırtacak bir sürpriz sözü verdi.

Anıca annemi 59 yaşında meme kanserinden kaybettik. Babam annemin 60'ncı doğum gününde, yani 11 Ağustos 2007'de onun en sevdiği yerde, Arsuz'da ilk ana merkezinin düzenledi, sanatçı Ahmet Kanceli, şair Atıl Behramoğlu ve pek çok sevdiğimizle birlikte...

Yıllar içinde etkinlik büyüdü, bütün bir ağustos aynaya yayıldı. Yörede bir ilk oldu: Sergiler, konserler, atölyeler, spor turnuvaları, toplum söyleşileri, sağlık taramaları, tiyatro gösterileri gerçekleştirildi. Bu yıl 16'ncısını yapacağız. Füsun Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleri, annemin çok sevdiği topraklarda, tam da annemin sevdiği gibi rengarenk, bir sürü insana, gence, tıp öğrencisine dokunarak devam ediyor. Bu sadece annem ve babamın birbirine duyduğu aşktan değil, bu yöreye ve mesleklerine duydukları aşktan. Her senekarşılık beklemeden sahnelenen sanatçılar, yüzlerce kişiye ücretsiz muayene eden doktorlar, bu işi bizim kadar sahiplenen gönüllüler, İliber Ortay'dan Emre Kongar'a annemle babamın dostu pek çok konuşmacı, çoğu tıp öğrencisi olmak üzere onlarca öğrenci okutan kurşaksız şoförünümü kaptıran başkılar... Çok seviyorum ki arka planı kalabalık, temelleri sağlam bir etkinlik dişi bu; annemizi yaşa gibi değil, bir kutlama gibi yapmanın bir etkinli...

TARIM, TIP, KÜLTÜR VE SANAT

Ana geçim kaynağına bağlılık ve tarım olan Arsuz, özellikle yazın hareketli olsa da kültür ve sanatla donanmış Füsun Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleriyle oluyor. Etkinlikler tüm bölgeye, deniz kenarına, limon ağaçlarının altına, sokaklara yayılır da merkez İskender Sayek Kültür Evi.

"Babamın dedesi İskender Sayek'in inşa ettiği, çocukluğumuzda yaşadığımız geleneksel, mimarisini korumuş bir Arsuz evi burası," diyor Aylin. İskender Sayek'te etkinlikler Arsuz halkına ve şehrin geneline kalıcı yararlar sağlmasına özen gösterdiklerini özellikle belirtiyor.

ÇOCUK ETKİNLİKLERİ MÜHİM

"Ankara Devlet Konservatuarından öğretim görevlileri Arsuz'a geliyor,

çocuklarla çalışıyor," diyor İskender Bey, "bir hafta sonunda balıkçının oğlu, fırıncının torunu, yani köyün çocukları konser veriyor. Çocuklarla çalışmaları, özellikle de Arsuz Çocuk Korosu beni en çok etkileyen şeylerden biri. Resim, heykel sermayumları da yapıyor. İskender'un da bir ay süren,

11 heykeltıraşın meydana topluma iç içe çalıştığı bir heykel çalışması. Bu sayede İskenderün meydandan heykeller var. Sanatçılar hiç ücret almaz."

Gidenler ilk yıllar aile tarafından karşılanırsa da sonra gönüllüsü, bağışçısı çok olmuştur. Arsuz halkının desteğiyle 2013'te dernekleşmeye gidilmiş. Şimdi bu etkinliklerde aktif olarak çalışan 30 gönüllü var.

BİNLERCE KİŞİYE ÜCRETSİZ SAĞLIK TARAMASI

Aylin Sayek, etkinliğin belkemiğinin sağlık taramaları olduğunu söylüyor: İlk iki yıl Aysel'un da desteğiyle 2007'in üzerinde kadına ücretsiz mamografi ile meme kanseri taraması yapıldı. Sonraki yıllarda gönüllü doktorlar ve alanlarının artmasıyla tiroit, meme, dermatoloji, göz hastalıkları, ortopedi gibi farklı alanlarda binlerce kişiye ücretsiz sağlık taramasından geçti. Akdeniz anemisi, çocuk alerjileri, diyabet gibi kroniklerdeki sağlık ve toplum söyleşileri de çok ilgi görüyor.

"Arsuz'da uzman hekim yok, genellikle Hacettepe'den arkadaşlarımız ve öğrencilerimiz sağlık ocağına gelecek ücretsiz poliklinik hizmeti veriyor. Bende her seneiki gün meme kanseri polikliniği yapıyorum," diyor İskender Bey.

DANTEL GİBİ İŞLENMİŞ

Gustavya, yılların bilimi birikimi ve ihtiyaçlarıyla harmanlanmış, bilimden, sanattan, geçmişi duyan saygıdan, vıcıkdan ve sevgiden beslenen, dantel gibi işlenmiş bir etkinlik diyor Aylin ve İskender Bey'e konuşurken insanın incelikler düşündüklerine inanıyor.

Müzikmi dediniz? Klasikten caza, türküden rock'a her daldakonserler. Aylin, kah derneğin Ankara'dan gelen opera sanatçısının sahne alması için yapıldığı ve artık kalıcı olan amfiden kah sayek ocağında yaptırıldıkları ek binadan bahsediyor:

O anlatırken tüm köyün geleneksel kanlıları yapıp dernek yaranına sattığı Arsuz Yemeri'ni Panayır'nda olmak için can atıyorum mesela... Öz limon dundurmasının tadı nasıl acaba?

Yüzlerce çocuğun bu etkinliklerle, bilime gelen sanatçıları görerek, onlarla resim ve heykel yaparak, şarkılar söyleyerek, ilçeden sanata pek çok alanda etkin insanlar izleyerek büyüdüğünü düşünüyorum. Rüya gibi.

Sağlık taramalarıyla bilgilenen, tedavi olan binlerce insan... Köyde bir festival havası. İskender Bey, "Senin için bendaca şahane bir kutlama yapacağım" sözünü tutmuş gibi.

İnsanın ağızından doldura doldura diğeni görüyor: İyi ki doğmuş Füsun Sayek!



Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Umay Umay



Fotoğraf: Umay Umay

cereyan

Göğsümüzün ortasına bakardık aynı anda. Genişler genişler kocaman olurdu oturduğumuz masalar. Kısa bir yolda yürümeye kalksak yol uzar da uzardı.

O binadan nasıl çıktığımı bilmiyorum. Yüzüme siyah bir gölge yapmış gibiydi. Karşılaşmak... gömüğüm duyguları yeniden açığa çıkardı. Elbise mi ütlemeliydim. Benim caniliğim, senin masumiyetin ortaya çıktı.

Bazı aşklar kötü şarkılar gibi. Tam da bu. Kötü şarkı, kötü hayat, kötü aşk. İşlerine geliyorsa seni anırlar. Cennetinin cennetini bilmek kimseye iyi gelmez. Böyle olur ve yine yırtarsın. Kalbim hiç acmıyor. İyi olduğumdaki hâlme bakınca gerçekte hiç iyi olmadığımı görüyorum. Gidecek de dönecek de yer yok gibi. Öldürdüğüm tek bir kişiyi biliyorum. Aynadaki yüzü bana benzeyen.

Onun delice bir şey yapacağını söylediler.

Bir yerden atlar ya da birini yaralar ya da yok olur dediler. Tedavi görmesi gerektiğini söylediler. Sırtında ufak bir ışık olduğunu ama iyi huylu olduğunu ancak bunun da beden yeteneklerini bozduğu gibi şeyler de söylediler. **Doğrusu herkesin yalancı olduğu yabancı bir şehirde senin her şey ya da deli olduğuna inanabilirim, hepsine alışılabirim.** Bana

bakışların, yapamadıklarını, duvara yaslanıp kıpırtısız kalmalarını senin suçun elbette. Senin sönmeyi bilmeyen ufak ışığınımsuç.

Hayat hikâyesi yerle bir edip bir daha bulamaman, yere yığılıp kalamaman da.

Dalaşmalar kahkaha türüydü. Herkesin de aynı şeyi düşünmesi.

o güven ve sapasağlam farklılıklar bizi hep neşeli, dalgacı tutardı. Her gün dilediğimiz gibi kavga ederdik. Erken uyanırsak erken, geç uyanırsak geç kahve içerdik. O çay içerdi pardon. Rüzgâr olsun olmasın saçları birkaç kez dalgalanırdı. Onun saçları mutlaka dalgalanırdı. Parlayan güzel saçlar.

Şimdi bazı köşebaşlarına doğru yürürüm, durup, sigaramı yakıp uzun uzun bakarım. Belki dönecek oradan. Önce saç uçları gözükecek, sonra siyah paltosu, sonra beyaz-ince parmakları; belki sigara yakar

o da. Geçenlerde yine onu özerken aklıma geldi, birbirimizi sevmekten fazlası vardı, hayatımızın her yerine hatta

herkes-e her şeye yayılan. Mesela göğsümüzün ortasına bakardık aynı anda. Genişler genişler kocaman olurdu oturduğumuz masalar. Kısa bir yolda yürümeye kalksak yol uzar da uzardı. Elbisenin ütüsü olmasa hiç fark etmezdi.

Birbirimizden gizli ağladık. İki kez gözyaşlarını gördüm. Biri o yol filminin müziğini çalıyorlardı. Akordeoncu gere gere buzlara basarken, başını arkaya atıp, ağzını açıp, beyaz fanilanın içinde, kırıpkırların tavana takılıp,

Terasa çıktık; hava güneşliydi, martılar bağıyordu, fanilasından sırtını tuttum, karşımadaki deniz olmalıydı. o denizse, gerçekten denizse, o kadar büyük ve güzelsenayındaki adam nereye gidecekti? Sağ elinin dört parmağıyla parmaklarını okşadı.

**Bazı aşklar
kötü şarkılar gibi.
Tam da bu. Kötü
şarkı, kötü hayat,
kötü aşk.**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

KAFA

YORAN SORULAR

DÜNYA KLASİKLERİ



1 Dünya klasikleri, yenilikçi, kalıcı ve evrenselidir. İnsanlığın aklını ve duygularını zenginleştirirler. Yenilikçi olmalarının yanı sıra bulundukları dönemin geleneklerini en iyi şekilde yansıtır. Sıkıcı ve zor oldukları söylenen dünya klasikleri neye meydanokur?

- a) Aşıkhanlıklara
- b) Sanata
- c) Mantiğa
- d) Zamana

2 Félix, aristokrat ve otoriter bir ailede büyümüştür. Bir gün Tours kasabasında bir baloya katılır, buradaki bir kadının güzelliğiyle büyülenir. Başka bir gün İndre kıyısındaki Clochegourde'da aynı kadını, "Henriette"yle karşılaşır... Olay sıralaması verilen *Vadideki Zambak* romanının yazarı kimdir?

- a) Stendhal
- b) Honoré de Balzac
- c) Nikolay Gogol
- d) İvan Turgenev

5 *Savaş ve Barış*, *Diriliş*, *Anna Karenina* gibi klasiklere imza atan Tolstoy'un eli yazısı çok kötüydü. Eşi Sofya, ciddi bir emek sarf ederek yazarın romanlarını yeniden elle yazıyor, editörüne teslim ediyordu. Buna göre Sofya, *Savaş ve Barış*'i kaç kez yazmıştı?

- a) Yedi
- b) Altı
- c) Beş
- d) Dört

6 Zaafı Dostoyevski'yi borç batağına sürüklemiştir. Borcunu ödeyebilme için kendi yayınevindeki steno Anna Grigoryevna'nın desteğiyle 25 günde bir kitap yazdı. Anna'ya aşık ve nihayetinde onunla evlendi. Dostoyevski'nin en büyük zaafı neydi?

- a) Kadınlar
- b) Seks
- c) Kumar
- d) Alkol

9 Rus klasiklerindeki en uyusuk kitap karakteridir. Bütün sorunların farkındadır ancak bu sorunları çözüme ulaştırmaya üşenir. Çözümlerin ne olduğunun da bilincindedir üstelik. Birçok plan yapar ama asla yerine getirmez, yatacak hayatı izler... Bu kitap karakteri hangisidir?

- a) Raskolnikov
- b) Popov
- c) Goncharov
- d) Oblomov

10 *Madam Bovary*, *Romeo ve Juliet*, *Savaş ve Barış*, *Taras Bulba*, *Muhtesem Gatsby*, filmi çekilmiş dünya klasiklerinden bazılarıdır... Peki aşağıdakilerden hangisi ikinci kez sinemaya uyarlanmıştır?

- a) Büyük Umutlar (Charles Dickens)
- b) Sefiller (Victor Hugo)
- c) Bütünlü Öldürmek (Harper Lee)
- d) Ölmek (Austen)

3 *Gazap Üzümleri*, Amerikan yazar John Steinbeck'in en önemli yapıtıdır. Yazarın çok bilinen eseri *Fareler ve İnsanlar*'e gömen iki işçi arasındaki karmaşık ve dokunaklı hikâyeyi anlatır. Gary Sinise tarafından filme çekilen romanda hangi karakter öldürülür?

- a) Jake
- b) Lennie
- c) Mike
- d) Tom

4 *Veba, Yabancı, Düşüş* gibi vurucu eserlerin yazarı Albert Camus'nun sigara bağımlılığı, kendine "Cigarette" ismini koymasına vesile olmuştur. Hatta yazar, vereme yakalanınca aktif olarak yer aldığı spor takımından ayrılmıştı. Camus, bu hastalıktan önce hangi sporla uğraşıyordu?

- a) Basketbol
- b) Tenis
- c) Futbol
- d) Voleybol

7 200 milyondan fazla satış kayalayan *İki Sehrin Hikâyesi*'nin yazarı Charles Dickens, tuhaf alışkanlıklara sahipti. Şaşılası olsa da pislikten, yalınızlıktan rahatsız olmaz, içgüçünün pekiçi olduğunu savunurdu. Bu bilgiye göre Dickens boş vakitlerini nerede geçirirdi?

- a) Morgda
- b) Çöp konteynerinde
- c) Kümürükte
- d) Mezarlıkta

8 Kafka'yla tanıştıktan sonra ona bir mektup yazarak eserlerini çevirmek istediğini söyleyen Milena, aşkın ilk adımı atmıştı. Kafka'nın ilk yanıtlı devam eden mektuplaşma iki yıl sürmüştü. Kafka ve Milena hangi kente tanışmıştı?

- a) Prag
- b) Budapeşte
- c) Viyana
- d) Bükreş

Hazırlayan: Ayşe Nur Seyhan

Çevreler: 1-4-2-3-3-3-4-4-4-5-4-6-6-7-7-8-8-9-9-10-10

Mart 2022 - Sayı: 90 - Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi
Aylık Yayın Süresi: Yayın Sahibi: KAF A Grup Reklam Yayıncılık LTD. ŞTİ.
Sorumlu Müdür: Mert Çanga Genel Yayın Yönetmeni: Ayça Derin Karabulut
Görsel Yönetim: Volkan Gükemeç Kapak: Hakan Arslan
Ünvanlar: Yayıncılık, Arşiv, Nur Seyhan Reklam, İletişim: kafa1500.com

Adres: Koşuyolu Mah. Salih Umurtak Sok. No: 37 Kadıköy / İstanbul/TÜRKİYE (0216) 428 98 88
Baskı: İhsan Günterlik A.Ş. Zeytin Cad. İhsan Plaza No: 11/A41
Yenibosna / Başpazar / İstanbul / TÜRKİYE (0212) 454 5000 Dağıtım: TDPO (0212) 354 5909
www.kafa.com.tr | info@kafayayincisi.com

KAFAYAYINCISI, tütün, alkol, kumar ve benzeri ürünlerin satışı, yayımı, dağıtımını yasaklar. Herhangi bir yasa dışı amaçla kullanılmaması için bu yasakları dikkate alarak kullanılması gerekmektedir. Herhangi bir yasa dışı amaçla kullanılması durumunda yasal sorumluluk kullanıcıya aittir. KAFAYAYINCISI, bu yasakları dikkate alarak kullanılması gerekmektedir. Herhangi bir yasa dışı amaçla kullanılması durumunda yasal sorumluluk kullanıcıya aittir. KAFAYAYINCISI, bu yasakları dikkate alarak kullanılması gerekmektedir. Herhangi bir yasa dışı amaçla kullanılması durumunda yasal sorumluluk kullanıcıya aittir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

iyi uykular

Her yıl Mart ayının üçüncü cuması Dünya Uyku Günü olarak kutlanıyor. Peki kim, nasıl, nerede, ne kadar uyuyor, iyi bir uyku için neler gerekir? Sizler için derledik.

EN ÇOK
UYUYAN ÜLKE:
Yeni Zelanda

7 saat

45 dakika

EN AZ
UYUYAN ÜLKE:
Japonya

6 saat

15 dakika

TÜRKİYE'DE
ORTALAMA
UYUMA SÜRESİ:

6 saat

45 dakika



UYKU PROBLEMLERİNİN EN ÖNEMLİ SEBEBİ

STRES



ÖNERİ: Doğal ürünlerle uyumak stresi azaltır, zihinsel rahatlığa ulaştırır. İsbir Yatak'ın geliştirdiği "doğal bambu katkılı" yastığıyla uyumak stressiz bir uykuya yardımcı olur.



Yatakta cep telefonu kullananların oranı:

84%

Her **2** kişiden **1**'i yatmadan telefona bakıyor.

AZ UYKU NEYE YOL AÇAR?

Bağırsık sisteminin tepki süresi azalır.
Obezite riski artar.
Kan şekeri ve diyabeti etkiler.
Kalp hastalığı riskini artırır.



KADINLAR
ERKEKLERE GÖRE
DAHA FAZLA
UYKUYA İHTİYAÇ
DUYUYOR



UYKUSUZ GEÇİRİLEN

24 saat

kanda **0,1** alkol seviyesi.

UYKU SORUNU
YAŞAYANLAR İÇİN
LAVANTA YAĞI
KOKLAMAK BİR ÇÖZÜM.



ÖNERİ: İsbir Yatak ürünlerinde kullanılan lavanta kokulu yatakları "Lavender Garden" uykuya daha rahat dalmayı kolaylaştırır.



NE KADAR UYUMALIYIZ?



Yeni doğanlar (0-3 ay): **14-17** saat

Okul çağı çocuklar (6-13 yaş): **9-11** saat

Bebekler (4-11 ay): **12-15** saat

Ergenlik çağı (14-17 yaş): **8-10** saat

Yeni yürüyenler (1-2 yaş): **11-14** saat

Yetişkinler (18-64 yaş): **7-9** saat

Okul öncesi (3-5 yaş): **10-13** saat

Yaşlı yetişkinler (65+): **7-8** saat



5 KİŞİDEN 1'İ
BEL AĞRISI
YAŞIYOR

ÖNERİ: İsbir Yatak'ın özel tasarım destek katmanıyla bel desteği sunan yatağı "Boss" yatak sırt ağrıları için iyi bir dinlenmeyle beraber iyi bir uyku da sağlıyor.

10

Üniversite öğrencisinden

6 saat

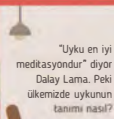
yeterince uyumuyor.



En çok uyku sorunu yaşayanlar:
Evli, çocuklu ve çalışanlar.

Uyku kalitesinin son beş yılda kötüleştiğini söyleyenlerin oranı:

44%



"Uyku en iyi meditasyondur" diyor Dalay Lama. Peki ülkemizde uykunun tanımı nasıl?

54 Dinlenmek
17 Rahatlık
10 Huzur
5 İhtiyaç
14 Diğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



**Savaş yüksek oktavlı,
gayet boktan bir şeydir.**

Ferhan Sensoy